

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Dünya Edebiyatı / Roman

Zaman Boşluğu

Jeanette
Winterson

Shakespeare
Yeniden

Jeanette Winterson, yazmaya 1980'lerde başlayan İngiliz yazarlar arasında en özgün isimlerden biridir. 1959'da Manchester'da doğdu. Altı yaşındayken evlat edinildi ve İngiltere'nin kuzeyinde, Lancashire'da büyüdü. 16 yaşında ailesine lezbiyen olduğunu açıklayıp evinden ayrıldı. Oxford Üniversitesi'nde İngiliz edebiyatı okudu. Londra'ya taşındıktan sonra, 24 yaşındayken yazdığı, büyük övgüler alan ve otobiyografik öğeler taşıyan ilk romanı *Tek Meyve Portakal Değildir* (çev. Sevin Okyay, Sel Yayıncılık) yayımlandı. 1985'te Whitbread Ödülü'nü (yeni adıyla Costa Ödülü) kazanan bu eser, yazarın kendisi tarafından televizyona uyarlandı (1990) ve dizi BAFTA Ödülü aldı. *Tutku* romanı (çev. Pınar Kür, Sel Yayıncılık) 1987 yılında John Llewellyn Rhys Ödülü'nü kazandı. 2006 yılında Britanya İmparatorluk Nişanı'yla ödüllendirilen yazarın *Günüşiği Kapısı* (2012) adlı romanı da Doğan Kitap tarafından yayımlandı. Düzenli olarak *Guardian* gazetesine yazan Winterson, Gloucestershire ve Londra'da yaşıyor.

Zaman Boşluğu

Kış Masalı, yeniden

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTABI

Günüşiği Kapısı

ZAMAN BOŞLUĞU

Yazan: Jeanette Winterson

© Jeanette Winterson, 2015

Orijinal adı: The Gap of Time

İngilizce aslından çeviren: Yeşim Seber

Yayına hazırlayan: Sıla Arlı

İngilizcede ilk kez Vintage alt markası Hogarth tarafından yayımlanmıştır.

Vintage, Penguin Random House'a aittir.

***Shakespeare Yeniden*, William Shakespeare'in ölümünün 400. yılı dolayısıyla başlatılmış, ünlü eserlerinin çağdaş yazarlar tarafından yeniden yorumlandığı roman serisidir. İngilizcede Hogarth Shakespeare olarak yayımlanmaktadır.**

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

1. baskı / Haziran 2017 / ISBN 978-605-09-4322-1

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Geray Gençer

Kapak illüstrasyonu: Elif Deneç

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. Tic. A.Ş.

B.O.S.B. Mermerciler Sanayi Site 10. Cad. No: 15

Beylikdüzü-İstanbul

Tel: (0212) 422 79 29

Sertifika no: 20699

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Zaman Boşluğu

Jeanette Winterson

Shakespeare
Yeniden

Çeviren: Yeşim Seber

**Ruth Rendell'e
1930-2015**

Elliye geçince, şaşkınlıkla ve intihara
sebeb olacak bir kesinlik hissiyle öğreniriz ki,
niyet edip de başaramadığımız ne varsa
aslında hiç başımıza gelmeyebilirdi –
ve daha iyi yapılmalıydı.

Robert Lowell
“Sheridan İçin”

Kış Masalı hakkında

Mekân. Oyun, Shakespeare'in çok sayıdaki hayali adasından biri olan Sicilya'da başlar.

Zaman. Hayal ürünü.

Hikâye. Bohemya Kralı Polixenes son dokuz aydır, çocukluk arkadaşı Sicilya Kralı Leontes'in yanında kalmaktadır. Polixenes evine dönmek arzusundadır. Leontes kalması için arkadaşını ikna etmeye çalışır ve başarısız olur.

Leontes'in hamile karısı Hermione araya girer ve Polixenes kısa bir müddet daha orada kalmaya razı olur.

Gelgelelim, Leontes, Polixenes ile Hermione'nin arasında bir ilişki yaşandığına ve karısının yakında dünyaya getireceği çocuğun Polixenes'ten olduğuna inanmaktadır.

Leontes, uşağı Camillo'yu çağırır ve Polixenes'i zehirlemesini emreder. Emri yerine getirmeyen Camillo, Leontes'in dostunu öldürtme niyetlerinden söz ederek Polixenes'i uyarır. Polixenes yanına Camillo'yu alarak oradan kaçır.

Kaçışı haber alan Leontes öfkeden küplere biner ve derhal ve alenen karısını sadakatsizlikle suçlar. Bütün sarayın – özellikle de Leontes'e karşı durma cesaretini gösteren tek kişi durumundaki asilzade kadın Paulina'nın– itirazlarına kulaklarını tıkayarak karısını zindana attırır.

Leontes, karısı Hermione'ye yönelttiği çılgınca ve çirkin ithamlara kimselerin inanmayışına içerlemektedir ve zorba hükümdar sıfatıyla anılmamak için bir elçisini Delfi Kâhini'ne akıl danışmaya gönderir.

Bunlar olurken, Hermione bir kız bebek dünyaya getirir. Leontes, gayrimeşru olarak kabul ettiği çocuğu reddeder ve öldürülmesi fermanını verir.

Paulina, öfkesini yatıştırmak umuduyla çocuğu Leontes'in huzuruna getirir. Adam sakinleşeceği yerde, bebeğin beynini dağıtma tehdidi savurur. Paulina'yı tam olarak alt edemeyen Leontes, çocuğun ücra bir yere gönderilmesini ve kade-rine terk edilmesini kabul eder. Bu işi yerine getirmesi gereken kişi Paulina'nın kocası Antigonus'tur.

Antigonus'un gitmiş olmasını fırsat bilen Leontes, Hermione'nin yargılanmasını sağlar ve kadını Kraliyet Mahkemesi'nin önünde rezil eder. Adam ona ne kadar kötü muamele ederse, kadın da bir o kadar vakur bir havaya bürünür ve hem sükûneti hem de kocasının çılgınlığını durmaksızın inkâr edişiyile dikkatleri üzerine çeker.

Bu düzmece mahkemenin ortasında Delfi'den alınıp getirilen Kâhin, Leontes'in kışkanç bir tiran olduğunu, Hermione ile Polixenes'in ve bebeğin masum olduğunu ve kayıp çocuk bulunmadıkça Leontes'in hiçbir vârisinin olmayacağını açıkça söyler.

Öfkeden gözü dönen Leontes Kâhin'in sözlerini yalan olarak nitelendirir. Adam tam bunları söylediği esnada, bir haberci, Leontes'in tek oğlu, genç Mamilius'un öldüğünü bildirmek üzere koşarak içeri girer.

Hermione yere yığılır. Leontes nedamet getirir. Artık çok geçtir. Kraliçe hayatını kaybetmiştir.

Mekân. Bohemya. Günümüzde Çek Cumhuriyeti'nin bir parçasıdır. Tarihte, denize kıyısının olduğu bir dönem yoktur.

Hikâye. Antigonus bebek Perdita'yı, yanında bir miktar para ve doğum belgeleriyle birlikte Bohemya sahilinde bırakıp fırtına kopmadan önce oradan kaçmaya çalışır. Gemisi alabora olur. Antigonus, dünyanın en meşhur sahne rejisiyle

öldürölür: *Koşarak çıkarken ardından bir ayı kovalar.**

Yörenin serserisi Autolycus her şeyin farkındadır, ancak bir iki cep hırsızlığı dışında başka hiçbir şeyle ilgilenmez. Bu arada Perdita yoksul bir çoban ve onun ahmak oğlu Soyтары tarafından bulunur. Baba oğul, bebeğe merhamet eder ve onu kendi evlatlarıymış gibi büyütürler.

Zaman. On altı yıl sonrası.

Polixenes'in oğlu Prens Florizel, Perdita'ya âşık olur. Onu çobanın kızı sanmaktadır.

Sahne neşeli bir parti verilmektedir; Perdita'nın berabesinde getirdiği çıkınındaki parayla zengin olan çobanımız ve oğlu Soyтары'nın da katıldığı koyun kırkma festivalidir bu.

Florizel zengin bir prens değil, sıradan bir adammış gibi davranır. Damdan düşercesine Perdita'ya evlenme teklif eder ve iki yaşlıca yabancidan, kendilerine şahitlik yapmalarını rica eder.

Yabancıların, tebdili kıyafet gezen kendi babası Polixenes ve Camillo'nun ta kendisi oldukları ortaya çıkar.

Perdita ile Florizel aşklarını ilan ettikleri sırada, serseri Autolycus herkesin parasını çalmakla, yalanlar söylemekle ve kendince şöenin keyfini çıkarmakla meşguldür.

Kendisi Shakespeare'in en sevilesi kötü adamıdır; hazırcevaptır, kurnazdır, alt edilmesi olanaksızdır. Ve mutlu sona götürmek bakımından imkânsız bir aracı unsurdur...

Soyтары, hanım arkadaşları Mopsa ve Dorcas'ı eğlendirmekle ve çoban, güzel talihleri sebebiyle herkesi tebrik etmekle meşgulken, Polixenes üzerindeki kılıktan kurtulur ve bütün katılımcıları oracıkta öldürmekle tehdit eder.

Florizel'e bir daha asla Perdita'yı görmemesini emrederek bir hışım oradan ayrılır. Camillo, bu olayın onun için mem-

leketine dönme fırsatı anlamına geldiğini fark eder. Florizel ve Perdita'yı da beraberinde Sicilya'ya götürmeyi teklif eder. Gençler kabul eder ve birlikte kaçarlar.

Çoban, Soyтары ve Autolycus onların peşi sıra gider.

Mekân. Sicilya.

Zaman. Hızlı hareket eden şimdiki zaman.

Hikâye. Florizel ile Perdita saraya varırlar. Leontes kısa bir müddet Perdita konusunda yanıldığını düşünür, ancak çoban ve Soyтары genç kızın doğumundan kalma kanıt kutusunu da yanlarına alarak çıkagelince onun özbeöz kızı olduğunu anlar.

Kaçakların peşine takılan Polixenes, hem Leontes hem de Florizel'le arasını düzeltir. Son, ufukta görünmüştür. Paulina herkesi, evinde bulunan Hermione heykelini görmeye davet eder. Heykel öylesine sahici gibidir ki, Leontes onu öpmek için bir hamle yapar, ancak arkasındaki Paulina tarafından ikaz edilir. Derken kadın, heykeli kaidesinden indirtme fikrini ortaya atar.

Oyunun sonu, hiçbir açıklama ya da uyarı getirmeksizin, psikolojik yorumlar yapmaksızın bütün karakterleri yeni bir hayatın içine fırlatıp bırakır. Onların bu hayatı neye dönüştürebilecekleri tamamıyla “zaman boşluğunun” kurallarına tabidir.

Yeniden yazılan versiyon

Bir

Islak yıldız

Bu gece dünyanın en acayip görüntüsüyle karşılaştım.

Eve gitmek üzere yola çıkmıştım; gece, yılın bu vaktinde buralarda hep olduğu üzere, insanın tenini ıslıl ıslıl parlatacak ve gömleğini asla kuru bırakmayacak derecede sıcak ve ağırdı. Her zaman çaldığım barda piyano çalmıştım, hiç kimse gitmek istememişti ve ben de normalden daha geç bir saat kalmıştım. Oğlum arabayla uğrayacağını söylemişti ama nedense bir türlü gelememişti.

Eve gitmek üzere yola çıkmıştım; belki sabahın ikisiydi ve bir şişe soğuk bira elimde ısınmıştı. Sokakta içki içmemem gerekir, bunu ben de biliyorum, ama bir adam kesintisiz dokuz saat boyunca çalışmış, bar sakinken *shot* servisi yapmış ve içerisi kalabalıklaştığında piyano çalmışsa, kuralların canı cehennemeydi. Millet canlı müzik olduğunda daha fazla içerdi; işin gerçeği buydu.

Eve gitmek üzere yola çıkmıştım; derken bir anda gökyüzü ortadan ikiye yarıldı ve buz misali bir yağmur indi; inen bunun ta kendisiydi, golf topu büyüklüğünde ve kauçuk sertliğinde dolu taneleri yağıyordu. Sokak bütün günün, haftanın, ayın ve mevsimin sıcaklığını toplamıştı. Dolu tanelerinin yere çarpışı, bir fritöze buz parçaları atılmasından farksızdı. San ki kötü hava gökten değil, sokağın bir yerinden çıkmış, üstüme üstüme gelir gibiydi. Alçaktan açılmış şarapnel ateşinden oluşan bir bilmecenin içinde koşturuyor, kendimi bir ka-

pı eşiğinden öbürüne atıyordum ve ıslık sesleriyle buharların arasında ayaklarımı ayırt edemeyecek durumdaydım. Kilise basamaklarındayken bir iki dakika süresince tepemde fokurdayan köpüklere maruz kaldım. Sırılsıklam oldum. Cebimdeki paralar ıslandı, saçlarım kafama yapıştı. Gözlerimde biriken yağmuru sildim. Yağmurdan gözyaşları. Karım öleli bir yıl oldu. Kendimi korumaya almamın bir faydası yok. Eve gitsem iyi olacak.

Böylece kestirmeden gittim. Kestirmeden pek hazzetmem, sırf bebek kutusu yüzünden.

Hastane onu bir yıl önce monte etmişti. Karımı ziyaret ettiğim sırada inşaatçıların faaliyetini günü gününe gözlemlemiştim. Betondan iskeleti döktüklerini, çelik kutuyu iskeletin içine sabitlediklerini, açılıp kapanmayan pencereyi taktıklarını, ısı, ışık ve alarm tellerini bağladıklarını görmüştüm. İnşaatçılardan biri yapılanı doğru bulmadığından bu işi üstlenmek istememişti. Sanırım ahlaka aykırı bulmuştu. Bu da yaşadığımız devrin alametlerinden biri. Fakat devrin o kadar çok alameti var ki, hepsini anlamlandırmaya kalksak üzüntüden ölmemiz işten bile değil.

Kutu güvenli ve sıcak. Bebek içerisine konup da kutu kapatıldığında hastanede zil çalar ve bir hemşirenin aşağı inmesi fazla uzun sürmez. Tamı tamına annenin oradan uzaklaşmasına yetecek uzunlukta bir süredir bu, zira sokağın köşesi hemen oracıktadır. Kadın yürüyüp gider.

Bir keresinde bu olayın yaşandığına şahit oldum. Kadının arkasından “Hanımefendi!” diye seslendim. Kadın arkasına döndü. Bana baktı. Tek bir saniye –bütün bir dünyayı içine alan cinsten bir saniye– yaşandı, sonra saniye ibresi harekete geçti ve kadın yürüyüp gitti.

Geri döndüm. Kutu bomboştu. Birkaç gün sonra karım hayatını kaybetti. Dolayısıyla eve yürürken o yoldan gitmem ben.

Bebek kutularının bir geçmişi var. Hikâyelerin hep bir geç-

mişi yok mudur zaten? Şimdiki zamanda yaşadığınızı sanırsınız, ama geçmiş tıpkı bir gölge gibi tam arkanızda durur.

Biraz araştırma yaptım. Avrupa’da Ortaçağ döneminde – artık bu hangi zamansa– bebek kutuları varmış. Terk edilmiş bebek dolapları derlermiş bunlara; bir manastırda ya da keşişhanede yuvarlak bir pencere olurmuş ve bebeğ i oradan içeriye bırakabilir, Tanrı’nın ona göz kulak olacağını umut edermişsiniz.

Yahut köpekler ve kurtlar büyütsün diye bebeğ i kundaklayıp ormana da bırakabilirdiniz. Onu bir adı olmadan, ancak kendi hikâyesini başlatabileceğ i bir şey bahşedilmiş bir bebek olarak terk edebilirdiniz.

Bir otomobil aş ır ı hızdan patinaj yapıp önümden geçiyor. Sanki yeterince ıslanmamış ım gibi, kaldırım kenarındaki dereden fışkıran sular üzerime sıçırıyor. Pislik herif. Araba kaldırıma yanaşıyor; meğ er oğ lum Clo’ymuş gelen. Arabaya athıyorum ve Clo bana bir havlu uzatıyor. Minnettarlık ve birdenbire üzerime ç öken tükenmiş lik hissiyle yüzümü kuruluyorum.

Yolun birkaç kilometresini radyo açıkken alıyoruz. Anormal havanın raporu. Ay kocaman. Denizdeki dev dalgalar, kenardaki setlerinden taş mış ırmak. Yola çıkmayın. Kapalı mekânlarda kalın. Bir Katrina kasırgası değ ilse de pek dışarıda geçirilecek bir gece sayılmaz. Yolun iki tarafına park etmiş otomobillerin tekerlekleri yarıya kadar suya gömülmüş durumda.

Sonra onu görüyoruz.

Az ileride, duvara çarpıp paramparça olmuş, BMW 6 serisi siyah bir otomobil duruyor. Her iki tarafındaki kapılar ardına kadar açılmış. Küçük, döküntü bir araba da ona arkadan çarpmış. İki kabadayı adamın tekini döverek yere sermişler. Oğ lum kornaya asılıyor, arabayı doğruca onların üstüne sü-

rüyor, camını indirip “BU NE YA, BU NE YA!” diye bağı-
yor. Adamlardan birinin ateş açıp ön lastiğimizi indirmesiyle
öbür yana savrulmamız bir oluyor. Oğlum direksiyonu çevi-
riyor, bir küt sesiyle aracı kaldırıma bindiriyor. Kabadayılar
BMW’ye atlayıp aracı duvardan adeta kazırcasına çıkarıyor-
lar ve döküntü araba sokağın karşı tarafına savruluyor. Eşek
sudan gelinceye kadar dövülmüş adam yerde yatıyor. Üzerin-
de güzel bir takım elbise var. Olsa olsa altmışındadır. Kana-
ması var. Yağmurun altında yatarken yüzünden kanlar akı-
yor. Bir şey söylüyor. Diz çöküp yanında duruyorum. Gözleri
açık. Adam ölmüş.

Oğlum bana bakıyor – ne de olsa, onun babasıyım. Ne ya-
pacağız şimdi, derken, başka bir gezegen misali uzak bir yer-
de çalınan siren sesleri kulağımıza geliyor.

“Ona dokunma sakın” diyorum oğluma. “Arabayı geri al.”

“Polisleri beklememiz gerek.”

Başımı iki yana sallıyorum.

Köşeyi dönünce patlak lastiği toparlar gibi oluyoruz ve
hastanenin önünden geçen yoldan aşağı ağır ağır gidiyoruz.
Bir ambulans, acil servis garajından çıkıyor.

“Lastiği değiştirmem lazım.”

“Hastane otoparkına girsene.”

“Gördüklerimizi polise anlatmalıyız.”

“Adam ölmüş.”

Oğlum arabayı durdurup tekerleği değiştirmek için gere-
ken alet edevatı bulmak üzere dışarı çıkıyor. Kısacık bir an,
sırılsıklam araba koltuğunda iliklerime kadar ıslanmış ve
hareketsiz vaziyette kalıyorum. Hastanenin ışıkları camlar-
da kesik kesik çizgiler oluşturuyor. Bu hastaneden nefret
ediyorum. Karım öldükten sonra da aynı bu halde arabada
oturmuştum. Ön camdan dışarı boş boş bakarak ve hiçbir şey
görmeyerek. Bütün bir gün öyle gecmiş, sonra gece olmuş ve

hiçbir şey değişmemişti, çünkü aslında her şey değişmişti.

Arabadan iniyorum. Oğlum krikoyla aracın arka tarafını havaya kaldırıyor ve elbirliğiyle lastiği çıkarıyoruz. Oğlum çoktan stepneyi yuvarlaya yuvarlaya bagajdan çıkarmış bile. Patlak lastiğin parçalanmış kauçuğundan içeri parmaklarımı sokuyorum ve kurşunu çıkarıyorum. Her neye ihtiyacımız olursa olsun, buna ihtiyaç duymayacağımız kesin. Kurşunu alıp kaldırım kenarındaki derin su yoluna atıyorum.

Ve tam o sırada onu görüyorum. Işığı.

Bebek kutusunun ışığı yanıyor.

Bir şekilde tüm bunların –BMW’nin, döküntü arabanın, ölü adamın ve bebeğin– bağlantılı olabileceği hissine kapılıyorum.

Çünkü orada bir bebek var.

Kutuya doğru yürüyorum ve bedenim ağır çekimde hareket ediyor. Çocuk başparmağını emerek uyuyor. Henüz gelen giden yok. Neden şimdiye kadar hiç kimse gelmemiş?

Elimde hâlâ bir levye tuttuğumu fark ediyorum ama farkına varmıyorum. Kutuyu levyeyle zorlayıp açmak için hareket ediyorum ama çaba harcamıyorum. Kolaymış. Bebeği yerinden kaldırıp çıkarırken bir yıldız kadar hafif olduğunu hissediyorum.

* * *

Benimle kal; akşam hızla çökerken;
Karanlık derinleşirken; Tanrım, benimle kal;
Öbür yardımcılar yetmezken ve teselliler kaçışırken,
Çaresizlerin tek çaresi, ah, sen benimle kal.

Cemaat bu sabah bayağı esaslı. Takriben iki bin kişi kiliseyi doldurmuşuz. Su baskınları hiç kimseyi buraya gelmekten alıkoyamamış. Papaz “Sevgiyi engin sular söndüremez, ırmaklar süpürüp götüremez” diyor.

“Süleyman’ın Şarkısı”ndan bu. Biz ne biliyorsak onun şarkısını söyleriz.

Tanrının Selameti Kilisesi bir kulübede faaliyete başladı, sonra bir eve dönüştü, ardından küçük bir kasaba haline geldi. Gelenlerin çoğu siyahidir. Tek tük beyaz da var. İnanç gerektiren bir şeye inanmak beyazlara gitgide daha zor gelir oldu. Yaradılışın yedi günü ya da Diriliş gibi belirli noktalara saplanıp kalıyorlar. Ben bunları hiç kafaya takmam. Tanrı yoksa şayet, öldüğümde bundan daha kötü durumda olacak değilim. Sadece ölmüş olacağım. Bir Tanrı varsa şayet, evet, tamam, ne söylediğinizi anlamış bulunuyorum: Peki, bu Tanrı nerede olabilir?

Tanrı’nın nerede olduğunu bilmiyorum, fakat onun benim nerede olduğumu bildiği kanısındayım. Dünyanın ilk küresel uygulaması onun elinde: Shep’i Bul.

Bu da bendeniz olur. Shep.

Oğlum Clo’yla beraber sakın ve sessiz bir hayatım var. Oğlan yirmisinde. Burada doğdu. Annesi Kanada’dan gelmişti; onun ebeveynleriye Hindistan’dan gelmişlerdi. Herhalde ben de bir köle gemisiyle gelmişimdir buraya. Tamam, ben öyle olmayabilirim ancak DNA’mın içinde hâlâ Afrika yazıyor. Şu anda bulunduğumuz New Bohemia, bir zamanlar Fransız kolonisiydi. Şeker plantasyonları, büyük kolonyal tarzda evler; güzellik ile korku bir arada. Turistlerin bayıldığı ferforje parmaklıklar. On sekizinci yüzyıldan kalmış ve pembeye, sarıya veya maviye boyanmış küçük binalar. Koskoca bombeli camekânları sokağa bakan dükkânların ahşap cepheleri. Karanlık kapı girişleri, fahişelere çıkan dar sokaklar.

Sonra bir de ırmak vardır. Bir zamanlar tahayyül edilen gelecek kadar uçsuz bucaksız. Sonra bir de müzik vardır – her daim bir yerlerde şarkı söyleyen bir kadın, banjo çalan ihtiyar bir adam suratinde. Genç kızın kasanın yanında sal-

layıp durduğu bir çift marakas¹ olabilir bu. Size annenizi hatırlatan bir keman olabilir. Ya da içinizde unutma isteği doğuran bir ezgi. Bellek, geçmişle yapılan acı verici bir tartışmadan başka nedir ki?

Bedenin yedi yılda bir kendini tamamıyla yenilediğini okumuştum bir yerde. Her bir hücre sine kadar. Hatta kemikler tıpkı mercan gibi kendilerini yeni baştan yaratırlarmış. O halde niçin çoktan olup bitmiş şeyleri hatırlarız? Her bir yaranın ve aşağılanmanın ne gibi bir anlamı olabilir? Çoktan sona erdikleri halde iyi zamanları hatırlamanın ne anlamı olabilir? Seni seviyorum. Seni özledim. Sen öldün.

“Shep! Shep?” Seslenen kişi papaz. Evet, teşekkürler, iyiyim. Evet, dün gece ne geceydi ama. Tanrı’nın insanoğlunun milyonlarca kabahati konusundaki takdiri. Papaz buna inanır mı? Hayır, inanmaz. Kendisi küresel ısınmaya inanır. Tanrı bizi cezalandırmaya ihtiyaç duymaz. Biz bunu kendi ellerimizle yaparız. Tam da bu sebepten bağışlanmaya ihtiyacımız vardır. İnsanlar bağışlanmanın ne olduğunu bilmezler. Bağışlanma kaplanı çağrıştıran bir sözcüktür – görüntüleri elimizdedir ve var olduğu doğrulanmıştır ancak pek azımız onu yakın mesafeden veya vahşi halinde görebilmiş ya da tam anlamıyla ne olduğunu bilebilmişizdir.

Yaptıklarım yüzünden kendimi bağışlayamıyorum...

Bir gece, geç vakitte, gecenin ilerlemiş saatlerinde, gecenin köründe –böyle demelerinin bir sebebi var işte– karımı hastane yatağında boğarak öldürdüm. Çok zayıf düşmüştü. Ben güçlüyüm oysa. Ona oksijen veriyorlardı. Oksijen maskesini çıkardım, sonra ellerimi ağzına ve burnuna bastırdım ve gelip onu alsın diye İsa’ya yalvardım. Dileğimi yerine getirdi.

Monitörden bip sesi geliyordu ve az sonra odada olacaklarını biliyordum. Başıma gelebilecekleri hiç umursamadım.

1. Afrika ve Latin Amerika müziğinde kullanılan, içi oyuk olan gövdesindeki parçalar sayesinde salınan ses çıkaran bir müziktir. (P.F.)
Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ama hiç kimse gelmedi. Gidip birini getirmek durumunda kaldım. Hastanede az sayıda hemşire ve çok fazla hasta vardı. Kimi suçlayacaklarını bilemediler; gerçi, bunu yapanın ben olduğunu düşündüklerinden son derece eminim. Karımın üzerine bir çarşaf örttük. Nihayet doktor ortaya çıktı ve “Solunum yetmezliği” yazdı.

Yaptığımdan pişmanlık duymuyorum fakat kendimi bağışlayamıyorum. Doğru olanı yaptım ama yaptığım doğru değildi.

“Doğru bir sebep uğruna yanlış bir şey yaptın” demişti papaz. Fakat anlaşılmadığımız nokta da burası. Konuştuklarımız karşılıklı fikir alışverişinde bulunuyormuşuz izlenimi bırakabilir, ancak arada büyük bir fark var. Papaz, bir can almanın yanlış bir şey olduğunu, fakat benim bu eylemi karımın acılarına son vermek için yaptığımı demeye getiriyor. Bense onun canını almakla doğru bir iş yaptığım kanısındayım. Evliydik biz. Tek vücuttuk. Fakat ben bunu yanlış bir sebep uğruna yaptığımın çok geçmeden farkına vardım. Bunu onun acılarına son vermek için yapmış değilim; kendi acılarına son vermek için yaptım.

“Bunları düşünme artık, Shep” diyor papaz.

Kiliseden sonra eve gittim. Oğlum televizyon seyrediyordu. Bebek uyanıktı ve pek sakindi. Fal taşı gibi açılmış gözlerini tavandaki, ahşap panjurlardan sızan ışığın çubuk biçiminde gölgeler oluşturduğu noktaya dikmişti. Onu yattığı yerden aldım ve hastaneye gitmek üzere yola koyuldum. Bebek sıcaktı, kolayca taşıyordum. Oğlumun doğduğu zamanki halinden daha hafifti. O zamanlar karım ve ben New Bohemia’ya yeni taşınmıştık. Her şeye –dünyaya, geleceğe, Tanrı’ya, barışa ve aşka ve hepsinden çok birbirimize– inancımız tamdı.

Kucağımda bebekle sokaktan aşağı yürürken bir zamanın ve başka bir zamanın aynı zamana dönüştüğü bir zaman boşluğuna düşüverdim. **Bedenim dikleşt, adımlarımın arasında-**

ki mesafe açıldı. Güzel bir kızla evlenmiş genç bir adamdım ve bizler durup dururken ebeveyn olmuştuk. Ben oğlanı taşıırken karım “Bebeğin başını tut” demiş, tutmamla onun bütün hayatı avucumun içinde duruyormuş hissine kapılmıştım.

Oğlan dünyaya geldikten sonraki hafta yataktan çıkamamıştık. Bebeğimiz ikimizin arasında sırtüstü yatar haldeyken yemeğimizi yemiş ve uyumuştuk. Bütün bir haftayı sadece ona bakarak geçirmiştik. Onu yapan bizdik. Ne bir becerimiz, ne bir eğitimimiz, ne üniversite diplomamız ne de bilimden kazanılmış dolarlarımız vardı, ama ortaya bir insan çıkarmıştık işte. Bizlerin ortaya insanlar çıkarabildiği bu çılğın ve dikkatsiz dünya ne biçim bir yerdi böyle?

Gitme.

Bir şey mi dediniz, beyefendi?

Kusura bakmayın, dalmışım işte.

Pek güzel bir bebek.

Sağ olun.

Kadın yürüyüp gidiyor. Kalabalık bir sokağın ortasında kucağımda mışıl mışıl uyuyan bir bebekle dikildiğimi ve kendi kendime konuştuğumu fark ediyorum. Fakat ben kendi kendime konuşmuyorum ki. Seninle konuşuyorum. Hâlâ. Dama. *Gitme.*

Bellek hakkında ne dediğimi şimdi anladınız mı? Karım artık yok. Böyle biri yok. Pasaportu iptal edildi. Banka hesabı kapatıldı. Giysileri başka birinin üzerinde. Ama benim zihnim sadece onunla dolu. Hiç yaşamamış olsaydı ve zihnim yine onunla dolu olsaydı, sanrı gördüğüm gerekçesiyle beni hastaneye kapatırlardı. Bu durumda ise yas tutuyor oluyorum.

Yas tutmanın, artık orada bulunmayan biriyle yaşamak anlamına geldiğini keşfediyorum.

Nereye gittin sen?

Bir motosikletin motorundan gelen kükreme sesi. Pencere-

lerini indirmiş ve radyolarını açmış otomobiller. Kaykayların üzerindeki çocuklar. Bir köpek havlıyor. Teslimat kamyonu yükünü boşaltıyor. İki kadın kaldırımda bir meseleyi tartışıyorlar. Adamın teki bir kutunun üstüne çıkmış, **HEPSİ BİTECEK**, diye bağıyor.

Bana uyar. Hepsini alın götürün. Otomobilleri, insanları, satılık malları. Hepsini koparıp alın ve ayağımın altındaki toprağa ve tepemdeki gökyüzüne karıştırın. Sesi kapatın. Ekranı karartın. Artık aramızda hiçbir şey yok. Günün sonunda seni bana doğru yürürken görebilecek miyim? Hani eskiden yaptığın gibi –ikimizin de yaptığı gibi– yorgunluktan ölmüş halde işten eve dönerken? Hani başını kaldırırdın ve birbirimizi görürdük, önce uzaktan, sonra yakından görürdük birbirimizi. Senin yeniden insan biçimini almış enerjini. Aşkının atomik biçimini.

Karım öleceğini anladığında “Hiçbir şey değil” demişti.

Hiçbir şey mi? O halde, gökyüzü hiçbir şey değil, yeryüzü hiçbir şey değil, senin bedeninin hiçbir şey değil ve sevişmelerimiz hiçbir şey değil...

Başını iki yana sallamıştı. “Ölüm benim hayatımdaki en önemsiz şey. Ne gibi bir fark yaratacak? Ben burada olmaya-
cağım ki.”

“Ben burada olacağım” dedim.

“İşin acı yanı bu” demişti karım. “Eğer senin hatırına ölüm-den yırtmam mümkün olsaydı, seve seve yapardım bunu.”

“TASFIYE NEDENİYLE SATIYORUZ. HEPSİ GİDİYOR.”

Çoktan gitti zaten.

Hastanenin olduğu sokağa vardım. Bebek kutusu da orada. Tam o sırada kucağımdaki bebek uyanıyor, hareket ettiğini hissediyorum. Birbirimize bakıyoruz; onun yerinde duramayan mavi gözleri karanlık bakışlarımla buluşuyor. Bir çiçek kadar küçük olan mini minnacık elini havaya kaldırıyor ve yüzümdeki yeni çıkmış sakala dokunuyor.

Benimle sokağın karşısına geçişim arasından otomobiller gelip geçiyor. O adsız sansız ve her daim hareket halindeki dünya. Bebek ve ben hiç kıpırdamadan olduğumuz yerde duruyoruz. Sanki bir tercihte bulunulması gerektiğini biliyor-muş gibi bir hali var bebeğin.

Tercihle bulunmak şart mıdır? Hayattaki en önemli olaylar tesadüfen olanlardır. Sadece geri kalanlar planlanır.

Aklımdan bu konuyu düşünmem gerektiğini geçirerek binaların etrafında dolaşıp durdum, fakat ayaklarım beni eve doğru götürüyordu. Bazen ne yapılması gerektiğini yüreğinin bildiğini kabul etmeniz gerekir.

* * *

Eve döndüğümde oğlum televizyonda haberleri seyrediyordu. Dün geceki fırtına hakkında haberler ve tanıklıklar. Her zamanki şeyleri anlatan her zamanki devlet yetkilileri. Ardından şahitlerin ortaya çıkması için bir çağrı daha yapıldı. Ölen adam. Adam, Meksika uyruklu Anthony Gonzales'ti. Pasaportu cesedin üstünde bulunmuştu. Hırsızlık. Cinayet. Bunların bu kentte yaşanmasının, hava durumu dışında hiçbir olağanüstülüğü yoktu.

Fakat sıra dışı bir şey söz konusuydu. Bebeği bırakan da adamdı.

“Bunu bilemezsin, baba.”

“Benim bildiğim bana yeter.”

“Polise anlatmamız lazım.”

Nasıl oldu da polislere güvenen bir erkek evlat yetiştirdim ben? Oğlum herkese güvenir. Onun için endişeleniyorum. Başımı iki yana sallıyorum. Parmağıyla bebeği gösteriyor.

“Madem polis çağırmayacaksın, bu kız bebeği ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Burada tutmayı düşünüyorum.”

Oğlum inanmak istemeyen, yalın gözlerle bana bakıyor.

Yeni doğmuş bir bebeği burada tutamam. Yasalara aykırı. Oysa hiç umurumda değil. Çaresizlerin çaresi. Neden o ben olmayayım?

Kızın karnını doyurdum ve altını değiştirdim. Gereken şeyleri eve dönüş yolumun üzerindeki dükkândan satın almıştım. Karım hayatta olsaydı, benim yaptığının aynısını yapardı. İkimiz birlikte yapardık.

Sanki son verdiğim hayata karşılık bana yeni bir hayat bahşedilmiş. Olanlar bağışlanma gibi bir his uyandırıyor içimde.

Bebeğin yanında, birilerinin onu kariyerine hazırlamak gibi bir niyeti varmışçasına, bir evrak çantası vardı. Çanta kilitliydi. Oğluma, bebeğin anne babasının yerini tespit edebilirsek onun dediğini yapacağımı söylüyorum. Bunun üzerine çantayı açıyoruz.

Clo'nun suratı düşük bütçeli bir sitkomdaki kötü bir aktörün suratını andırıyor. Gözleri yuvalarından fırlamış. Ağzı açık kalmış.

“Üstüme iyilik sağlık” diyor Clo. “Bunlar gerçek mi?”

Bir gangster filminden fırlamış gibi duran gıcır gıcır, paketli ve istiflenmiş banknotlar. Elli tomar. Her tomarda on bin dolar var.

Banknotların altında yumuşacık kadife bir kese duruyor. Pırlantalar. Bir kolye. Öyle küçük elmas kırpıntıları da değil bunlar; kocaman kesilmiş parçalar ve bir kadının yüreği gibi cömertler. Taşların işlenmiş yüzeylerinde zaman o kadar derin ve berrak ki, insan kristal bir küreye bakıyormuş gibi hissediyor.

Pırlantaların altında bir nota kâğıdı var. Elle yazılmış. Şarkıda “PERDITA” sözcüğü geçiyor.

Demek ki, adı bu. Minik kimsesiz yavrucak.

“Ömrünün sonuna kadar yetecek paran var” diyor Clo. “Tabii hapse girmezsen.”

“O bizim çocuğumuz, Clo. Artık senin kız kardeşin. Ben de onun babasıyım.”

“Parayı ne yapacaksın peki?”

Kimselerin bizi tanımadığı yeni bir muhite taşındık. Oturduğumuz daireyi sattım ve elime geçen parayı ve evrak çantasındaki nakdi, Koyun Postu adlı bir barı satın almak için kullandım. Bir mafya mekânıydı burası ve adamlar orayı boşaltmak zorunda olduklarından para konusunda sorun çıkarmadılar. Soru da sormadılar. Pırlantaları, kızın on sekizine gelince alması şartıyla bir banka kasasına koydum.

Şarkıyı çaldım ve ona da öğrettim. Daha konuşmadan şarkı söylemeyi beceriyordu.

Ona hem annelik hem babalık etmeyi öğreniyorum. Annesini soruyor ve ben de annesini tanımadığımızı söylüyorum. Ona hep doğruyu –ya da kâfi miktarda doğruyu– söyledim. Hem o beyaz, bizler siyahiyiz, haliyle terk edilmiş bir çocuk olduğunu biliyor.

Öyküye bir yerinden başlamak lazımdı.

Fincandaki örümcek

Havaalanında yaşayan bir adam varmış.

Leo ve oğlu Milo, Leo'nun Londra'daki ofisinin boydan boya penceresinden kentin havaalanını ve Thames Estuary'yi seyreliyorlardı. Milo kalkan uçakları izlemeye bayılırdı. Dokuz yaşındaydı ve bütün kalkış ve varış saatlerini ezbere bilirdi. Ofisin duvarında havaalanının hizmet verdiği güzergâhları gösteren büyük bir şema vardı; atardamar kırmızısı satırlar dünyanın vücut haritası gibiydi.

“Peki, şimdi bu adam aranan biri miymiş?” diye sordu Leo.

“Telefonu yoktur ki” dedi Milo. “Kaçmış ve tek başına kalmış. O yüzden havaalanında yaşıyor.”

Leo, adamın aranmasının farklı bir şey olduğunu açıklamaya çalıştı. “Polislerin adamın peşinde olduğu anlamında söyledim.”

Milo kendisine anlatılanlar üzerine kafa yordu. Okul için bir hikâye yazıyordu. Öğretmen çocuklardan, “Kralın üç oğlu varmış” ya da “Prensese âşık bir dev varmış” diye başlayan peri masallarındaki gibi, öykünün bütün geri kalanını içinde barındıran bir açılış satırı yazma çalışması yapmalarını istemişti.

“Katil değil o, yani havaalanında yaşayan o adam” dedi Milo. “Ama evi yok işte.”

“Neden ki?” diye sordu Leo.

“Adam fakir” dedi Milo.

“Belki daha çok çalışması gerekiyordur” dedi Leo, “yani havaalanında yaşayacağına bir uçağa binebilecek parayı denkleştirebilirdi. Bak – New York’a giden British Airways, Shannon üzerinden.”

Uçağın, imkânsız bir kuş misali pistin üzerinden havalanışını seyrettiler.

“Dinozorların soyu tükendiğinde” dedi Leo, “onlar aslında ölmemişlerdi, uçak şeklinde geri dönebilecekleri zaman geleceğe dek saklanmışlardı.”

Milo gülümsedi. Leo oğlanın saçını okşadı. Leo’nun yumuşaklığı burada, oğlunun yanı başındaydı.

“Biz de öldüğümüzde başka bir şey olarak geri dönebileceğimiz zamana dek saklanıyor muyuz yani?”

“Annen öyle düşünüyor, çünkü kendisi bir Budist. Bu meseleyi onunla konuşman gerekir.”

“Peki, ama senin düşüncen ne?” dedi Milo. “Bak, Paris’e giden CityFlyer.”

“Ben hiç düşünmem o konuları” dedi Leo. “Benden sana tavsiye: Düşünmek zorunda olmadığın hiçbir şeyi düşünme.”

Leo, Milo’nun dört yaşına girdiği yıl çalıştığı bankadan çıkarılmıştı. 2008 küresel kriz yılıydı ve Leo da CEO’sunun “dikkatsizce zararlar” olarak tabir ettiklerini biriktirmek suretiyle krizin çıkışına katkı sağlamıştı. Leo bunun haksızlık olduğunu düşündü. Parayla yaptığı her şey dikkatsizceydi, ama hiç kimse kazandırdığı dikkatsiz kârlar yüzünden onu işten kovmak istememişti.

Üzerinde çizgi desenli Hugo Boss takım elbisesi ve Lobb pabuçlarıyla son kez bankadan çıkarken dışarıda gösteri yapan birkaç antikapitalist çocuk ona yumurta attı. Leo kısa bir an durup omlete dönmüş takım elbisesine tepeden baktı. Sonra bir hışım ceketini çıkarıp çocuklardan ikisini tuttu-

ğu gibi kaldırıma fırlattı. Üçüncüyü duvara çarptı ve oğlanın burnunu kırdı.

Başka bir çocuk bütün olup biteni videoya çekmişti. Leo ertesi gün tutuklandı. CEO onu kamera görüntülerinden teşhis etmişti.

Leo, adi saldırıdan suçlu bulundu, fakat avukatı azaltılmış cezai sorumluluk (işten çıkarılmış olmak) ve tahrik (yumurtalar) gerekçesiyle onu hapis cezasından kurtardı. Her durumda, kurbanları işsiz güçsüz fitne çıkarıcılarıydı. Hiçbiri Leo'nun da işsiz olduğunu fark etmemişti.

Cezasını ve mahkeme masraflarını öderken Leo'ya en çok dokunan, olayın baştan sona haksızlık üzerine kurulu olmasıydı. Kapitalizmi Leo icat etmiş değildi – onun işi, para kazanmayı hedefleyen bir sistem dahilinde para kazanmaktı. Bu, para kaybetmek anlamına da gelirdi; ekonomik kriz, aslında “yer kapmaca” olarak tabir edilen bir oyundan farksızdı: Müzik çalarken yeterli sandalye olup olmamasına hiç kimse aldırış etmezdi. Dans etmek varken kim yerinde oturmak isterdi? Geçmişte, küçük bir ülkenin gelirine eşdeğer miktarlar kaybetmiş, ancak her zaman bunları ve daha fazlasını geri alabilecek kadar vakti olmuştu. Müzik sustuğunda –geçici de olsa– kendine ait sandalyelerin hepsinden kâr etmeyi başarmıştı.

Üç ay boyunca bir rehabilitasyon merkezine yatırılacak kadar içki içtikten ve içmeden durabildiği üç haftadan sonra, özgüven eksikliği sebebiyle psikolojik danışmanlık hizmeti alması salık verildi.

Altı ay boyunca haftada iki kez Little Venice'teki evinden taksiye binip Hampstead'daki Doğu Avrupalı, tanınmış bir psikanalistin yolunu tuttu. Terapi odasının yumuşak bir tıkırtı sesi çıkaran kapısından nefret ederdi. Kilim serilmiş divandan ve saatten ve kâğıt mendil kutusundan nefret ederdi. Psikanalistin siyah corap ve kahverengi sandalet giyme-

si meselesinden –aslında, her bir ayak için düşünüldüğünde iki mesele söz konusuydu– ve kendisinin İKİR-CİĞİM şeklinde telaffuz ettiği şey hakkında konuşmasından nefret ederdi.

“Annenizi hem seviyorsunuz hem de ondan nefret ediyorsunuz” dedi Doktor Wartz.

“Hayır” dedi Leo. “Annemden nefret ediyorum.”

“Bu biğ iyi mimi ve kötü mimi meselesidiğ.”

Psikanalist, Melanie Klein² hakkında konuşurken Leo aklından memeleri geçiriyordu. Ertesi hafta Leo seansa bir *Nuts* dergisiyle geldi. Doktor Wartz’ın eline bir fosforlu kalem tutuşturdu ve adamdan iyi memeleri daire içine almasını, kötü memelerin üstüne ise bir X işareti koymasını rica etti.

“Eşzamanlı olarak tiksiniilen ve sevilen nesnenin nesneleştirilmesi” dedi Doktor Wartz.

Doktor Wartz’ın *Nesnenin Nesneleştirilmesi* adında bir kitap yazmış olduğu Leo’nun aklına geldi. Derken, kendini “Tarih Boyunca Nesnenin Kısa bir Tarihi” üzerine daldan dala atlayan bir düşünce zincirine kaptırdı, zira bir sözcüğün kulağa akıllıca gelebilmesi için üst üste iki kez kullanılması gerektiğini öğrenmiş bulunuyordu.

Başlangıçta nesne yoktu, her şey, enerjiden ibaretti. Bakış açınıza bağlı olarak, Büyük Patlamanın ya da Yaradılış’ın ardından dünyanın kendisi başka nesnelerle dolu bir nesne (bir meta nesne olabilir miydi?) haline gelmişti. İçerisindeki nesnelere adlar verilmesi gereksinimi doğmuştu – Nesnelerin Adlandırılması. Sonraları, epey bol miktarda nesne icat edilmişti: Nesnelerin İcadı. Daha sonra, Leo’nun düşüncesine göre, savaşlar ve insanların genel aptallığıyla Nesnelerin İmhası süreci yaşanmıştı.

2. Melanie R. Klein (1882-1960) Avusturya asıllı İngiliz psikanalist. Çocuk psikanalizi alanında çalışmalar yapmıştır. Nesne İlişkileri Teorisi, çocuğun ilk altı aylık yaşamında anne ile çocuk arasındaki yoğun duygusal bağdan yola çıkarak geliştirilmiştir (ç.n.) <https://rantey.org>

Ve bir de Arzu Nesneleri vardı. Midesi sıkıştı.

Envanterler, arşivler, stok listeleri, kataloglar, listeler ve taksonomi geçti aklından: Nesneler Dizini. Karısının pek sevdiği, *Nesnelerin Güvenliği*³ adını taşıyan ve bir Amerikalı yazarın kaleminden çıkmış bir kitap vardı. Nesnelerin Statüsü hakkında Leo'nun bilmediği hiçbir şey yoktu; gerçi bundan kastı, kendi (elden çıkarılmış) helikopteri misali Statü Nesneleri oluyordu. Kuantum teorisinden beri Nesnelerin Acayıplığı –ve derin düşünmeyi seven biriyseniz şayet, Nesnelerin Anlamı– gündemdeydi. Peki, Nesnelerin Anlamsızlığı'na ne demeliydi?

Evet. O kadar çok paranız olduğunda, her şeyi ama her şeyi satın alabilir, ancak ondan sonra Buda ve İsa'nın vâkıf olduğu dünyevi nesnelerin beş para etmediği bilgisine erişebilirsiniz. İnsanın bu bilgiyi dünyadaki büyük ruhani geleneklerin tam aksi istikametinde giderek edinebilmesi ona eğlenceli gelirdi.

“Başka bir insanı gerçek anlamda tanımak mümkün müdür?” dedi Leo.

“Gözlemciyle gözlemleneni birbirinden ayırmanız imkânsızdır” dedi Doktor Wartz.

Leo ofisine döndüğünde, bu ikisi birbirinden ayrılabilir, diye düşündü. Güvenlik kamerası bu işe yarar.

Çok geçmeden, bir çocuk olarak sevilmemiş olduğunu anlamak için ellişer dakikalık iki seansa haftada 500 sterlin ödemesi gerekmediği Leo'nun kafasına dank etti. Yahut içindeki boşluğu doktorun deyişiyle “Brüt Kazanç”la doldurduğunu anlamak için de buna ihtiyacı yoktu.

Leo “Hepimiz kendi kendimizi tedavi ederiz” dedi Doktor Wartz’a. “Ben bunu parayla yaparım. İçki içmek bir tepkiydi. Artık atlattım ben onu.”

Leo terapiyi sonlandırdı, içkiyi bıraktı ve hem yatırımcılarına hem de –elbette– kendisine güzel bir kâr bırakacak şekilde varlıkları satışa çıkarılabilecek ve borç yükü altına sokulabilecek işletmelerin borçlanarak satın alınmasında uzmanlaşacak olan kendi yüksek riskli yatırım fonunu kurdu. Şirketinin adını Sicilya koydu, çünkü biraz olsun mafya çağrışımı yapması hoşuna gitmişti. Anne tarafından İtalyandı Leo.

Sicilya'nın yönettiği fonların değeri kısa sürede 600 milyon sterline ulaştı ve Leo milyara koşmaya başladı. İş hayatında, havadan para kazanmak için nakit sıkıntısından daha iyisini bulmak imkânsızdı.

Leo ofise geri döndüğünde Milo'nun kafasını karıştırmış olduğunu fark etti. Milo, babasına kıyasla daha karamsar ve daha çok düşünen biriydi; annesine daha çok benzerdi. Baba ve oğul, hayat ve ölümden daha basit konularda bir araya gelirlerdi. Milo'yu futbola ve yüzmeye götürürdü Leo. Onunla birlikte ev ödevlerini yapmaz ya da oğluna kitap okumazdı. Bu gibi şeyler MiMi'nin sorumluluğundaydı.

Söyleyecek daha iyi bir şey bulamayan Leo, “Annen birazdan burada olacak” dedi.

“Gidip hikâyemi yazsam mı acaba?” dedi Milo.

Leo başını salladı. “Okul çantayı mutfağa götür. Biraz süt ve bir çikolatalı bisküvi al kendine. Tamam mı?”

Milo babasının işyerini severdi. Orada her zaman bir dediğini iki etmeyen insanlar ve yenilecek şeyler olurdu. Aralarında en güzeliyse uçaklardı.

Leo, Milo'yu kucakladı. Birbirlerini severlerdi. Sevgileri sahibiydi. Milo'nun keyfi tekrar yerine gelmişti. Dışarı çıkarken “Havaalanında yaşayan bir adam varmış” dedi.

Leo, cam inceliğine gelecek kadar zımparalanmış uzun Rus huş ağacı ahşabından David Linley tasarımı çalışma

masasına arkasını döndü. Ofis bembeyaz bir mekândı: El değmemiş duvarlar, kutup ayısı derisinden kanepeler, Eskimo halısı. Duvarda karısının, boyutları büyütülmüş siyah beyaz bir fotoğrafı asılıydı. Fotoğrafın dijital halini iPhone'unun ekran görüntüsü olarak kullanıyordu. Ortamdaki yegâne renk, Tracey Emin tasarımı kırmızı ışıklı bir duvar panosuna aitti.

Işıklı panoda "RİSK=DEĞER" yazılıydı. Bu Leo'nun *Occupy* eylemleri sırasında görmüş olduğu alıntının parçasıydı: Riske attığınız şey değerinizi açığa çıkarır. Kendi kafasına göre değiştirene kadar alıntı ona rahat vermemişti. Yeni şirketini kurduğunda bu ışıklı panoyu sipariş etmişti.

Leo öne eğilerek interkoma konuştu. "Web-Cameron! Seninle konuşmak istiyorum."

Cameron kapıyı arkasından kapattığında Leo hâlâ kendi esprisine gülüyordu. Cameron eski bir ordu mensubuydu. Bir emri nasıl karşılaması gerektiğini bilirdi.

"Cameron. Eşimin odasına bir internet kamerası takmanı istiyorum."

Cameron, söyleneni can kulağıyla dinledi fakat anlamadı. "Eşinizin yatak odasında izleme sistemi olmasını mı istiyorsunuz?"

Leo'nun sabrı tükenmiş gibi bir hali vardı. "Sen Sicilya'da güvenlik ve ulaşım bölümünün başındasın. Bu hassas bir mesele. Bu işi bir yabancı yapmasını istemiyorum. Kameranın doğrudan buraya, kişisel bilgisayarımın ekranına bağlanmasını istiyorum."

Cameron tedirgin olmuştu. "Porno sitelerinde böyle şeyler görmüştüm, fakat..."

"Karımın pikseli memelerine bakıp otuz bir çekecek değilim, yani derdin buysa eğer. Ayrıca, kadını yedi dakikası yirmi sterline, iPhone kullanan ve eli pantolonunda gezinen bir

inşaat işçisine sattığımız filan da yok. Bu karı koca arasındaki bir mesele. Bu boşanmayla ilgili bir mesele.”

“Hanımınızdan boşanmak mı istiyorsunuz?”

“Niye böyle konuşuyorsun? İskoç olduğun için mi? O benim eşim, hanımım değil. Eşimin erkek olacak hali yok.”

Ve sonra Leo’nun aklına Xeno geldi. Ve düşüncelerinin bir farkındalık baloncuna dönüşmesiyle patlaması bir oldu.

“Cameron, işin aslı, MiMi’nin bir ilişkisi olduğunu düşünüyorum. Ve onu iş üstünde yakalamak istiyorum. Bunlara niçin internet kamerası dendiğini biliyor musun?”

Cameron ağır ağır konuşarak “İnternete bağlı kameralar oldukları için” dedi.

“Bu bir örümcek ağıdır,⁴ Cameron. Böcekleri yakalamaya yarar. Yatağım böcek kaynadığından geceleri gözümde uyku girmiyor.”

“Eşiniz hamile” dedi Cameron.

“Karnında domuzcuklar zıplarken, dişi domuz zevk çığlıkları atmaz mı sanıyorsun?”

Cameron yüzünü ateş bastığını hissetti. Puantiye kravatı boğazını acıtıyordu.

“Eşinizden ve çocuğunuzdan bahsediyorsunuz.”

“Çocuğum mu? Piçim yani.” Leo bir kurşunkalemi tek hamlede ikiye ayırdı.

“MiMi’nin bir ilişkisi olduğuna inanmanıza yol açan somut bir sebep var mı?”

“Onu başka biriyle görüp görmediğimi mi soruyorsun? Hayır. İki aydır peşine taktığım özel dedektif, nerelere gittiği, görüştüğü adamın kim olduğu, e-postaları ya da mesajları hakkında zaten bilmediğim bir şey bulmuş olabilir mi? Hayır.”

“Ama onu biriyle beraberken görmediğinizi söylediniz.”

4. İngilizcedeki *World Wide Web* (internet sunucuları ağı) ifadesindeki “örümcek ağı” anlamına gelen *web* sözcüğü kastediliyor. (çizim) PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Biriyle mi? Hayır.”

“O halde bu çılgınca değil mi?”

“Sen bana deli olduğumu mu söylüyorsun, Cameron? Deli olduğumu mu söylüyorsun?”

Leo kurşunkalemin iki yarısını çalışma masasına çarptı ve Cameron’ın yanına geldi. Leo kendisine doğru yürüdüğü sırada, Cameron ayaklarını yan yana getirmiş, dizlerini gevşetmiş ve hiç kıpırdamadan olduğu yerde kalmıştı. Cameron kendini nasıl idare edeceğini bilirdi. Leo’nun huyunu suyunu da bilirdi. Suratı o kadar yakınına gelmişti ki, Cameron adamın gözeneklerini dahi seçebiliyordu. Onunla göz teması kurmamaya özen gösterdi.

Leo geriye doğru adım attı ve kendi bedeni etrafında bir yay çizerek pencereden dışarıyı seyretmeye koyuldu.

Uçak havalandığı sırada “Amsterdam” dedi. Sonra, hiç arkasına dönmeden “O, beraber olduğu adamı haftanın her gününü görüyor ve hiç kimse bu konuyu iki kere olsun aklından geçirmiyor. Benden başka. Dakikada altmış kere aklıma geliyor” deyiverdi.

“Dediklerinden hiçbir şey anlamıyorum, Leo” dedi Cameron.

“Xeno işte.”

Cameron’un olayı idrak etmesine yarayan kısa bir duraksama yaşandı.

“Xeno senin en yakın arkadaşın. Onunla iş yapıyorsun.”

“Arkadaşlarını yakınında, düşmanlarını ise daha yakınında tut, Cameron. Anladın?”

“Fakat bu şüphenin hiçbir temeli olmadığını kendin söyledin.”

Leo yeniden odanın merkezine doğru geldi. “Sezgileriyle hareket edenler sadece kadınlar değildir, Cameron. Ben Xeno’yu tanıyalı bir ömür oldu.”

Xeno’yu tanıyalı bir ömür oldu.

On üç yaşındayken yatılı okulda tanışmışlardı. Her iki oğlan da, uygunsuz annelerden çocuklarının velayetini almayı başarmış babalar tarafından oraya gönderilmişti. Leo'nun annesi, babasını başka bir kadın için terk etmişti. Xeno'nun annesi alkolikti ve akli dengesi bozuktu. Yatılı okul şık ya da akademik bir yer değildi, ama babaların, eve neredeyse hiç uğramayan oğullarını iyi yetiştirdiklerine inanmalarını sağlardı.

Oğlanların çoğu evci çıktığından hafta sonlarında okul tenhalaşırdı. Leo ve Xeno yaşayabilecekleri dünyalar icat ederlerdi.

“Bir ormandayım” derdi Xeno. “Bu da benim kulübem. Tavşanlar gelince onlara ateş ediyorum. Bam, bam, bam!”

“Ayın üzerindeyim ben” derdi Leo. “Hem ay mozarelladan yapılmış.”

“Mozarella topunun üstünde nasıl yürüyeceksin peki?” diye sorardı Xeno.

“Yürümeme gerek yok ki” derdi Leo. “Yerçekimi yok orada.”

Birlikte David Bowie'nin “Space Oddity”sini dinlerlerdi. Xeno, country ve western türlerine merak sarmıştı. Arada bir kendini Emmylou Harris sanırdı.

Öbür oğlanlar gibi olmak istemezlerdi ve tam da bu sebepten öbür oğlanlara hiç benzemezlerdi.

On beş yaşına geldiklerinde içtikleri su ayrı gitmez olmuştu. Okulun atıcılık kulübüne girmiş, poligonda birbirleriyle yarışmışlardı. Xeno daha sakın yaradılışlı bir çocuk olduğundan atışları daha isabetliydi. Leo ise ondan daha hızlıydı ve daha çok sayıda atış yaptığından arada bir kazandığı olurdu. Bir oyun icat etmişlerdi: TABANCA KURŞUN HEDEF. İki tur üst üste kazanan biri tabancaya dönüşürdü. Tek bir turu kaybeden kurşun olurdu. İki turu kaybeden hedef haline gelirdi. Xeno daha sonra oyuna HAREKETLİ HEDEF ekleme-

sini yaptı ve bunun kendini daha özgür hissetmesine olanak verdiğini söyledi. Leo bunu tam olarak anlamadı. Onun tabanca olmak haricinde bir arzusu yoktu.

Bir gece atış taliminden sonra seks yaptılar. Klişe bir olaydı yaşadıkları. Duş. Sertleşme. Üç dakika süren mastürbasyon. Öpüşme yoktu. Ama ertesi gün Leo bisiklet barakasında Xeno'yu öptü. Onu öptü ve yüzüne dokundu. Bir şey söylemeye çalıştı, fakat bunun ne olacağını bilemedi. Xeno tek laf etmedi. Bu, tam da ona yaraşır bir davranıştı. Leo'nun düşüncesine göre, ne olursa olsun Xeno bir nebze genç kız gibiydi. Kediye andıran gri gözleri ve gözlerinin üzerine düşen yumuşacık, koyu renk saçları vardı.

Leo daha yapılı, daha sağlam, daha uzun boylu ve daha güçlü kuvvetliydi. Bir rugby oyuncusunun yapısına sahip bir oğlan olarak, hareketlerinde zarafetten nasibini almamış bir kendinden eminlik hali vardı. Xeno'nun suyu çağrıştıran niteliklerini severdi.

Gökyüzünün alçaldığı, suyun ılındığı ve martıların sığlık yerlerde devriye gezdiği saatlerde yüzmeye gittiler. Leo gösterişe kaçtı; bol gürültüyle hızlı gidince Xeno'dan ve onun sistemli uzun mesafe yüzme faaliyetinin sona ermesinden önce yorgun düştü.

Leo bata çıka yürüyüp sudan çıktı, ayakları ıslak kumların üzerinde derin izler bırakmıştı. Xeno'ya bağırarak bir şey söylemek için arkasına döndü. Ellerini kalçalarına koymuştu. Güneş ışığı gözlerine giriyordu. Arkadaşını göremeyince kısacık bir an korkuya kapıldı.

Oradaydı işte; bir yunus kadar zarif başı ve omuzlarıyla yüzerek sahile dönüyordu. Görüntü bulanıklaştı, ama Leo'ya Xeno suyun üzerinde bir dalga misali devinimlerle taşınıyor-muş gibi geldi.

Xeno suları sıçrata sıçrata kıyıya çıktı. Leo ona sarıldı ve onu çektiği gibi kumlara oturttu.

“Biz yaparken kızları düşünüyor musun?” dedi Xeno.

“Evet” diye yalan söyledi Leo.

Ve sonra Xeno, eşcinsel olabileceğini düşünerek tasalandı.

Daha sonra, beraber kaldıkları yurt odasında bacaklarını birbirlerinin bedenine sarmalamış vaziyette yatıp *Asi Gençlik*’i seyrettiler. İkisinin de gönlünden James Dean olmak geçiyordu, ama Xeno’nun James Dean’le yatmak gibi bir arzusu da vardı.

“James Dean eşcinselmış” dedi Xeno.

“Elvis eşcinsel miymiş?”

“Yok, çizburgerleri düzermiş o.”

“Aletimde mayonez olsun istemezdim.”

“Ben onu emerek temizlesem de mi istemezdin?”

Leo’nun organı anında sertleşti. Pantolonunun fermuarını açtı. Xeno yere diz çöktü ve arkadaşının hayalarını yalama-ya koyuldu. Leo, Xeno’nun başını okşuyordu. Birden gülmeye başladı. Xeno başını kaldırıp ona baktı.

Leo dedi ki, “Küçükken bir keresinde bir kavunla yapmıştım. Bıçakla kavunun kenarından bir delik açtım ve düzdüm onu. Muhteşemdi. Ondan sonra hep annemden eve kavun almasını istedim ve kavunları hiç yemedim. Sonra bir gün annem mutfığa girdiğinde beni oracıkta pantolonum aşağı inmiş ve o aptal yeşil kavun aletime yapışık halde dururken gördü.”

“Seni şaşkın! Annen canına mı okudu?”

“Evet ya! Babamı bana uygunsuz arzu nesneleri hakkında bir söylev vermeye ikna etti.”

“O dediğin ben mi oluyorum yani?” dedi Xeno.

“Sakın durma” dedi Leo.

Okul sahile yakındı ve cumartesi öğleden sonraları öbür oğlanlar evlerine gittiklerinde Leo ve Xeno bisikletlerini alıp aşağıdaki sarp kayalıklara kadar pedal çevirirlerdi.

Cumartesilerin birinde Leo dedi ki: “Uçurumun kıyısına kadar bisikletini en hızlı sürebilen kimmiş bakalım. Hani, *Asi Gençlik*’teki araba yarışı gibi.”

Xeno yarışmak istemedi. Fakat Leo arkadaşına sataşp durdu.

Yarışa başladılar. İkisi de pedallarının üzerine çıkmış, gidebilecekleri en yüksek hızla pedalları çeviriyorlardı. Leo biraz uzakta kalmıştı. Yoldaki bir oluğa çarpmış ve yavaşlamıştı. Xeno atağa kalkarak onun önüne geçti. Leo bedenini bisiklete iyice yaklaştırdı ve olanca kuvvetiyle pedallara asıldı. Arayı kapattı, diğer bisikleti geride bıraktı ve sonra da önünü kesti. Bisikletinin arka tekerleği Xeno’nun ön lastiğini sıyırmıştı.

Xeno bisikletten düştü. Bisiklet oğlanın bedeninden ayrıldı ve uçurumdan aşağı ağır çekimde dönüşler yaparak yuvarlanmaya başladı.

“XENO!”

Cevap gelmedi. Leo, bisikletin suya çarptığını gördü.

O anlardan hatırında kalan, zamanın dışında kalmışlık hissiydi. Yarışın ardından kalp atış hızı yavaşlamaya başlamıştı. Göğsü ter içindeydi. Bir martı, tepesinde daireler çiziyordu; hayvanın bir başına attığı çığlıklar Leo’nun tiz perdeden ve uzun çığlıklarından farksızdı.

“XENO!”

Leo bisikletle okula geri döndü. Pedalları korkuyla çevirmekten dermanı kalmamıştı. Birden fenalaşıp hademenin çizmelerine kusuverdi. Hademe polis çağırdı. Leo adamları sarp kayalığa çıkan patikaya götürdü. Polisin Land Rover’ındaki telsizden hışırtı sesleri geliyor, helikopter tepede daireler çiziyordu.

Xeno, uçurumun tepesinden görülmeyen bir çıkıntıda baygın halde yatıyordu. Beyin sarsıntısı geçirmiş ve leğen kemiği kırılmıştı, ama sık fundalıkların içine düşmüş ve mucize eseri uçurumdan aşağı yuvarlanmamıştı.

Hava ambulansı oğlanı halatla yukarı çekti ve hastaneye götürdü. Xeno dönemin geri kalanını hastanede geçirdi.

Leo derslere gitmez oldu. Her gün yürüyerek kayalıklardaki malum noktaya gidip durdu.

Babası onunla konuşmaya geldi. “Biliyorum, hiçbir zaman yakın olamadık” ile başlayan ve “Bu olayı aşmaya bak” ile biten bir konuşma yaptı.

Leo, Xeno’nun başına gelenlerin kendi kabahati olduğunu herkese anlatmak istedi. Müdürün kapısına gitti. Kapının dışında dikildi. Tekrar geri döndü. Bu olay birkaç kez yaşandı.

Nihayet, Xeno’yu hastanede ziyaret edebildi. Xeno zayıf ve yorgun görünüyordu. Gövdesini askıya almışlardı. Başında bandaj vardı. Oğlana serum veriliyordu. Leo, okul üniformasıyla yatağın başına oturdu. Xeno arkadaşının elini tuttu.

Ve sonra Leo ağlamaya başladı. Bir filmdeki yakın plan çekimleri andıran sessiz gözyaşları döktü. Gerçek olamazdı. Bunlar gerçekten yaşanmış olamazdı. Başka birinin hayatıydı bu, kendi hayatı olamazdı. En iyi arkadaşı onun yüzünden ölümden dönmüştü.

* * *

Xeno okula ertesi yıl döndü ve sınavlara girdi. Matematik, bilgisayar ve İngiliz edebiyatında başarılı, ancak geri kalan her şeyde başarısız oldu. Leo ise her derste başarısızdı. Ama dert değildi. Babası onu Barclays Varlık Yönetimi’nde başlangıç düzeyi bir işe yerleştirdi.

Xeno on sekizine girdi ve uçurum patikasında güvenlik standartlarının yerine getirilmediğini öne süren babasının yerel yönetimle vardığı mahkeme dışı uzlaşma sonucunda kabul ettiği sigorta parasının bir kısmıyla bir karavan satın aldı.

Xeno birkaç yıl hayatını idame ettirmesine yetecek kadar

paraya kavuşmuştu. Hayvan barınağından bir köpek aldı, saçını uzatıp retro bir at kuyruğu yaptı ve New Age hippie ve çılgın parti yolunun yolcusu oldu. Cep telefonu kullanmayan, mülkiyetinde pek az eşya bulunduran biri olarak karavanla bir festivalden öbürüne gitti.

Varlığının özündeki belirgin kırılganlıkla harmanlanmış bir yakışıklılığı vardı. Çok geçmeden ihtiyacını fazlasıyla aşan sayıda kadın etrafına toplandı. Kadınlar onun sakın, düşünceli çehresinden ve hem kitap okuyan hem de opera gibi genel beğenininde dışında kalan müzikler dinleyen biri olmasından hoşlanırlardı.

İri kemikli ve Valkyrie⁵ sarışını Leo, kalın ve geriye taranmış saçları ve konuşma tarzıyla bir takım elbiseyi kendine yakıştırır, bankadaki işini iyi yapardı. Hiç şikâyet etmeden günde on altı saat çalışır, her sabah altıda spor salonuna gider ve her akşam, kâr elde etme kapasitesi üzerinde zerre etkisi olmayan bir sarhoşluk yaşardı. Zengin olması fazla uzun sürmedi.

Okulu bitirmelerinin üzerinden geçen üç yıl içinde Xeno'yu sadece bir kez gördü. Bir baltaya sap olamamış ve hayatta başarısız olmuş arkadaşının karşısında kendini mahcup hissetti. Xeno'ya para teklif etti.

Xeno, Leo'nun o çok sevdiği gri gözlerini arkadaşına dikti ve başını iki yana salladı. Paraya ihtiyacı yoktu. Çok parası yoktu, ama yiyeceğe, yakıta, kitaplara ve yapmak istediği şeylere yeterdi parası.

Leo bundan tedirgin oldu. Herkesin paraya ihtiyacı vardı. “Gel benim dairemde kal bir müddet” dedi. “Sıcak bir duş gir. Tanrı aşkına, kasım ayındayız. Camlardaki buhar yüzünden kahrolası karavanın dışını göremiyorsun. Hem ben de birkaç gün izin alırım.”

5. İskandinav mitolojisinde Odin'in cariyelerine verilen ad. Cariyelerin, savaşta ölenlerin ruhlarını Valhalla'ya götürdükleri inanılır. Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ve o birkaç gün esnasında Leo, arkadaşının bilgisayar oyunları tasarladığını keşfetti.

Leo'nun "Grand Theft Auto" oynarken oyun konsoluna bağırıp çağırdığı sırada Xeno içeri girdi ve ekrana bir muz ka- buğu fırlattı.

"Hey!" dedi Leo. "Ne var ne yok?"

"Oyunlar, insan gelişiminin tarihöncesi evreleriyle eşleştire- rilebilen en iyi teknolojidir" dedi Xeno. "Hepsi arabalardan, kavga dövüşten, hırsızlıktan, riskten, kızlardan ve ödüllere- den ibaret."

Leo buradaki sorunu göremedi. Bu, harfi harfine onun gerçek hayatıydı. Bir oyunun ille de farklı olması şart mıy- dı sanki?

"Kadınlar oynamazlar, çünkü oyundan canları sıkılır" de- di Xeno. "Böylece potansiyel pazarının yarısını kaybedersin. Neden oyunlar da kitaplar kadar iyi olmasın?"

Leo oyunların kitaplardan daha iyi olduğu kanısındaydı. Kitap okumazdı. Filmleri ve televizyonu, biraz da tiyatroyu severdi ama, bir kitap ona fazla sessiz sedasız gelirdi. Kitap okumak öylesine sessiz sedasız bir eylemdi ki, insan sayfala- rın hışırtısını işitebilirdi.

"İlişki inşası. Ahlaki düzlemdeki meydan okumalar" dedi Xeno.

"Oyunlarda ittifaklar kurman gerekir" dedi Leo.

"Evet, ama çıkara dayalı, öyle değil mi? Ben seni kullanı- rım, sen beni kullanırsın. Her durumda oyunlar fazla edil- gendir. Kitaplar insanların dünyaya bakışını değiştirir."

"İnsanlar kitap okumuyorlarsa, değiştiremezler" dedi Leo.

"Neden oyunlar, oyunu değiştirmesin?" dedi Xeno. "Neden bir oyun daha çoğunu anlamamızı, daha çoğunu görmemizi ya da daha çoğunu hissetmemizi sağlamasın? Sen de adrena- linden başka bir şey hissetmek istemez misin?"

Leo damdan düşercesine "Escinsel misin?" deyiverdi.

Xeno omuz silkti. Kız arkadaşları olmuştu, ama hiçbiri özel değildi. Âşık olmamıştı, fakat kadınlardan hoşlanıyordu. Hakiki sohbetlerden hoşlanıyordu.

Leo da âşık olmamıştı.

Gece dışarı çıktılar. Kafayı buldular. Eve döndüklerinde Leo yatak odasına gitti ve üstündekileri çıkardı. Gecele-ri çoğu zaman uykuya dalabilmek için biraz porno izlerdi. Xeno'ya seslendi.

“Benimle birlikte kızları seyretmek ister misin?”

Fakat Xeno cevap vermedi.

Cameron ofisten çıktı. Leo sandalyesinde bir dönüş yaparak pencereyi karşısına aldı. Karısını düzüyor olması sebebiyle dostundan nefret ediyordu. Dışarıda yeterince kadın yok muydu sanki? Gittiği her yer –barlar, kulüpler, oteller, tekneler– erkek arayan ve birbirinin tıpatıp aynısı kadınlarla doluydu. Uzun saçlar, uzun bacaklar, büyük güneş gözlükleri, kalıp gibi memeler, devasa el çantaları, sivri topuklu ayakkabılar. Onları hafta sonu için kiralayabilirdiniz; her ne kadar bunun adı kiralamak olmasa da, iki taraf da parayı kimin ödediğini ve kimin cinsel ilişkiye razı olduğunu bilirdi. Ne yaptığınızı biliyorsanız şayet, havaalanından kiralık arabayla birlikte bunlardan birini de kaldırmanız mümkündü. Leo gülümsedi. İyi iş yapardı. Avis, Hertz, Budget. İstediklin modeli seç. Karoser. Motor büyüklüğü. Hasar sınırlaması.

Erkeklerin evlenmeye gönlü yoktu; arkadaşlarının tamamı, evlilik meselesini en az kırkına, kimi zaman ellisine kadar ertelemişlerdi. Gelgelelim, evlenmişlerse şayet, bu sefer de boşanmaya gönülleri olmazdı. İnsanın havaalanında rast gelebileceği bir nebze anlayış büyük bir fark yaratabilirdi. Bir erkeğin anlayışa ihtiyacı vardır, çünkü erkek varoluş bağlamında yapayalnızdır. Gözlerini dikmiş karanlığa bakmaktadır.

Erkekler ve kadınlar arasındaki en büyük fark bu, diye düşündü Leo. Erkeklerin gruplara, çetelere, spora, kulüplere, kurumlara ve kadınlara ihtiyacı vardı, zira erkekler hayatın sadece hiçlikten ve kendinden şüphe etmekten ibaret olduğunu bilirlerdi. Kadınlar her zaman bir bağlantı kurmakla, ilişki inşa etmekle uğraşırlardı. Sanki bir insanın başka bir insanı tanınması mümkünmüş gibi. Sanki bir insanın başka bir insanı... interkomun zili çaldı... tanınması mümkünmüş gibi.

“Xeno geldi” dedi Pauline.

“İşim var” dedi Leo.

“İçeri gönderiyorum” dedi Pauline.

Leo’nun konumundaki adamların, kerevizle çiftlik peynirine talim edilen öğle yemeği saatlerinde ek iş niyetine süper modellik yapabilecek tipte asistanları olurdu. Leo’nun ise Pauline’i vardı. Kadın, Leo’nun çalıştığı eski bankaya girdiğinde otuzundaydı; üç dili akıcı konuşmasının yanı sıra ekonomi dalında lisans eğitimi almış, bir MBA yapmış ve sırf eğlencesine girdiği muhasebecilik sınavlarını henüz geçmişti. Pauline, Leo’ya kıyasla çok daha eğitilmiş, çok daha kalifiye ve çok daha iyi biriydi, lakin kadın tüccar olmak için yaratılmamıştı. Güçlü olduğu konu, ayrıntılardı: İki yüz sayfayı bir saatte itinayla baştan sona tarayabilir ve Leo’ya, karşı tarafı püskürtmek için kullanabileceği önemli maddelerden oluşan bir liste verebilirdi. Leo’yu defalarca birkaç sözleşmenin en berbat kısımlarından kurtarmayı başarmıştı. Ve Leo bankadan atıldığında, ne durumda olduğunu öğrenmek için arayıp soran tek meslektaşı Pauline olmuştu. Leo işini kurduğunda Pauline’e oraya gelmesi ve emrinde çalışmasını teklif etti.

Leo sözleşmeleri hallederdi. Pauline ise ayrıntıları hallederdi.

Leo'yu tam on beş yıldır tanıdığından ve on beş yılın kendisini de parlak bir otuzluktan heybetli bir kırk beşliğe dönüştürdüğü gerçeğine dayanarak, işleri kendisinin olmasını istediği şekilde idare eder ve canının istediğini söylerdi.

Pauline'in sayesinde Sicilya itaatkâr, şeffaf ve hayırsever bir kuruluştı. Tam anlamıyla etik kurallara bağlı kaldıkları söylenemezdi, fakat kendilerine göre standartları vardı. Leo'nun açısından sorun yoktu.

Pauline kapıyı açtı. "İşim olduğunu söylemiştim" dedi Leo.

"İşin filan yok" dedi Pauline. "İşi olan benim."

"Sürtük" dedi Leo.

"*Grob*"⁶ dedi Pauline.

"*Grob* da ne demek oluyor?" dedi Xeno.

Xeno, rahatlığıyla öne çıkan yaratıcı teknoloji insanı giysilerinin içinde Leo'dan daha ince duruyordu. Bilekten bağli, siyah ince yün pantolon, gri renkte, bağcıklı süet *brogue*⁷ ayakkabılar ve gözleriyle uyumlu pamuklu gri bir gömlek vardı üzerinde. Gömleğin yakası ve manşetleri pembeydi. Heteroseksüel bir erkeğe göre fazla bakımlı bir hali var, diye düşündü Leo. Kendisi hep olayın bir yerinde oğlanların bulunduğu varsayımından hareket ederdi.

"Sana Noel'de bir Yidce konuşma kılavuzu armağan edeceğim. Bu olana kadar, karşında duran görsel-işitsel araçtan yardım alabilirsin. Selam, Leo. Senden daha edepli maymunlar görmüşlüğüm vardı. Hoşça kal, Xeno. Seni özleyeceğiz" dedi Pauline.

Sonra Xeno'ya bir öpücük vermek için parmaklarının ucunda yükseldi.

Pauline arkasından kapıyı kapatırken Leo "Bu adamı yarın akşam yemekte göreceksin, koca popo" diye bağırdı. "Ya-

6. Almanca, "kaba saba, yontulmamış" anlamında. (ç.n.)

7. Kalın tabanlı, burun ve topuk kısmında kullanılan derilerin üzerinde zımbayla açılmış delikler bulunan erkek ayakkabısı. (ç.n.)

hudi olduğundan mıdır, yoksa kadın olduğundan mıdır bilmem?”

“Bilmediğin ne?”

“Onu neden kontrol altında tutamadığım.”

“Niye onu kontrol etmek istiyorsun? Kadın işinde harika, sana karşı harika. Sana karşı çıkan birine ihtiyacın var senin.”

“Beni iflas ettirmeye çalışıyor. Sicilya’nın hayır kurumlarına ne kadar para verdiğinden haberin var mı senin? ‘Çocukları Koruyalım’ etkinliği – yarınki partinin bütün masraflarını biz karşılıyoruz. İki yüz bağışçıya akşam yemeği. Birinci sınıf DJ. MiMi para almadan şarkı söyleyecek ve 100.000 sterlin bağışta bulunacağız.”

“Bu parayı verebilecek durumdasın. Leo, ben veda etmeye gelmişim. Bu akşam yola çıkıyorum. NuBo’ya dönmek zorundayım.”

“Oraya ne zamandan beri öyle diyorlar?”

“SoHo, NoBo... New Bohemia’nın da o şekli alması an meselesiydi.”

“Niye bu kadar ani gidiyorsun peki?”

“Okuldan Zel konusunda bir telefon geldi. Yine sınıfta konuşmaz olmuş.”

“Oğlanın derdi nedir?”

“Bilen kimse yok. Doktora da göründü, psikiyatra da gitti.”

“Sekiz yaşındaki çocuğun psikiyatra ihtiyacı yoktur.”

“Yok mudur? Bizim ihtiyacımız vardı ama.”

“Bizim ebeveyne ihtiyacımız vardı.”

“Benim demek istediğim tam da bu. Eve gidiyorum.”

“Annesi nerede?”

“Orada. Bak, birlikte oturmadığım ya da âşık olmadığım bir kadından çocuk yapmış olmamın sana tuhaf geldiğinin farkındayım, ama biz ne yaptığımızı biliyoruz.”

“Peki o zaman Zel niçin konuşmuyor?”

“Bu pek çirkin kaçtı, Leo.”

Leo başka tarafa baktı. “Yarın yatırımcılarla bir toplantımız olacak.”

Xeno dedi ki: “Aile kurmanın çeşit çeşit yolu vardır. Tamam mı?”

“Gerçekten o kadar kolay ve uygarca olabiliyor mu?” dedi Leo.

“Evlilik çok sayıdaki seçenekten sadece bir tanesidir” dedi Xeno.

“Zina ve boşanma da buna dahil.”

“Senin neyin var böyle?”

“Toplantıyı ektiğin için kızgınım sana.”

“Oğlum bir toplantıdan daha önemli.”

“Sen benim kötü bir baba olduğumu mu söylüyorsun?”

“Yok – demin sen bana kötü baba dedin. Buna bir son verebilir miyiz? Bizim ailelerimiz korkunçtu. Her yeni kuşak daha iyisini yapma fırsatını bulur.”

“Farkındalık DVD’si gibi konuştun.”

“Sen de işkolik bir psikopat gibi konuştun.”

“Hiç olmazsa ben normalim. Hetero numarasına yatan bir eşcinsel ya da eşcinsel numarasına yatan bir hetero değilim ve çocuğumu canlı kalkan olarak kullanmıyorum.”

“Bu kadarı fazla!” Xeno çantasını aldı ve odadan çıkmak niyetiyle arkasını döndü. Leo hem kalmasını hem de gitmesini isterdi. Hiç değişmezdi bu.

“Xeno! Çok istiyorsan git, ama bahane üretme. Söyleyebileceğim tek şey bu. Sen olayı bu sözcüklerle hiç ifade edemezsin, değil mi? Her defasında yan çiziyorsun.”

Xeno çantasını beyaz kanepeye attı ve Leo’nun yanına geldi.

“Oyuna bakmak mı istiyorsun? Birtakım değişiklikler yaptım. Bir saatimizi ayıralım ve beraber bir göz atalım.”

Xeno dizüstü bilgisayarını çıkarmak için çantasının kayış-

larını açmaya koyuldu. Leo sebilin başına gitti ve uzun uzun su içti. “Taşaklı mı bari? Yatırımcılar hayal dünyasında geçen bir aşk, barış ve çiçeklerin gücü hikâyesi olduğu hissine kapıldılar.”

“Fahişeyi öldürdün diye puan kazanmıyorsun, orası doğru.”

Xeno oyunu açtı. “Tam olarak hazır değil ve buna sadık kalmak istemiyorum, ancak farklı bir kurgu geliştirdim. Yıllardır düşünüp durduğum bir şeydi, yani belirli fasılalarla. Benim Büyük Oyunum.”

“Sen ne yapsan satar. Bildiğin gibi devam et. Yumuşak oyunlar satmıyor.”

“Ne yani, sen ££££ işaretlerini göremiyorsun diye deneme yapamayacak mıyım?”

“Sanatçı ve felsefesi tıraşını kes, bana oyunu göster sadece.”

Xeno simgeleri ilk bakışta tanınabilecek şehirlerin bulunduğu hareketli bir ekran görüntüsünde aşağı doğru gitmeye başladı. Big Ben, Eyfel Kulesi, Brandenburg Kapısı, Harbour Bridge, The Empire State... Dokuz şehirden birini seçebilirsin: Londra, Paris, Roma, Berlin, Barselona, New York, Hong Kong, Sydney, Şanghay. Baş döndüren uçurumlardan ve pelerinlerden bıktım usandım. Bombayla dümdüz edilmiş distopik doğa manzaralarından. Trollerden. Testosterondan. Çalıntı arabadan bıktım. Oyunda hiç araba yok.”

“Araba yok mu? İçinde araba olmayan oyunu kim satın alır?”

“Şehir, Karanlık Melekler tarafından işgal edilmiş. Meleklerin tarafında olabilirsin ya da Direniş’e katılabilirsin. Meleklerin iki, dört ya da altı kanadı var. Kanatlardan bazısında gözler de var. Meleklerin iki aleti var.”

“Şimdi oldu” dedi Leo. “Peki, Meleklerin hepsi erkek mi?”

“Hayır. Ama çift aletleri var.”

“Peki kimi beceriyorlar?”

“Kimi bulurlarsa. Hiç fark etmez; melekler kısır zaten.

Melekler yaratılmışlardır; vampirler gibi dünyaya gelmezler onlar. Ben öyle biliyorum.”

“Direniş nedir o zaman?”

“Ölümlüler. Kimisi kazanabilecekleri şeye bağlı olarak özel güçlerle donatılmış. Bir Melek’le çarpışır ve galip gelirsen sen güç kazanırsın, Melek güçsüz düşer.”

“Hikâye nedir?”

“Hikâye şu: Dünyadaki en önemli şey kayıp. Karanlık Melekler senin onu bulmanı istemiyor. Kentin tek umudu, Direniş’in bunu Meleklerden önce bulması ve sonsuza dek yok etmesi.”

“Ne ki bu?”

Xeno omuz silkti. “Onu da sen bulacaksın artık. Tuzaklar, şaşırtmacalar ve kırmızı dahil, her renkten ringa balığı mevcuttur. Fakat ben onun bir bebek olduğunu düşünüyorum.”

“Siktirikten bir bebek mi yani?”

“Daha önce yapmışlardı bunu, biliyorum. Adı da İsa idi.”

“Kafam basmadı.”

“Değiş tokuş edilen ya da çalınan bebekleri konu alan onca peri masalını düşün. *Şeytan* ya da *Yaratık* filmlerini düşün. Düzmece çocuk, şeytan çocuk ve kurtarıcı yerine gelecek esas çocuk. Kral Arthur ya da Siegfried misali. Yeni hayat. Işıklar saçan merkez.”

“Peki nerede bu bebek?”

“Gözlerden uzak, bilinmeyen bir yerde büyütülmüş. Kızı senin bulman lazım...”

“Neden kız oluyormuş?”

“Ya da erkek. Hem eve yanlış bebekle dönmediğinden emin olman gerekiyor. Yolda mebzul miktarda yanlış bebekle karşılaşacaksın.”

“Direniş’in elinde tank olması gerektiğini düşünüyorum.”

“Öyle düşündüğünü biliyorum.”

Xeno, Leo’yu oyuna dahil etti. “Burası Paris.”

“Burası MiMi’nin dairesi. Senin ne işin var orada?”

“Her şey orada başlıyor. Yani avluda.”

Leo terliyordu. “Nerede ne başlamış? Niye kar yağıyor?”

“Kar değil. Tüy onlar.”

“Ne yapıyordunuz? Yastık savaşı mı?”

“Bu gördüğün, Meleklerin kendilerini yeniden üretmek için kullandığı yöntem – fakat tüylerin suya ya da ateşe konması gerekiyor... Oyunda farklı seviyeler var elbette. 4’üncü Seviye’de Zaman da bir oyuncu haline geliyor. Zaman durabilir, hızlı akabilir, yavaşlayabilir. Fakat sen bir yandan da Zaman’a karşı oynuyorsun. Adı da oradan geliyor: ‘Zaman Boşluğu.’”

“O ne biçim isim öyle?”

Leo’nun interkomu öttü. Gelen karısıydı.

MiMi ofise girdi. Daha Leo’nun çalışma masasının etrafından dolaşmasına kalmadan Xeno kadının yanında bitiverdi. Leo arkadaşının MiMi’nin belini tek eliyle kavradığını, MiMi’nin ise bedenini dikleştirip ona doğru yöneldiğini gördü. MiMi, Xeno’yu yanağından öptü ve adamın onu kollarına almasıyla yanağını boynuna gömmesi bir oldu. Her şey birkaç saniyede olup bitti.

MiMi, Leo’nun yanına gitti ve dudağına bir öpücük konurdu. Gülümsüyordu, mutluydu ve iyice ağırlaşmış bir hamileydi. “Çocukları Koruyalım” gecesi yemeğinin provalarına gitmek üzere yola çıkmıştı. Xeno şehirden ayrıldığını bildirmek üzere MiMi’ye mesaj atmıştı.

Benden önce öğrenmiş işte.

MiMi, eşyalarını toplaması için Xeno’yu eve bırakma teklifini ortaya attı.

Leo’nun aklından, *Son bir şipşak düzüşme için değil mi?* düşüncesi geçtiyse de, ağzından “Pazartesiye kadar kalmasını söyle. Ben uğraştım, sıra sende” sözcükleri dökülüverdi.

MiMi Xeno'yu hafifçe iterek beyaz deri kanepeye oturttu ve hamile hantallığıyla kanepenin kenarına ilişti. Xeno'nun elini eline alarak, avucu yukarı bakacak biçimde tuttu.

Leo'ya "Xeno bana el falı bakmayı öğretti" dedi.

Eminim öğretmiştir... diye düşündü Leo, ama ağzından sa-dece "Bu da başka bir New Age deli saçması mı?" lafı çıktı.

MiMi, Xeno'nun eline eğilmiş, parmağını çizgilerin üzerin-de gezdiriyordu. Xeno da onunla birlikte öne doğru eğilmiş, siyah saçları her zaman olduğu gibi öne düşmüştü. Xeno'nun her zaman öne düşen siyah saçları. Leo birden içinde bir bu-lantı hissetti, çünkü kendisinden asıl uzaklaşan Xeno'nun bedeni olduğu kafasına dank etmişti.

"Bir yolculuğa çıkacaksın" dedi MiMi. "Okyanus aşırı."

İkisi de gülüyordu. Pek sıkı fıkı ve mahrem bir halleri var-dı. Leo hortlağa dönmüş suratı, küt küt atan görünmez olmuş kalbiyle bir an odada bulunup bulunmadığını merak etti.

MiMi gözlerini kapattı. "*Mais, je vois un retard. Je vois...*⁸ hafta sonu Londra'da kalacaksın. *Je connais...*⁹ bir arkadaşın şarkı söylüyor, *et voilà!*"¹⁰

Xeno ise MiMi'nin avucunu tersine çevirdi. "Ben de güzel bir bebek görüyorum" dedi. "Çok yakında."

İkili yanlarına Milo'yu da alıp ofisten çıktıktan sonra Leo tek başına kaldığında, uzun cam pencerenin önünde durup MiMi'nin pembe Fiat 500'üne binmelerini seyretti.

Bir aile gibi görünüyorlar, diye düşündü.

Bilgisayarının başına dönüp tek tıklamayla karısının Vi-kipedi sayfasına gitti. Sayfada, duvarında asılı olan fotoğraf vardı. Enerjinin lazer hali gibiydi kadın.

8. Fransızca, "Fakat ben bir rötör görüyorum. Görüyorum ki..." (ç.n.)

9. Fransızca, "Biliyorum." (ç.n.)

10. Fransızca, "Ve işte." (ç.n.)

Vikipedi, Özgür Ansiklopedi

MiMi

Hermione Delannet, daha çok **MiMi** (d. 6 Kasım 1977) tek adıyla bilinen Fransız-Amerikalı şarkıcı, şarkı sözü yazarı ve oyuncu.

İçindekiler	MiMi, New Bohemia, ABD'deki canlı sahne performansı, 2010
1 İlk yılları	Doğum adı Hermione Delannet
2 Müzik kariyeri	Doğum 6 Kasım 1977 (39 yaşında) New York, ABD
3 Özel hayatı	Tarzlar Chanson
4 Diskografi	Meslekler Şarkıcı, şarkı sözü yazarı, oyuncu
4.1 Albümler	Etkin yılları 2000'den günümüze
4.2 Konuk sanatçı olduğu sahne performansları	Eş Leo Kaiser (e. 2003)
5 Ödüller	Çocuk 1
6 Referanslar	Plak Şirketleri Virgin Records, EMI
Dış bağlantılar	İlişkili hareketler Zaman Boşluğu
	Web sitesi www.mimi-music.com

İlk yılları

MiMi, New York, ABD'de dünyaya geldi ve Paris, Fransa'da büyüdü. Babası bir Rus diplomatıydı ve aile yoğun şekilde seyahat etti. Annesi Amerikalıydı ve MiMi, Fransızca ve İngilizce olmak üzere çift dilli yetiştirildi. İlk özgün şarkısı "Une Femme Abandonnée"yi¹¹ on altı yaşındayken anne babasının ayrılığı

11. Fransızca "Terk Edilen Kadın." (ç.n.)

sonrasında ve bir düğün esnasında icra etti. 2000'lerin başında bossa nova müziğiyle ilgilenmeye başladı. Paris'teki caz kulüplerinde sahne alan sanatçı çok geçmeden plak şirketlerinin ilgisini çekti. MiMi oyuncu olarak sahneye ilk kez 2002'de Théâtre National de Chaillot'da Deborah Warner'ın, İngiliz yazar Jeanette Winterson'ın romanı *The PowerBook*'tan yaptığı sahne uyarlamasıyla çıktı.

Müzik kariyeri

MiMi, 2001'de Virgin Records'la bir albüm anlaşması imzaladı. New Wave ve bossa nova tarzlarını harmanladığı ilk stüdyo albümü *Les Fleurs du Mals*¹² 2002'de piyasaya çıktı. 2005'te *Rage* albümünü çıkardı. Bu albümde yer alan tüm şarkılarda tek bir enstrümanın eşlik ettiği solo ses düzenlemeleri esas alınmıştır. *Rage* kısa süre içinde altın plak rakamlarına ulaşmıştır. “Karanlık Melek” şarkısının gökten düşen ve daracık bir avluda hapis kalan bir meleği hayal eden Fransız şair Gérard de Nerval'den esinlendiği anlaşılmıştır. Kimileri bu şarkının, sanatçının eşi Leo Kaiser'le yaşadığı fırtınalı ilişkiye bir gönderme olduğunu söylemektedir.

Özel hayatı

MiMi, 2003'te Leo Kaiser'le evlenmiştir. Çift, İngiltere'de yaşamaktadır.

MiMi, 1 Nisan 2004'te Milo adını taşıyan bir oğlan çocuğu dünyaya getirmiştir.

Leo altüst olmuş vaziyette MiMi'yi konu edinen Vikipedi maddesini kapattı. *Karanlık Melek. Karanlık Melek. Karanlık Melek.*

12. Fransızca “Kötülük Çiçekleri.” (ç.n.)

1999 yılbaşıydı, Leo yirmi beşindeydi ve BNP Paribas'da çalışan bir grup sarhoş bankacıyla Paris'teydi. Altı kişi bir akşam yemeğine 4.000 Euro vermişti. Leo kendi yemeğini yememişti bile – eğitimlerin arasındaki bir yerde, Seine kıyısındaki seyyar büfelerin birinden kebab ile Coca Cola almak için dışarı çıkmıştı. Üzerinde Hugo Boss takım elbisesiyle ırmağa inen taş basamaklara oturmuştu. Teneke sesli gitarıyla “nereye gidersin, güzelim, kendi kafanda yapayalnız olduğun zaman” minvalinde ilerleyen şarkıyı seslendiren genç bir oğlan vardı. Leo sırf susturmak için oğlana 50 Euro'luk bir banknot vermişti.

Notre Dame'ın çanları çalıyordu. Uzaklarda bir yerden kulağına bir top ateşi sesi geldi. 2000 yılındaydılar. Güya, dünya çok yakında sona ermeyecek miydi?

Leo kebabını yiyip bitirdi ve ayağa kalkıp karşısındaki duvara işedi. Poposunda bir elin dolaştığını hissetti. Arkasında para isteyen bir kadın duruyordu. Ne kadardı? Elli ya da yüz. Duruma göre.

Pont Neuf kemerinin altında hiç konuşmadan yürüdüler. Karanlıkta, kadın sırtını duvara yasladı ve çantasından bir prezervatif çıkardı. Paltosunun düğmelerini açtı ve sutyen kopçasını açarak memelerini ortaya çıkardı. Leo kadının memelerini mıncıklarken aleti sertleşti. Kadın eteğini yukarı çekip Leo'nun aletini bir dakika boyunca bacaklarının arasında sıkıştırdı. Bu yaptığı Leo'nun hoşuna gitti. Sonra kadın prezervatifi taktı ve onu içine sokuverdi. Külot yoktu üzerinde. Leo, orada kendisine ait olan tek parçasının aleti olduğunun belli belirsiz bilincine vardı. Varlığının geri kalanı lüzumsuzdu ve başka bir yerdeydi. Gelgelelim kadın sıcak ve sıkıydı, hareketleri de iyiydi. Yüzü kadının boynundayken ve elleri memelerindeyken Leo çabucak boşaldı. Kadın yasemin kokuyordu.

Leo'nun işi biter bitmez kadın çantasından ıslak mendil çıkarıp bir tanesini verdi ve iyice temizlendikten sonra kulla-

nılmış mendilleri nehre attı. *Deniz kızlarına baba olacağına dair bir düşünce geçti Leo'nun aklından.*

Kadına para verdi. O da Leo'nun yanağına hafif bir öpücük kondurarak mutlu bir yeni yıl diledi ve ökçeleri taştan yankılanırken yürüyüp gitti.

Leo kadına seslenmek istedi. Durup beklemesini söylemek. Niçin bunları yapmak istediğini kendi de bilmiyordu. Kadından hoşlanmış olabilirdi. İçinden geleni yapacağına, kadının karanlıktan çıkmasını ve merdivenlerden yukarı tırmanmasını seyretti. Gayriihtiyari peşinden gitti.

Kadının en üstteki basamakta işe çıkmamış daha yaşlı bir kadınla buluştuğunu gördü. Bir bebek arabasının içinde güzelce sarılıp sarmalanmış ve mışıl mışıl uyuyan küçük bir çocuk vardı. Otobüs gelince kadınlar gitti.

Leo sarsak adımlarla yürüyerek restorana geri döndü. Hiç kimse onun yanlarından ayrıldığını fark etmemişti. Ağzında küfle karıştırılmış altın şurubu tadı bırakan Château d'Yquem hakkında konuşuyorlardı.

Başı dönüyordu. Eve gitmek istiyordu.

Fakat oğlanlar kapıda bekleyen limuzine balık istifi yerleşmiş ve bir caz kulübüne gitmek üzere yola çıkmışlardı. Leo caz sevmezdi. Gösteriş yapma derdinde akordu bozuk bir saksafon solonun başından sonuna kadar Meksika birası içerek ve telefonunda oyun oynayarak ve bu müzikten anladığı ya da keyif aldığı numarası yapmayı reddederek küçük, karanlık odada oturdu.

Kebap ve Coca Cola'nın üstüne restoranda tükettiği şarap ve istiridyeler midelerini bulandırmıştı. Kendini bedbaht ve yalnız hissettiğinden yüksek sesle konuşuyordu. Sandalyesiyle geriye kaykılmakta ve Corona'sını başından aşağı dikmekle meşguldü, oysa suya ve uykuya kavuşmaktan başka arzusu yoktu.

Derken, kulüpteki herkes alkış tutmaya ve ıslık çalmaya

başladı. Kırmızı ruj sürmüş güzel bir denizcinin yüzüne sahhip ufak tefek, incecik ve oğlan çocuğu gibi bir kadın çıktı ortaya. Üzerinde siyah bir elbise vardı ve mikrofonu ona söyleyeceği bir şey varmışçasına elinde tutuyordu. Piyano ezgiyi yakaladı. Trampet ritme ayak uydurdu.

MiMi şarkı söylüyordu. Sesi güçlü ve tutkuluydu. Leo sözleri anlamıyor olsa da, başarısız olma şansı bulunmayan bir görevin talimatlarını alırcasına oturduğu yerde öne doğru kaykılmıştı. Leo kalbinde bir değişimin gerçekleştiğini hissetti.

Düşünerek değil, hissederek, mutlu olduğum o yer neresiydi sorusuyla baş başa kaldı. Oraya geri dönmem lazım, ucunda ölüm bile olsa.

Ve Xeno düşmeden önce, uçurum patikasında geçirdikleri gün aklına geldi.

Zamanı tersine döndürmek olanaksızdı, öyle değil mi?

Xeno düşmüştü. Her daim düşecekti. Ne kadar yakın olurlarsa olsunlar, yakın olmak için ne kadar çaba gösterirlerse gösterebilirler, bir zamanlar ne kadar yakın olmuşlarsa olsunlar bundan böyle aralarında onları ayıracak bir buçuk metrelik bir mesafe söz konusuydu.

Hastane ve orada elini tutan Xeno. Xeno hiçbir zaman onu suçlamamıştı. Bu konuyu Leo ya da bir başkasıyla asla konuşmamıştı. Olanları kaldıramayan Leo'nun kendisiydi. Aralarına o mesafeyi koyan taraf Leo olmuştu.

Hayır, diye düşündü Leo, mesafe zaten oradaydı. Boşluğu nasıl kapatacağımı bilemedim ve arayı iyice açtım.

MiMi şarkısını söylüyordu: *"O adam düşüyor mu? O adam aşka mı düşüyor yoksa?"*

Okul toplantılarından hatırladığına göre, Düşüş cennetten kovulma demekti ve bir melek alevler saçan kılıcıyla yolu kapatırdı.

Hatırladığım yer burası, diye hissetti Leo. Haz. Kesinlik. Aşinalık. Heyecan. Korunma. Evet.

Yok, kararı ertesi güne bırak, bir düşün, bana bir iki gün süre tanı, bakarız, umarım olur, pek emin değilim.

Evet Evet Evet Evet Evet.

Sonbahar,¹³ yaprakların döküldüğü ve Leo'nun kendisini sarıp sarmalayan örtüyü kaybediyormuş hissine kapıldığı dönemdi. Kendini çıplak, örtünmemiş hissederdi. Rüzgârın bedenini delip geçtiği hissine kapılırdı. Hafiflemiş hissederdi. Sahnedeki kadın denizden çıkıp gelmiş tuzlu bir rüzgâr gibi bedenini delip geçmişti. *“Sana denizlerden bir dalga dilerim, sonsuza kadar hiçbir şey yapmasan da seni taşıyacak, her şeye rağmen taşıyacak bir dalga.”*

Leo “Biriyle tanıştım” demişti Xeno’ya. “Seni onunla tanıştırmak istiyorum.”

Xeno nikâhta onun sağdıç olacaktı. Nikâhtan önceki akşam birlikte –ikisi baş başa– dışarı çıktılar ve Leo'nun aklından Xeno'nun onu vermesi, yani onu MiMi'ye teslim eden kişi olması fikri geçti. Bunu söyleyeceğine, Xeno'ya yüzüğü verdi, çünkü sağdıçın bunu damat adına taşıması gerekirdi.

Xeno kutuyu açtı ve pırlanta yüzüğü çıkardı. Leo yüzüğe bir sürü para dökmüştü. Xeno yüzüğü ışığa tuttu. Sonra da serçe parmağına geçirdi. Leo kahkahalarla gülüyordu ve mutluydu. “Ben onu hak etmiyorum” dedi.

“Hak etmek için elinden geleni yap” dedi Xeno. “Ve sakın ola ki, onu itip de uçurumun kenarına fazla yaklaştırayım deme.”

Leo konuşmak istedi. Yutkundu ve dudaklarını ıslattı. Xeno bir kedinin konsantrasyonuyla onu seyrediyordu. Xeno yüzüğü parmağından çıkarttı, gömleğine silip parlattıktan sonra tekrar kutusuna yerleştirdi ve kutuyu da cebine koydu. İkisine de birer içki koydu ve Leo’yu, sanki böyle bir şey hiç yaşamamış gibi hissettirecek süratle dudağından öpüverdi.

13. İngilizcede “düşmek” sözcüğünün karşılığı olan *to fall* fiilinin isim hali (*the fall*) “sonbahar” anlamına gelir. (ç.n.)

Müstehcen gezegen

Siktiğimin aptal, beceriksiz piç kurusu!

Cameron internet kamerasını yerleştirmişti, fakat ses yoktu! Leo, Himalaya malı beyaz minderi ekrana fırlattı. Ne yapacaktı şimdi? Dudak mı okuyacaktı?

MiMi oradaydı. Xeno oradaydı. Yatak odasındaaydı. Bera-berlerdi.

Xeno gerçekten de gerçek yatağın üstünde yatıyordu. MiMi gerçekten de gerçek yatağın üstünde yatmıyordu, büyük boy küvette çoktan seks yapmış olmalıydılar. Banyoya da bir kamera taktırması gerekirdi.

MiMi giyinme odasının kapısını açtı. Xeno'ya bir şey söyledi. Leo ekrana bir şekerlemenin ambalaj kâğıdını fırlattı. *Yediği Cadbury Mini Eggs'in haddi hesabı yoktu.*

SEN ŞİMDİ NE DEDİN, OROSPU?

Xeno ayağa kalktı ve giyinme odasına girdi.

SIÇTIĞIMIN KAHROLASI!

Leo'nun sikindirik giyinme odasına sikindirik bir kamera koyması gerekirdi. Herhalde, Liberace¹⁴ gibi sikindirik sah-te kürk mantoların üzerinde yapıyorlardı. Leo'nun bütün evi internet kamerasıyla donatması şart olmuştu. Karısının cinsel organına internet kamerası takması şart olmuştu. İşte o zaman, kadının içinde oturabilecek ve onun o küçük çubuk biçimli, sünnet edilmiş, düzgün aletinin geldiğini görebile-

14. Vladziou Valentino Liberace (1919-1982) Polonya asıllı Amerikalı piyanist şarkıcı. Şovmen yö-nüyle tanınan sanatçı gösterilerinde giydiği sıra dışı kostümlerle nam salmıştır. (ç.n.)

cekti. Kadının döl yolunda ağzı açık, Xeno'nun kıvrıla kıvrıla içeri girmesini bekleyecekti Leo.

Leo YAKINLAŞTIR düğmesine basınca görüntü puslandı. Cameron ne ucuz bir alet almıştı böyle? Derken, Xeno'nun kolunu Hermione'ye doladığını gördü. Hayır! Elbisesinin fermuarını açıyordu! Leo görüntüyü dondurdu ve KAYDET düğmesine bastı. Somut delil. Ha ha. Xeno'nun organı sertleşmişti, orası kesindi. Karısının fermuarını açıyordu.

Leo seyretti. Elbise çıkarıldı. MiMi iç çamaşırlarıyla yatak odasına girdi. Tanrım, nasıl da güzeldi. Koca memeler, ince uzun kollar, bebeğin yarattığı şişkinlik. Haftada üç kez Pilates sayesinde güreşçileri aratmayacak sıkılıkta bir popo. Şahane bacaklar. Kocasını için jartiyer çorapları giyinmişti. Hayır, jartiyer çoraplarını Xeno için giyinmişti. Leo kravatının düğümünü açtı.

Xeno, başı tek bir yana düşmüş vaziyette ve elinde bir elbiseyle çıkageldi.

SIKTIĞIMIN İBNESİ NEDEN BENİM DE GÖREBİLECEĞİM ŞEKİLDE ONA ARKADAN BİNMIYORSUN?

MiMi gülüyordu. Elbiseyi giyinirken dengesini bulmak için Xeno'dan destek aldı. Onun yanında pek bir rahattı. İnsan sadece düzüstüğü birinin yanında bu kadar rahat davranabilirdi. MiMi elbisenin içine girdi, eğilip bükülerek bebeğin üzerinden geçirdi, sonra fermuarını çeksin diye Xeno'ya arkasını döndü. Xeno, popo hizasındaki kısma çeki düzen vererek fermuarı çekti.

İNCE UZUN VE DUYARLI PARMAKLARINI KARIMIN POPOSUNDAN ÇEK!

(O uzun ince ve duyarlı parmakların kendi poposunun üzerinde dolaştığı aklına geldi.)

MiMi aynaya baktı (YOKSA AYNANIN KARŞISINDA MI YAPIYORLAR?), sonra bakışlarını tekrar Xeno'ya yöneltti. Xeno elleriyle havada bir doksan altmış doksan Marilyn

Monroe şekli çizerken Taylandlı bir transseksüel misali kendi ibne poposunu oynatarak yüzünü buruşturdu ve başını iki yana salladı.

SENİ KÜÇÜK SAPIK NE SÖYLÜYORSUN SEN?

Hermione başını salladı ve şahane sırtını tekrar ona döndü. Xeno elbisenin fermuarını açtı. MiMi'nin boynuna bir öpücük kondurdu. Alt tarafı üstünkörü bir öpücüktü ama, yine de öpücüktü işte. Derken Xeno giyinme odasına girip ortadan kayboldu ve eline iki elbise almış olarak çıktı. Elbiseleri bir çift ölü tavşan misali, teker teker ellerine almış ve yukarıda tutmuştu.

MiMi parmağıyla elbiselerden bir tanesini gösterdi ve bütün pantomim yeniden başladı. Fermuarlar, kıpraşmalar, dudak bükmeleler, gülücükler, kahkahalar, ayna, parmakla saç düzeltmeler, kafayı bir o yana bir bu yana götürmeler.

SAPIK PİSLİKLER DAHA DÜZÜŞMEYİ BİLE BECERE-MİYORSUNUZ YAPIN GİTSİN.

Sonra yatak odasının kapısı açıldı ve Pauline içeri girdi.

Leo bir an kusacakmış gibi hissetti. Pauline! O da bu işin içindeydi. Onları koruyordu. Burnunun dibinde düzüşüyorlardı ve Pauline'in olanlardan haberi vardı.

SENİ ÇİRKİN SÜRTÜK, SEYRETMENE İZİN Mİ VERİYORLAR YOKSA?

Pauline, Xeno'ya yazıcı çıktısına benzer bir şey uzatmıştı. Leo bir kez daha YAKINLAŞTIR düğmesine bastı. Görüp görebildiği, Arapça yazılmış gibi duran bir şeylerdi.

Burada Leo ofisinde oturup çalışsın, herkesin adına para kazansın ve onlar adamın evinde âlem yapsınlar.

Xeno'nun onların evinde kendine ait odası vardı, çünkü herkes onu yakınında yöresinde görmekten hoşlanırdı.

EMİNİM SİZ DE ONU YAKININIZDA GÖRMEKTEN HOŞLANIYORSUNUZDUR SİZİ ALET EMİCİ FAHİŞELER SİZİ.

Leo, Pauline'in Sicilya'ya bir ortak pozisyonunda olduğunu unutuvermişti.

**BEN SANA HER NOEL, ANN TAYLOR KUPONLARI VE-
REYİM, SEN GİT MARKS AND SPENCER'S DÖPIYESİ-
LE DOLAŞ KAHPE.**

Xeno'nun kazandığı paralarla bir otelde kalabilecek du-
rumda olduğunu unutuvermişti.

**KADINI BECERECEK KİRALIK YATAĞA VERECEK PA-
RAN YOK BENİMKİNİ KULLANIYORSUN.**

Leo, MiMi'nin kendi parasını kazandığını ve kendi evinin
sahibi olduğunu unutuvermişti.

SENİ SOKAĞA ATACAĞIM SÜRTÜK

Hepsi de pezevenk ve godoş, fahişe ve hırsızdan başka bir
şey değildiler.

Hepsini öldürecekti.

BU DA NE ŞİMDİ?

MiMi çırılçıplaktı. İç çamaşırlarını çıkarmıştı. Çırılçıplak-
tı. Pauline yatağa oturmuş Xeno ile çene çalıyordu. Neydi bu?
George'un Ölümü?¹⁵ Pauline bir lezbiyendi! Her şeyi açıklı-
yordu bu! Kendine bir erkek bulamayınca o da çareyi kadın-
ların pezevenkliğini yapmakta bulmuştu. Sarhoş ve çirkin bir
lezbiyendi. Evet, tamam, Pauline içki içmezdi. Kolaysa bir şi-
şe viskinin üstüne bana yalancı de bakalım. Ayık, çirkin bir
lezbiyenin tekiydi işte.

ÜÇLÜ YAPACAKLAR!

Pauline, gündelik Marks and Spencer elbisesini ve onunla
uyumlu ceketini çıkarmak üzereydi. Elbisenin altında Marks
and Spencer Büyük Beden Paçalı Donu ve sallanan bir se-
petten farksız kalın askılı çiçekli sutyeni ve bir ihtimal, ka-
rın çuvalı misali bir Spanx olacaktı. Leo'nun Spanx hakkın-

15. Robert Aldrich'in yönettiği 1969 tarihli filmde, yaşlanmakta olan lezbiyen bir aktristin rol aldığı televizyon dizisinden kovulmasıyla yaşananlar anlatılır. Film, kadın eşcinselliğini beyazperdeye taşıyan ilk örneklerden biridir. (ç.n.)

da bilgisi vardı. Onlara para yatırmışlığı vardı. Pauline kalın taytını çıkarıp atacak ve yüz elli tonluk –tamam yüz elli kiloluk– orta yaşa özgü kassız ve gevşek etlerini karısının kukuşuna sürtecekti. Sarkık memeleri MiMi’nin üstünde dolaşacaktı. Yoksa Pauline üstte miydi? Leo, lezbiyen seksi hakkındaki tüm bilgisini porno sitelerine borçluydu, fakat birinin üstte birinin altta bulunması gerektiğinden kesinlikle emindi. Fakat MiMi sekiz aylık hamileydi, seks yaparken sırtüstü yatamazdı. Altta bulunamayacağına –ve kahrolsun hâlâ onun karısı olması sebebiyle üstte de çıkamayacağına– göre o halde yancıydı. Lezbiyenlerin arasında üstte çıkan ve altta kalanlar olduğu gibi yancılar da var mıydı? Olmalıydı. Bu konuyu araştıracaktı. Çıplak karısı yan tarafına yatmak üzereydi ve...

Pauline ayakkabılarını çıkardı, ayaklarını çekip yatağa koydu ve devasa çantasının içinde eşelenmeye başladı. Kadınlar o koca şeylerin içine ne koyarlardı sanki? Birden Leo’nun kafasına dank etti: Kadın dildo arıyor olmalıydı.

Pauline çantasından yirmi santimlik mor renkli silikon bir dildo çıkardı. Hem de kemerlisinden. Büyük Beden Paçalı Don çıkıyordu. Belden bağlanan kısım kalçalarını saracak şekilde toka yardımıyla bağlanıyor, altlardan gri tüylerin baş verdiği güve yeniği Alman oyuncak ayı dokulu püvik kıllarının tepesinden karnı taşıyordu.

İşin aslı, Pauline’in hâlâ çantasının içindeki gizemli eşyalar üzerindeki araştırmasını sürdürüyor olduğuydu. Gözlükleriyle iPhone’unu çıkardı ve... Pauline’in elinde uzun ve kırmızı deriden bir nesne beliriverdi.

DENİZALTI BOYUTLARINDA BİR VİBRATÖR, SENİ SEKS MAĞAZASI MÜDAVİMİ KAHPE.

Bir kalem kutusuydu bu. Pauline, *Guardian*’ın çapraz bulmacasını çözmeye koyuldu.

MARKSİST YAHUDİ.

Yatak odasının kapısı açıldı. Leo'nun hayatında görmediği güzel bir kadın elinde plastikten fermuarlı bir takım elbise taşıyıcısıyla içeri girdi.

SIKTIĞIMIN YATAK ODASINDAN DEFOL GİT, SENİ KİRALIK KARI!

Xeno, takım elbise taşıyıcısını kızın elinden aldı.

HEMŞİRE ÜNİFORMASIYLA SEKS PARTİSİ!

Elbise taşıyıcısının içinde mavi ketenden jilet gibi bir erkek takım elbisesinin yanı sıra dar ve beyaz, kalp biçiminde V yakalı bir tişört vardı. Xeno giysileri yatağın üzerine bıraktı ve gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Leo'nun ağzı kurudu. Arkadaşının oğlan çocuklarını andıran narin göğsü ve sırtı. Düşmesinden kalan yara izi hâlâ görülebiliyordu. Pauline, Xeno'nun gövdesine bakıyordu. Tek bir göğüs ucundan geçirilmiş minicik altın halkaya. Kulağındaki minicik altın halkaya. *Pauline'in leğen kemikleri havadaydı. Eteğini yukarı çekmiş, elini apış arasına götürmüştü. Xeno kadına yaklaştı ve onu yatağa yatırıp üstüne çıktı. Biraz sonra MiMi giyinme odasından çıktı, yatağa geldi ve bedenini Xeno'nun bedenine yapıştırdı. Xeno arkasına döndü ve dilini MiMi'nin boğazından aşağılara götürdü.*

Fakat MiMi hâlâ giyinme odasındaydı ve tekrar ortaya çıktığında üzerinde, karnındaki şişkinliği sanki içinden bütün bir dünyayı çıkaracakmış gibi gösteren siyah kolsuz bir badi vardı.

Xeno elini şişkinliğin üzerine koydu.

MiMi elini onun elinin üstüne koydu ve birdenbire tuvalet masasının önündeki sandalyeye oturdu. Xeno ona su getirdi.

Pauline ayağa kalktı ve bir şey söyledi. MiMi başını salladı ve yatağa doğru gitti. Yatağa uzandı. Pauline altını bir yastıkla destekleyerek MiMi'nin başını yükseltti.

Xeno yaklaştı ve yatağın başında dikildi. Pantolonunun daracak ağ kısmı MiMi'nin başıyla aynı hizadaydı.

EMSENE ADAMIN KOCAMAN ALETİNİ!

MiMi'nin tek eli Xeno'nun takımlarını avuçladı. Xeno'nun blucininin fermuarını açtı ve aletini çıkardı. Xeno içine boxer giymemişti. MiMi hamile hamile, ona doğru dönerek yan tarafına yattı. Xeno saçlarını okşarken aletinin başını öpmeye başladı. Sonra da onu ağzına aldı.

Leo ise organının sertleştiğini hissetti. Ayağa kalkıp ekranın karşısında durdu ve fermuarını açtı. Organına telaşlı ve sert okşama hamleleri uygulamaya başladı. Karısının yatağına uzanmış dinlendiği, en iyi arkadaşınınsa şefkatle onun yanında durmuş kadına bir bardak su verirkenki görüntüsüne fişkırtarak boşaldı.

Bu hiçbir şey değil mi?

MiMi, Xeno ve Pauline birlikte Roundhouse'a gitmek üzere yola koyulmuşlardı.

Bir zamanlar tramvay hangarı olan bina artık bir tiyatro ve konser salonu olarak kullanılıyordu.

Xeno kalmaya ikna edilmişti.

Otomobil Londra hayvanat bahçesinin yanından geçerken "Leo'nun nesi var?" dedi Xeno. "Cinleri tepesinde."

"Adam *meshugener*"¹⁶ dedi Pauline.

"*Meshugener* ne demek?"

"Adam deli! Hayatı boyunca hep kendi bildiğini okumuş; haliyle duygularını, arzularını, öfkelerini, ihtiraslarını kontrol altında tutamıyor. Tipik bir alfa erkeği. Onlar hiç büyümmez, yıllar geçtikçe daha da huysuzlaşırlar."

"Bebek yüzünden" dedi MiMi. "Başka çocuk istemiyordu."

"İyi olacak" dedi Pauline. "Leo'nun yüreği iyidir."

"Artık beni sevmiyor."

Xeno ve Pauline aynı anda MiMi'ye baktılar. İkisi de bir ağızdan konuşmaya başladılar.

Tabii ki seniseviyorsan atıp yorsan adoyamıyor onusenada-mettineğersen olmasaydın hayatının bomboş olacağını biliyorsen biraz depresif hissediyorsun ama budadoğumdan öncenormaldir biliyor meski sikadar ilgilideğil fakatsen in her hareketiniseyrediyor.

16. Yidcede "çatlak ve dengesiz insan" anlamında. (ç.n.)

“Bence biriyle ilişkisi var.”

Xeno ve Pauline ses çıkarmadılar.

“Leo’yla tanıştığım da” dedi MiMi, “adam sırf caka satmak-tan ve pozdan ibaretti. Beni arabasıyla, gittiği restoranlar-la, müzelere mesai saatlerinden sonra girme imkânı veren siyah American Express kartıyla etkilemek istedi. Bunların hoşuma gideceğini sanırdı. Louvre’a da, Musée d’Orsay’e de kapandıktan sonra gitmiştik. Özel bir rehber tutmuştu. Leo, *Mona Lisa*’ya ve *L’Origine du monde*’a¹⁷ yakından bakmak arzusundaydı.”

“Bir süper model, bir de porno yıldızı” dedi Xeno. “Tam Leo’luk bir şey.”

“İkisinin de kartpostallarını satın aldı ve arabayla oteline dönerken onlara bakıp durdu. ‘Dünyanın Madonna’dan sonra en meşhur kadını’ dedi, ‘fakat neye benzediğini bilen hiç kimse yok.’” Sonra da, *L’Origine du monde*’u karşısına alıp oturdu.

“Ben dedim ki, ‘Bu sadece porno. Kadının kafası yok. Kimliği yok.’ Birden gerginleşti. Dedi ki, ‘Porno olarak resmedilmiş olabilir, ama aslında pornoya bir açıklama getiriyor. Bu iki görüntü bir araya geldiğinde, erkeklerin neden kadınla-rı bu kadar büyük bir tehdit kaynağı olarak gördüğü orta-ya çıkar. Dünya sizin bedeninizden çıkar ve...’ (Mona Lisa’yı bana doğru sallayarak konuşuyordu) ‘kafanızın içinde nele-rin döndüğü konusunda hiçbir fikrimiz yok. Bunun ne kadar korkunç olabileceğini biliyor musun?’”

“Bunu Leo mu söyledi?”

“Evet. Bir de, annesi babasından ayrıldığında, kadının on-lara veda etmeye geldiğini ve kendisinin onun neden evi terk ettiğine aklının ermediğini bana anlatmıştı. Annesi ona bu-

17. *Dünyanın Kökeni*; Fransız realist ressam Gustave Courbet’nin (1819-1877) bir kadının cinsel or-ganını yakın plandan resmettiği eser. (ç.n.)

nu anlamayacak kadar küçük olduğunu söylemiş. Leo demişti ki: ‘Artık yetişkin bir adamım ve hâlâ anlamıyorum.’”

“Sonra?”

“Sonra da kartpostalları yırtıp ikiye ayırdı ve arabanın pençeresinden attı.”

Xeno, “Neden bunları daha önce hiç anlatmadın?” diye sordu.

“Peki, niçin onun bir ilişkisi olduğu fikrine kapıldın?” dedi Pauline.

“Leo sahiplenici bir tiptir, ama bir insanla fazla yakın olmaktan korkar. Başka biriyle görüşerek beni kendinden itip uzaklaştırıyordur.”

Ya da sadece seni kendinden uzaklaştırıyordur... diye düşündü Xeno, fakat aklından geçenleri söylemedi.

MiMi ses sisteminden sorumlu adamla birlikte sahnede idi.

“Xeno!” dedi Pauline. “Gelsene buraya, seninle konuşmam lazım.”

“Mesele nedir, Pauline?”

“Tedirginim. Hani, derdin mi var, dertlerinin arkası gelir, diye eski bir deyiş vardır. MiMi haklı. Leo haftalardır deli gibi davranıyor. Sana bir şey söyledi mi? Bebek hakkında? Ya da MiMi hakkında?”

“Hayır. Sadece her zaman olduğundan daha sinir bozucu, ancak dostum olduğu için kafama takmıyorum. Beni tanırsın – dert gördüm mü yan çizerim.”

“Sence biriyle görüşüyor mudur?”

Xeno başını iki yana salladı. “Tam tersi. Biriyle görüştüğünü sanmıyorum, zaten asıl sorun bu. Kendi dünyasında kör bir adam gibi yaşıyor. Ben bunu hep işe bağlamıştım. Adam kendini her şeyden koparabiliyor. Değil mi?”

“Evet, koparma konusunda çok başarılıdır. Fakat o kadar basit değil. Xeno – nereye gidiyorsun?”

“Yapmam gereken şeyler var. Oğlumun bana ihtiyacı var. Dürüst olmam gerekirse, misafirliği fazla uzattığımı düşünüyorum.”

“Sen ailedensin.”

“Sen de Yahudisin.”

“O zaman beni şımart da kocaman mutlu bir aile olalım. Hayal olabilir, ama yine de güzel bir hayal.”

“En geç pazartesi gitmem gerekiyor.”

“MiMi’nin bir dosta ihtiyacı var. Hem, Leo da bir hayli dengesiz.”

“Hepimiz dengesiziz. Leo ise dengesiz birinin karikatürü gibi, hepsi bu.”

“Leo’yu dengesiz birinin karikatürüne benzetebilirsin, ama altını biraz kazırsan o dengesizin Leo’nun ta kendisi olduğunu anlarsın.”

Leo bembeyaz ofisindeki beyaz kanepenin üstüne uzanmış, uçakların havalanışını seyrediyordu. Aklından, Lois Lane’in arabasında öldüğü ve Süpermen’in dünya etrafında ekseni değiştirecek kadar hızla uçarak zamanın akışını tersine çevirip zamanı geri alabildiği *Süpermen* filmini geçiriyordu. Barajın havaya uçmadığı. Lois Lane’in ölmediği.

MiMi’nin ölmesine nasıl engel olabilirim?

MiMi ölmedi ki – doğum yapacak, eli kulağında.

Benim kafamda öldü.

Senin kafanı kim takar?

Ben. İç huzuruna ihtiyacım var.

Ve Leo sürekli geçmiş ve en eski geçmiş düşünüyordu. Çalıştığı banka onu İngiltere’ye tayin etmişti. MiMi’ye onunla birlikte gelmesini, onunla evlenmesini teklif etmişti ve kadın hayır demişti. Leo çekip gitmişti. MiMi’ye telefon etmemişti. MiMi de ona telefon etmemişti.

Ama sonra...

Ama sonra Xeno'dan oraya gitmesini ve MiMi'yi bulmasını istemişti.

Xeno, Eurostar'dan Paris Nord İstasyonu'nda indi ve metroya binip Cité'ye kadar giden 4'üncü hattı kullandı. Ardından Préfecture de Police'in önünden geçip Seine'in karşı yakasına ulaştı. Notre Dame solunda kalmıştı. Shakespeare and Company Kitabevi az ilerideydi. Kendisi de, pire yeniği yatakların birinde kitap yığınlarının arasında uyumak suretiyle bir yaz boyu orada çalışmıştı.

Yolun karşı tarafına geçerken asabi dükkân sahibi George Whitman'ın kırmızı renkli tarih öncesinden kalma bir motorlu bisikletin üstünde oturduğunu ve MiMi'yle konuştuğunu görebildi.

George güzel kızlardan hoşlanırdı. O sırada seksenlerinde olmalıydı ve kızının yirmilerini sürmesi size George hakkında çok şey söylerdi. George kitaplara ve yazarlara âşıktı. Yazar olmayan erkekler çoğu zaman George'la tatsız anlar yaşarlardı. Xeno da bundan nasibini almıştı.

Xeno yanlarına gitti. George kaşlarını çatı. "Sen de kimsin?"

Xeno elini uzattı. "Merhaba Bay Whitman – ben Xeno. Eskiden burada çalışmıştım... Ben..."

"Xeno? Bu ne biçim isim böyle?" dedi George. "Hiç duymadım senin ismini."

"Kendisi benim bir arkadaşım olur" dedi MiMi.

George başını salladı ve motorlu bisikleti çalıştırdı. Egzozdan salınan gazlar ve duman turistlerin etrafını sarıverdi.

"Ben bir saatliğine gideceğim, söyle arkadaşına dükkâna göz kulak olsun" dedi George. "Fazla para kaybetmeyin sakın."

"Merhaba Xeno" dedi MiMi. "Paris'e hoş geldin."

MiMi giriş kapısına bakan kasanın arkasına geçmek üzere dükkâna girdi. "Çoğu zaman onun yerine ben bakarım dükkâna."

“İnsanlar seni tanımıyor mu?”

“Bana benzeyen biri olabileceğini düşünüyorlar. Ben de kendime benziyorum zaten.”

MiMi tatlı tatlı konuşarak Amerikalı turistleri her şeyden iki adet satın almaya ikna ederken Xeno kitapların arasından dolaştı.

“Bir kitabevine benzeyen bir oyun icat etmek istiyorum” dedi Xeno. “Katmanlar, seviyeler, hikâye örgüsünün yanı sıra şiirler. Bir kaybolma ve kendini yeniden bulma fırsatı. Bunun üzerinde benimle çalışır mıydın? Bir kadına ihtiyacım var.”

“Neden ki?”

“Siz her şeyi daha farklı görüyorsunuz.”

“Oyunlar ilgimi çekmiyor.”

“O yüzden senin yardımına ihtiyacım var. Zamanı, Maya takvimi gibi dairesel tasarlayacağım. Oyundaki her seviye bir zaman çerçevesi yerine geçecek; bunların sınırları belirlenmiş, fakat gözenekli yapılar olduğunu düşünürsen, senin başka bir seviyeden gözlemlenmen mümkün olacak ve sen de başka bir seviyeden haberdar olacaksın. Hatta aynı anda farklı seviyelerde etkin olabileceksin – henüz tam olarak bilmiyorum. Tek bildiğim, oyunun hayatımızda eksik olan üzerine kurulduğu.”

“Neymiş o peki?”

“Onu sen bana söyleyeceksin. Eksik olan neymiş bakalım?”

MiMi’nin kederli bir hali vardı. Cevap vermedi. Sonra lafa girdi: “Seni Leo mu gönderdi?”

“Evet... MiMi, neden buraya geldiğimi biliyorsun. Leo seni seviyor.”

“Madem o kadar çok seviyordu, niçin bir yıl boyunca hiç aramadı?”

“Sen onu aradın mı ki?”

MiMi sessiz kalmayı seçti.

George yanında bir kediyle dükkâna döndüğünde sinirleri tepesindeydi. Biraz sonra, kedi yerine alışana kadar herkeşe dükkândan çıkma talimatını verdi. George gürültüyle kapıyı kilitlediği sırada Amerikalılar ve kitapseverler hiçbir ayırım gözetilmeksizin kapı önüne kondu.

“Bu, işleri kötü etkilemiyor mu?” diye sordu Xeno.

“Para kaybetmediğim tek zaman dilimi dükkânın kapalı olduğu saatlerdir. Sadece o zaman hiç kimse kitap yürütemez.”

BİR ÇAT SESİ.

MiMi ve Xeno dükkândan kapı dışarı edilmişlerdi. MiMi kahkahalarla gülüyordu. Xeno’nun elini tuttu.

“Şu anda ihtiyaç duyduğumuz tek şey bir ıstakoz” dedi.

“Yemek için mi?”

“Bizimle yürüsün diye. Gérard de Nerval’i bilir misin?”

Xeno bilmiyordu.

“Bilseydin severdin. En sevdiğim Fransız şairlerindendir. Evcil hayvan olarak baktığı bir ıstakozu varmış ve Seine kıyısındaki yürüyüşlerinde hayvanı tasmayla dolaştırırmış.”

“Ona ne olmuş peki?”

“İstakoza mı?”

“Şaire.”

Ve Xeno tek bir saniyeliğine kolunu MiMi’nin omzuna attı.

MiMi dedi ki, “Dönem on dokuzuncu yüzyıl. Hausman’ın eski Paris’teki gecekondu mahallelerini, dar sokakları ve kuytu köşeleri dümdüz etmesinden önce. Bir Ortaçağ kentiydi o zamanlar. Gérard de Nerval benim yaşadığıma benzer bir binada yaşarmış. Minicik bir arka avluyu çepeçevre kuşatan küçük odalardan ve küçük pencerelerden oluşan bir on yedinci yüzyıl binası. Kare biçimindeki gökyüzü parçası bir tavan kapağından farksızdır.

“Nerval alt sınıftan bir kadına âşık olmuş ve kendinden utanmış. Bir gece, muazzam boyutlarda ve *majestique*¹⁸ bir

meleğin avluya düşmesine dair bir hayal kurmuş. Düştüğü sırada kanatlarını katlayan melek orada hapis kalmış. Tüyleri karanlık apartman dairelerinin pencerelerinden içeri uçuşmuş. Meğer yaşlı bir kadın yastık dolduruyormuş.

Melek kanatlarını açıp kaçmaya yeltenirse binalar yıkılacaktı. Gelgelelim, kanatlarını açamaması durumunda melek ölüp gidecekti.

Birkaç gün sonra Gérard de Nerval, bir mahzenin demir parmaklıklarına kendini asarak intihar etmiş. Sokaktan geçen bir adam aşağı bakmış ve onu karanlıkta yapayalnız, ip-te sallanır vaziyette görmüş.”

“Amma da feci bir hikâye” dedi Xeno.

“Elden ne gelir” dedi MiMi, “eğer özgürlüğüne kavuşman için etrafındaki her şeyi yıkıp geçmen gerekiyorsa?”

“İnsan bunu yapmazsa ölür mü yani?” dedi Xeno.

“Evet. Yapmazsan ölürsün.”

Aylardan ağustostu. Seine kıyıları bir deniz kenarı fantezi-sine yaraşır biçimde dönüştürülmüş, yer yer *plage*¹⁹ alanları, yer yer abur cubur tezgâhları ve ayaküstü barlarla donatılmıştı. Hava sıcaktı. İnsanlar rahattı.

Xeno dedi ki, “Leo’ya gelince...” MiMi başını salladı ve kısmen güven vermek, kısmen anladığını belli etmek için Xeno’nun elini hafifçe sıktı.

Bir müddet hiç konuşmadan yürüdüler.

Xeno beğendiği kadınların elini tutmaktan hoşlanırdı. Kadınlardan hoşlanırdı. Ona fazla yaklaşmamaları şartıyla. Ve kadınlar bunu hep yaparlar ya da yaptıklarını sanırlar ya da yapmaya çalışırlardı. Erkeklerle daha kolaydı. Cinsellik, basit ve çoğu zaman adsız sansızdı. Sırf o gece için aşk adını taşıyan esmer bir yabancıydı.

Xeno fazla yakınlıkla nasıl baş edeceğini bilemezdi. İnsan-

ların sosyallikle karıştırdığı coşkuya açık bir yönü olan münzevi ve içedönük bir tipti. Her şeye ilgi gösterir, insanlara düşünceli davranır, sahici bir kibarlık sergiler, hazır ve nazır olduğunda tam anlamıyla hazır ve nazır olurdu. Fakat gecelerin kapısını kapatmaktan ya da yalnız kalmaktan dolayı üzüntüye kapıldığı hiç olmamıştı.

Leo, MiMi'nin ona bir şans daha vermesini istemek üzere Xeno'yu oraya göndermişti.

“Onunla görüşecek olursam her şeyi yüzüme gözüme buluşturırım. Sen anlat” demişti.

“Ona ne söylememi istiyorsun?”

“Bilmem ki! ‘Seni seviyorum’un uzun biçimini söyle.”

Leo, üzerinde kötü el yazısının yer aldığı bir kâğıt parçasını Xeno'nun eline tutuşturdu. “Uzun biçim bu oluyor.”

Xeno kâğıda baktı. Gülecek gibi oldu, fakat dostunun üzerine öyle ürkek ve endişeli bir hal gelmişti ki, yazılanları okurken başını sallamakla yetindi.

“Kaç zamandır bunun üzerinde çalışıyordum” dedi Leo.

1. Sensiz yaşayabilir miyim? Evet.
2. Bunu ister miyim? Hayır.
3. Sık sık seni düşünüyor muyum? Evet.
4. Seni özlüyor muyum? Evet.
5. Başka bir kadınla birlikteyken seni düşünüyor muyum? Evet.
6. Öbür kadınlardan farklı olduğunu düşünüyor muyum? Evet.
7. Öbür erkeklerden farklı olduğumu düşünüyor muyum? Hayır.
8. Cinsellikle ilgisi var mı? Evet.
9. Sadece cinsellikle mi ilgisi var? Hayır.

10. Daha önce hiç böyle hissettiğim olmuş muydu?
Evet ve hayır.
11. Senden beri hiç böyle hissettiğim oldu mu? Hayır.
12. Neden seninle evlenmek istiyorum? Senin bir başkasıyla evlenebileceğin fikrinden nefret ediyorum.
13. Güzelsin.

Bir müddet yürüyüp, su satın almak için havalı mavi şişelerde *l'eau*²⁰ satan bir barın önünde durduklarında Xeno kâğıt parçasını cebinden çıkardı ve MiMi'ye verdi. MiMi gülmeye başladı. "Hayır, dinle beni" dedi Xeno, "biraz hödük olabilir, ama dediklerinde samimi. Kendinden emin olmak için başvurduğu çare bu."

MiMi başını iki yana salladı. "Bilmem ki."

"O zaman, evet de" diye konuştu Xeno.

"*Pourquoi?*"²¹

Yürümeye devam ettiler. Bir akış olarak hayat üzerine konuştular. Hiçlik üzerine. Yanılsama üzerine. Uygulama yüzünden tadı kaçmış bir teori olarak aşk üzerine. Teori yüzünden tadı kaçmış bir uygulama olarak aşk üzerine. Cinselliğin imkânsızlığı üzerine konuştular. Cinsellik erkeklerin nezdinde farklı mıydı? Erkeklerle farklı mıydı? Aşka düşmek ne demekti? Aşktan ayrı düşmek ne demekti?

Hem niçin *tomber*²² durumuna geçiyorduk? Düşmek niyeydi?

"Bir teori var" demişti Xeno, "Gnostikler daha en başından bunu Hıristiyanlığın karşısına rakip olarak koydular: Yaşadığımız bu dünya Düşmüş Melek tarafından yaratıldı. Var ol-

20. Fransızca "Su." (ç.n.)

21. Fransızca "Niçin?" (ç.n.)

22. Fransızca "düşmek." (ç.n.)

mayan Tanrı tarafından değil, iblis benzeri bir varlık tarafından yaratıldı. Bizler günaha girmedik ya da gözden düşmedik; bizim bir kabahatimiz yoktu. Bizler o şekilde doğmuştuk. Yaptığımız her şey düşmekten gelir. Yürümek bile bir tür kontrollü düşüştür. Fakat bu kusurlu davranmakla bir tutulamaz. Ve bunu, yani *gnosis*'i bilirsek şayet acıya katlanmak daha kolaydır.”

“Aşk acısına mı?”

“Başka ne var ki? Aşk. Aşk eksikliği. Aşk kaybı. Statü ve iktidarı –hatta ölüm korkusunu– katiyen bağımsız güdüler olarak görmedim ben. Üzerinde durduğumuz ya da üzerinden düştüğümüz platform aşktır.”

“Hiçbir zaman taahhüt altına girmeyen bir adama göre fazla romantik laflar.”

“Fikri hoşuma gidiyor” dedi Xeno. “Ancak Ay’da yaşama fikri de hoşuma gidiyor. Ne yazık ki bizim 384.303 kilometre uzağımızda ve orada hiç su yok.”

“Leo’yla evlenmemi arzuladığın için sen de buraya beni görmeye geldin.”

“Ben sadece bir elçiyim.”

Birkaç oğlanın *boules* oynadığı üçgen biçimli bir alanda yer alan restorana yürüdüler. Adamın teki kırmızı bir tenis topunu atarak iki dalmaçyalıya antrenman yaptırıyordu. Siyah ve beyaz ve kırmızı. Siyah ve beyaz ve kırmızı. Akşam serinlik getiriyordu.

Enginar ve mezgıt sipariş ettiler. MiMi bir yandan onunla konuşup bir yandan mönüye göz gezdirirken Xeno yanında oturuyordu.

MiMi “Senden ne haber?” diye sordu Xeno’ya.

“Amerika’ya taşınacağım. Oyun işleri orada.”

“Ama buralarda olacaksın değil mi?”

“Ben hep buralarda olacağım.”

Acaba bir bedenimiz olmasaydı nasıl olurdu? Ruhların yaptığı gibi birbirimizle iletişim kursaydık nasıl olurdu? Öyle olsaydı, senin tebessümünü, kıvrımlarını, *gözlerine düşen saçlarını*, masada duran ve üzerinde belli belirsiz tüyler olan kahverengi kollarını, botlarını sandalyenin çubuğuna geçirme biçimini, *senin gözlerinin gri ve benimkilerin yeşil olduğunu*, çarpık bir ağzın olduğunu, minyon bir tip olmana rağmen bacaklarının bitiremeyeceğim bir cümle misali uzun olduğunu, *ellerinin duyarlı olduğunu ve ürünlerin Fransızcada nasıl söylendiğini anlatabileyim diye mönüyü okurken bana yakın oturuşunu* fark edemezdim ve aksanına, İngilizce konuşma tarzına bayılıyorum ve daha önce hiç kimse senin söylediğin gibi “mezgi” dememişti ve bu artık tütsülenmiş bir balık olmaktan çıkıp şeye (akla gelen ve uzaklaştırılan kelime aşk oluyordu) benzeyen bir sözcüğe dönüşmüştü. *Gömleğinin en üstteki düğmesini hep böyle iliklenmemiş mi bırakırsın? Sadece tek bir düğmeyi? Havyan patisi büyüklüğündeki tüy yumağına bakıp göğüs kafesini hayal edebileyim diye mi öyle bırakırsın?* Kız sarışın değil. Hayır. Saçının doğal rengi koyu, fakat saçlarını kısım kısım boyaması ve masanın altında ayakkabılarını çıkarması hoşuma gidiyor. Kaygı verici, yani konuşurken bana bakma biçimin. *Biz ne hakkında konuşuyorduk öyle?*

MiMi bir porsiyon *baba au rom*²³ sipariş etti ve garson bir şişe St. James romu getirip masaya küt diye koyuverdi.

MiMi dedi ki: “Bazen Hemingway oluyorum: Sabahın on birinde istiridyenin yanında Chamberry likörü. Daha sonra, ilham kaynağı niyetine bir St. James romu. Hiç acıması yoktur.”

Xeno romu kokladı. Mangal kömürü. Yine de, kendine bir teklik doldurdu.

MiMi kahvesini içiyordu. Önlerinden kuru temizleme kavgası yapan bir çift yürüyüp geçti. Biriyle tanışır ve üstünüz-

23. Rum Baba, romla yapılan bir tür şambaba tatlısı. (ç.n.)

dekileri çıkarmak için sabırsızlanırdınız. Aradan bir yıl geçirdi ve kuru temizleme kavgası yapardınız. Kusurlar tasarımanın içine yedirilmişti.

Ama işte, diye düşündü Xeno, güzellik kusursuz olduğu için güzellik değildir ki.

MiMi dizlerini yukarı çekmiş oturuyordu. Bacakları çıplak, gözleri ateşböceği gibiydi.

Xeno gülümsedi: Leo'nun listesindeki 13'üncü madde neydi? *Güzelsin*.

Akşam yemeğini bitirdiler ve tam restorandan uzaklaşacakları sırada üçgen biçimindeki kum zeminli meydanın karşı tarafındaki bir pencereden bir Jackson Brown parçası, "Stay" çalınmaya başladı.

Xeno dans etmeye başladı. MiMi onun iki elini tuttu. El ele tutuşmuş, gülümsüyor ve dans ediyorlardı. "Kal... Biraz daha kal."

"Gérard de Nerval'in kitabını edinmek ister misin?" dedi MiMi. "Bende bir tane olacaktı, *chez moi*."²⁴

Saint-Julien le Pauvre'daki daireye kadar el ele yürüdüler.

Merdivenler karanlıktı. Daracık merdivenler tekrar eden bir rüya misali daire sahanlıklarını döne döne çıkarken ve kapılar başka odaların üzerine kapanırken, binanın içinde kıvrılarak yükselen on yedinci yüzyıldan kalma demir tırabzandan elini hiç ayırmadı Xeno.

MiMi dairesinin kapısını açtı. Ortamdaki tek ışık kaynağı dışarıdaki sokak lambalarıydı. Uzun panjurlar kapatılmıştı. MiMi pencerenin önüne gitti ve sarı ışığın altında, mavi elbisesiyle pencerenin çerçevelediği bir Matisse kesme fiğürü gibi dikildi.

Xeno oraya gelip MiMi'nin arkasında durdu. Ön kapıyı ka-

24. Fransızca "benim evimde." (ç.n.)

patmamıştı ve büyük bir sessizlik içinde hareket etme huyu olduğundan, MiMi'nin onu hiç işitmemiş gibi bir hali vardı. Xeno, kızın kafasından neler geçtiğini merak etti.

Artık tam arkasında dikiliyordu. MiMi yeşil limon ve nane kokuyordu. Arkasına döndü. Dönmesiyle karşısında Xeno'yu bulması bir oldu. Burun buruna kalmışlardı. Xeno onu kollasına aldı ve MiMi başını onun göğsüne koydu.

Kısacık bir an oldukları yerde kaldılar, sonra MiMi onu elinden tutup dairenin arka tarafındaki kocaman bir *bateau lit*²⁵ olan yatağına götürdü. Elini kaldırdı ve Xeno'nun ense-sini okşadı.

Dışarıdaki sahanlıkta elektrik ışığı yandı, merdivenlerden yukarı çıkan adımlar ve bir kadının ağdalı Fransız aksanıyla sıcak havadan yakınan sesi duyuldu. Bir erkek kadına cevaben homurdandı. Çift, ellerinde market torbalarıyla ağır ağır tırmanarak MiMi'nin daire kapısının önünden geçti, açık kapıdan göz ucuyla dahi içeri bakmadan.

Ve sonra Xeno, süratle merdivenlerden aşağı inmeye koyuldu.

Konser gecesi gelmiş çatmıştı. Roundhouse, masaların başına kurulmuş konuklarla hınca hınç doluydu.

Leo'nun üstünde YÜZDE BİR BENİM yazan bir tişört vardı.

“Çıkar şunu” dedi Pauline.

Leo tişörtü çıkardı. “Akşam yemeğine belime kadar çıplak mı katılayım istersin?”

“Büyü artık.”

Leo akşam yemeğine gelmedi. Sırta kadem basmış gibiydi. Aslında masaların ve sahnenin üst kısmındaki asma katta girmiş, parası kendi cebinden çıkan şeyi seyrediyordu. Akşam iyi geçiyordu. Sessiz müzayedede şimdiden 50.000 sterlinin üzerinde para toplanmıştı.

Pauline “Bu adam hangi cehennemde?” diye sordu Xeno’ya.

Leo gölgelerin içinde oturmuş MiMi’nin şarkı söylemesini bekliyordu. MiMi, onun üzerinde gayet doğal duran o çabucak edinilmiş kendinden emin olma haliyle sahneye çıktı. Alkışlar dindiğinde tek elini, sekiz ayı doldurması an meselesi olan bebeğin üzerine koyup onun güvende olduğunu bilmenin insana nasıl hisler yaşattığına dair bir konuşma yaptı. Çocuğunun bir geleceği olduğuna, anneliğin tehlikesi olmadığına, bir çocuk olmanın iyi bir şey olduğuna dair bir konuşma yaptı. Korkusuzca doğum yapabilmekten söz etti. Ve kendisi de bir kadın olarak, küçük bir oğlanın annesi olarak, içinde yeşeren yeni hayata annelik edecek biri olarak konuşuyordu. Hayat denilen mucize hakkında konuştu. Hem, bebek sahibi olan her kadın o bebeğin gülümsemesini, büyümesini ve sevginin ne olduğunu öğrenmesini istemez miydi?

Ve sonra şarkılarını söyledi. Üç şarkı. İnsanlar ona çılgınlar gibi tezahürat yaptı. Alkışlar durmak bilmedi. İzleyicilerin arasında adamın teki “Beş yüzlük veren bis yaptırır” diye bağırdı.

Leo yukarıda, asma kattaki yerinden “Pislik” diye söylendi. “Karımı beş yüzlüğe satın aldığını mı sandın? O paraya kulağındaki küpelerden tekini bile satın alamazsın.”

Leo aşağı baktı. Xeno dirseklerini masaya koymuş, yüzünü ellerinin arasına almış ve gözlerini MiMi’ye dikmişti. MiMi ona göz kırptı.

Leo oturduğu sandalyeyle birlikte arkaya devrildi. Yere düştü. Bir gümbürtü koptu. İnsanlar başlarını kaldırıp yukarı baktı. MiMi göz ucuyla asma kata baktı. Leo’yu gördü. Leo da onun yüzünü gördü: Bir saniyenin binde birine sığan bir kafa karışıklığı ve endişe ifadesiydi gördüğü. Ve bir de... Korku olabilir miydi?

Ama MiMi şarkısını söylüyordu. O bir profesyoneldi. Şarkılarını sonuna kadar söyledi, alkışları kabul etti ve gülümsedi.

Elini havaya kaldırdı. Karnına dokundu. Sahneden ayrıldı.

Leo asma kattan indi ve soyunma odalarının bulunduğu kulise yöneldi. Koridordan aşağı koştu. “MiMi!”

Karısı ona doğru geldi. Öfkeliydi. “Sen ne yapıyorsun? Herkes sana bakıyordu. Neden asma kata çıktın ki? Nereledeydin?”

Leo cevap vermedi. Kadını kendine doğru çekti ve sert bir şekilde öptü. MiMi onu itti. “*Ça suffit!*”²⁶

“Kes artık mı dedin?”

“Eve gidiyorum ben. Cameron sahne kapısında bekliyor.”

“Seninle geleceğim.”

“Leo, sorun nedir?”

Artık beni sevmiyorsun sözcükleri dilinin ucuna geldi. MiMi’nin de, hayatında başka biri var, değil mi demesine ramak kaldı.

Bunu diyeceği yerde, Leo’nun önünden geçip koridordan aşağı doğru gitti.

Üvendireler dikenler ısırganlar yabanarısı iğneleri

Saat sabahın biriydi.

Sokaklar hafif yağmurdan puslu bir görüntü altındaydı. Kaldırımların plastiğın soyulması kıvamındaki parlaklığı. Sodyum buharlı sokak lambalarının altındaki titrek ışıklar. Kırmızı ışıktaki kuyruk olan arabalar, ritme kavuşmuş silecekler, sıcakla baş etmek için camlarını ardına kadar açmış sürücüler. Bir kamyonette oturan iriyarı adam sağ kolunu sonuna kadar indirilmiş araba penceresine dayamış. Dışarıdaki dirseğı yağmuru içeri almaya yarıyor, adam yüzünü ovuşturarak ferahlamaya çalışıyor.

Ani bir yaz yağmuru.

Xeno'nun Pauline'i bir taksiye bindirmesini seyretti Leo. Daha sonra Xeno yeraltı otoparkına gitti. Otopark o saatte kapalıydı ama Sicilya parasını verip mekânı tutmuştu. Şifreler kendilerine verilmişti. Leo, Xeno'nun peşinden gitti. Kendi arabası da oranın aşağı katındaydı.

Alt kat. Neon lambaların aydınlığı. Beton sütunlar. Boyanmış araç bölmeleri. Dünyanın her yerinde tıpatıp aynıydı. Aşağı katlar kuru temizlemeci kadar sıcak olunca havalandırma bacaları sıcağı gidermek için vızır vızır dönüyordu.

Xeno arabasını bıraktığı yeri hiçbir zaman hatırlayamazdı. Bu gece de farklı olacak değildi.

Leo ise cipini nerede bulacağını biliyordu. Eğlencesine kul-

landığı arabalarından biriydi. Ordudan çıkma. Haki renkli karoser, açıkta duran büyük boy lastikler, branda beziyle kapatılmış üst, üç gaz pedalı, iki koltuk, hız kadranı haricindeki unsurları sökülmüş gösterge tablosu, kocaman çentikli direksiyon, ağır kauçuk el freni ve ince uzun vites kolu. Cipi mesai saatleri dışında kullanırdı. Porsche'yi işe giderken alırdı.

Leo hantal anahtarı takıp motoru çalıştırdı ve cipi, lastiklerden gelen tiz seslerin eşlik ettiği bir patinajla 360 derece çevirerek birinci kata sürdü. Burada bulunan Xeno, MiMi'nin pembe Fiat 500'ünü geri geri park alanından çıkar-maya uğraşıyordu.

Leo ayağını gaz pedalına kilitledi, son sürat Fiat'ın üzerine geldi ve arkadan çarptı. Xeno arabayı stop etti. O da ne?.. Cipi tanıyana ve içindekinin Leo olduğunu anlayana kadar, Leo az önce ters yönden tırmandığı oklarla belirtilmiş tek yönlü yoldan aşağı hızla geri iniyordu. Yüksek devirli motorunun gürültüsü betona çarpıp yankılanırken cip köşeyi dönüp gözden kayboldu.

Xeno aracın içe göçmüş yan tarafına ve beton zemindeki sığ su birikintilerinde balık yemi gibi yüzen pembe boya parçalarına bakarak, bu adam bir iş peşinde, diye düşündü.

Arabaya binip aracı sürdü. Tekerlek, çamurluğun yamulduğu yerde tutukluk yapıyordu. Biraz uğraşıp tekerleği kurtarsa iyi olurdu.

Xeno, motoru çalışır durumda bırakarak arabadan indi ve arka tarafa gitti. Yamuk çamurluğun çıkıntısından asıldı.

Lastiklerden, ikinci sınıf filmlerdekindi andıran acı bir çığlık sesi geldi. Xeno başını kaldırıncı son hızla kendisine doğru gelen cipin alçak kapısından dışarı sarkmış Leo'yu gördü.

AL SANA OYUNUNUN ASIL İHTİYACI

Xeno zıplayarak kenara çekildi. Leo, Fiat'a şiddetle çarptı.

Xeno "Çatlak herif!" diye bağırdı. Leo ise bir dizi ileri geri

saldırgan hamlelerle cipin önündeki *bull bar*'ı bozguna uğramış Fiat'tan kurtarmakla meşguldü. Artık Xeno'nun farkında değilmiş gibiydi. Leo kendini kurbanından kurtarır kurtarmaz, bir kez daha doğruca aracın üstüne sürerken Xeno geride durdu. Leo bu kez de yolcu kapısını alıp götürmüştü.

Xeno'nun içinde bir şey yerli yerine oturdu. Fiat'tan geri kalana bindi ve motoru çalıştırdı. Motor ateşlendi. Araba çıkış tabelalarına doğru gitmeye başladı.

Leo arkasından geliyordu.

Xeno, Fiat'ı rampadan yukarı ikinci kata çıkarıp çılgınlar gibi patinaj yaparak çıkışa yöneldi. Leo ondan hızlı davranmıştı ve tam arkasındaydı. Xeno'yu ve otomobili yoldan çıkararak yana gitmeye zorladı. Xeno, cipin giremeyeceği kadar küçük bir alan görünce sola saparak Leo'yu ters yönde sarsıla sarsıla ilerler vaziyette bıraktı.

Ne var ki Xeno'nun aldığı viraj hatalıydı. Yukarı değil aşağı doğru gitmeye başlamıştı. Yeraltı otoparkının gitgide derinlerine iniyordu.

Ve Leo hâlâ onun peşindeydi.

Kafa kafaya çarpışmaktı niyeti.

Leo bir şekilde Xeno'nun önüne geçti. Cip, betondan bir köşeyi iki tekerleğinin üzerinde döndü ve Fiat'a yaklaştı. Xeno yapabileceği tek hamleyle, Leo'yla kafa kafaya çarpışmamak için arabayı sertçe döndürdü.

Darbe ön camı paramparça etti ve Xeno yarı beline kadar yolcu tarafındaki camdan dışarı çıktı. Kısa bir sersemlik anı boyunca aracın gösterge panosundan gelen acı dolu iniltileri olanca keskinliğiyle işitti ve kadrانların dünyanın sonunu haber veren sarı kırmızı ışıklarının yanıp sönüşünü seyretti.

Arabadan çıkmak zorundaydı. Hadi çık!

Xeno koltukların üzerinden süründü ve parçalanmış sürücü kapısını ittire ittire açtı. Koşmaya başladı.

Ve Leo cipiyle arkadaşının peşine takıldı.

Beni öldürmeye çalışıyor.

Xeno koşuyordu. Hızlı olmasına hızlıydı ama cip ondan daha hızlıydı. Tepedeki neon lambalar kararır gibi oldu. Gözünün önünden numaralandırılmış bölmeler geçti: 20, 21, 22, 23, 24, 25. İleride metal bir perde vardı. Tam arkasındaki cipte Leo'nun yumruğu kornanın üzerindeydi. Xeno motordan gelen ısıyı hissedebiliyordu. Leo onu bariyere ittirip çignemek niyetindeydi.

Xeno ileriye atıldı, bariyere çarptı ve öte yana geçti. Öbür tarafa acılar içinde bir külçe gibi düşerken, Leo ciple bariyere girdi. Xeno, sırtına değen soğuk metalle yerde yatarken geri vitesin takırtısını işitti. Derken Leo, tekrar bariyere çarptı. Ve tekrar çarptı.

Xeno ayağa kalktı. Nemli havayı yüzünde hissedebiliyordu. Dışarıya varmasına çok az kalmıştı. Evet. Sarı çıkış bariyeri karşısındaydı. Koşarak dışarı çıkıp kendini sokağa attı. Telefonu hâlâ yanındaydı.

“Cameron? Evden eşyalarımı almam gerek. Çalışma masasının üstündeki kırmızı deriden evrak çantasını ve dizüstü bilgisayarı mutlaka almalıyım. Pauline'in evinde olacağım.”

Cameron'ın üzerinde pijamaları vardı. “Sorun nedir, Xeno?”

“Leo beni öldürmeye çalışıyor.”

Cameron alelacele üstünü giyindi ve arabayla Ladbroke Grove'daki dairesinden çıkıp gerisingeri Little Venice'teki evin yolunu tuttu. Neden web kamerasını MiMi'nin yatak odasına koymuştu sanki? Neden bunu yapmaya razı olmuştu?

Şifreyi girdi, arabayla kapıdan geçti ve MiMi'nin odasındaki ışığın yandığını gördü. Evin geri kalanı karanlıktaydı.

Cameron arabasını yoldan görünmeyecek bir yere park etti ve evin yanından aşağı, Xeno'nun her zaman kaldığı, misafirler ayrılmış küçük ek binaya gitti. Bavul çoktan toplanmıştı. Cameron geri kalan birkaç parça eşyayı büyük bir çan-

taya attı ve arabasına geri döndü. Ağır metalden yapılmış giriş kapısının ardından lastik sesi geldi ve ışık vurdu. Cameron Leo'nun kullandığı cipin dışarıda durduğunu fark edip irkildi.

Cebinden iPhone'unu çıkardı ve giriş şifresini devre dışı bıraktı.

Ekran moduna geçti ve kapıdaki kameradan Leo'yu izlemeye başladı. Leo düğmeleri yumruklayıp duruyordu. Kapıyı evde çalışan kadına ya da MiMi'ye açtırmayı deneyebilirdi, ama onların da açması imkânsızdı. Tam o sırada telefonu çaldı.

“Leo?”

Siktiğimin sikindirikleri sikiştiler

Cameron'ın zihninden bunun oldukça iyi bir cümle olduğu geçti – sıfat, isim, fiil. Shakespeare olmadığı kesindi, ama duruma pek uygundu.

Birkaç saniye süren pazarlığın ardından Leo, sistemi mekanîğe geçirme anahtarını almak için arabayla Cameron'ın dairesine gitmeye karar verdi. Cameron far ışıklarının zayıflamasını ve gözden kaybolmasını seyretti, ardından kapıları açıp dışarı çıktı ve dikkatle giriş şifresini yeniden girdi.

Cameron arabasını kuzeye ve Pauline'in Belsize Park'taki evine doğru sürdü. Aşağı katın ışıkları açıldı. Pauline, Marks and Spencer sabahlığıyla kapıyı açtı. Bu markayı severdi Pauline.

“Yahu neler oluyor böyle?” dedi Pauline. “Kırk yılda bir bir duble Scotch içiyorum, hem içki içen biri bile değilimdir ben.”

Cameron'ın telefonu çaldı. Sonra Pauline'e bakıp ses çıkarmadan dudaklarını oynatarak *Leo* dedi.

Telefonun öbür ucunda yaşanan uzun süreli ve bağırış çağırışlı laf kalabalığı, Cameron'ın Leo'yu konuşulanları yanlış anladığına ikna etmesiyle son buldu. Eve Cameron gitmiş ve şifreleri yeniden girmişti. Evet, Leo artık eve dönebilirdi.

Telefon kapandı.

Xeno, üzerinde Pauline'in yünlü sabahlıklarından biriyle aşağı indi. Duşa girmişti. Bacakları berelenmişti ve ön cam tuzla buz olunca bir parça yüzünü hafifçe kesmişti. Temiz giysiler bulmak için çantaları açtı.

"Hastaneye gitmen lazım" dedi Pauline.

"Hastane de yok polis de yok" dedi Xeno, "ne var ki Cameron, otoparka gidip MiMi'nin Fiat'ından geriye kalanı alman gerekiyor. Arabayı o halde görmese iyi olur."

"Leo otoparkta seni niçin kovalıyordu?" diye sordu Cameron. Gerçi olayın sebebini bildiğinden yüreğine bir ağırlık çökmüştü.

"Öldürmek için."

Pauline başını iki yana salladı. "Fazla melodram tadında oldu."

"Melodram tadındaki otomobilden geriye ne kaldı görmek ister misin?"

"Range Rover'la çekebiliriz onu" dedi Cameron.

Leo evine geri dönmüştü. Evini severdi. Ön ve arka bahçe-siyle, 1840'lardan kalma beyaz, dış cephesi alçı kaplama bir villaydı burası. Korunaklı ve güvenliydi. Evi 2003'te MiMi'yle evlendiğinde satın almıştı. İşini kaybettiği sırada ödemeleri henüz bitmişti. Bir yıl maddi açıdan zorluklar yaşadı. Doğrusu, zorluk denemezdi, çünkü geçim masraflarının tamamını MiMi karşılamıştı. Leo bundan nefret etti. Kendini borçlu olmaktan daha kötü hissetmişti. Karısıyla gurur duyardı. Onun bol para kazanıyor olması Leo'yu gururlandırırdı. Fakat onun mantığına göre her şeyi kendisinin yapması şarttı. Bu konuyu düşündüğünde, şartının mantıksız olduğunu anlar, her zaman yaptığı şeyi yapar ve buna kafa yormazdı.

Şimdiyse Leo, düşünmek istemediği bir şeyi düşünüyor ve düşüncelerini durduramıyordu.

Karısı ve bebeği, onun karısı ve bebeği değildi. Bunu varlığının her bir zerresine kadar biliyordu. Nasıl da klişe bir laftı bu.

Leo evin araç yoluna girdi ve cipini garaja park etti. Artık sakindi. Normale dönmüş görünüyordu. Doğruca ek binaya gitti.

Xeno'nun evrak çantası ve dizüstü bilgisayarını istiyordu. Işığı yaktı. Oda neden boştu böyle? O geceki etkinliğe gitmeden önce buracıkta Xeno'yla konuşmuşlardı. Leo yatak odasına girdi; önce dolapları, ardından banyo kapısını açtı. Xeno, sanki burası bir otelmiş gibi derli toplu bir şekilde hesabını kapatıp gitmişti.

Pauline, çarpışma kurbanı Fiat'ın etrafındaki cam kırıklarını süpürürken Cameron ile Xeno aracı Range Rover'ın çeki demirine bağladılar.

“Normalde uyuşturucu kullanmaz” dedi Xeno. “Partide başlamış ve kafa yapmış olmalı.”

“Ama neden bunu yapsın ki?” dedi Pauline. “Yıllardır kulanmıyordu.”

Cameron gözlerini Xeno'ya dikti. “Senin MiMi'yle ilişkin olduğunu sanıyor.”

Xeno ve Pauline avcının sesini işitmiş hayvanlar gibi oldukları yerde kalakaldılar.

“Bana öyle söyledi.”

Xeno ayağa kalktı. Neon lambanın zayıf ve çiğ ışığında yüzü çökmüş görünüyordu.

“MiMi'yle ilişkim yok.”

“MiMi” dedi Pauline. “*Gevalt*,²⁷ nerede o?”

“Evde tabii ki” dedi Cameron. “Bizzat götürdüm. Niye ki? Nereye gidiyorsunuz?”

Leo masa lambasını odanın karşı tarafına fırlattı. Duvara çarpan lamba kırıldı. Xeno, onun bildiğini biliyordu. Onun bildiklerinin ne olduğunu biliyordu. Ve kaçıp yakayı kurtarmıştı. Biri ona yardım etmişti. Demek ki MiMi bu yüzden eve gitmek için o kadar acele etmişti.

Leo eve doğru yürüdü.

* * *

MiMi uyuyordu.

Leo yatak odasının kapısını açtı. Ayakkabılarını önceden çıkarmıştı. Odaya girince ceketini de çıkardı.

MiMi her zaman bir gece lambasıyla –hafif ve yumuşak, çocuklar için tasarlanmış dikdörtgen biçimindeki ay ışığıyla– uyurdu. Perdelerin açık bırakılmasını severdi bir de. Leo onu açık seçik görebiliyordu; tek kolu yastığın üzerindeydi ve beyaz bir kaftanın içindeki bedeni yan tarafa yatıp dertop olmuştu.

Leo yatağın başında dikildi. Onu ne kadar çok severdi. İçindeki duygular hem şefkat, hem haz hem de karısının onu sevmesi karşısında hissettiği hayretin bir karışımıydı. Leo'nun onun için yapmayacağı hiçbir şey yoktu. Basında çıkan bütün haberlerin kupürlerini saklardı. MiMi'nin aldığı ödülleri evdeki çalışma odasına sıra sıra dizen karısı değil, kendisiydi.

Hem nasıl da mini minnacıktı, kuş gibi bir kadındı – yok, kuş gibi değildi, çünkü kasları vardı. Bir çiçekti o, ama çiçek olamazdı, çünkü sergilenmek için yaratılmamıştı. Bir mücevherdi o, ama mücevher de olamazdı, çünkü kendisinin onu satın alması imkânsızdı.

Yatağın kenarında oturup MiMi'yi uyurken seyretti; zihni geçmişte dolanıp duruyordu ya da zihninde dolanıp duran geçmişin ta kendisiydi.

Hani, Milo küçücüktü ve sen Sydney’de şarkı söyleyecektin de hafta sonunu geçirmek için Byron Bay’e gitmiştik, hatırlar mısın? Deniz fenerine yakın bir yerde yüzüyorduk ve gelgit yüzünden rip akıntısı vardı. Bir an seni gözden kaybettim. Boğulduğunu sandım. Tek düşünebildiğim, seni bir daha hiç görmeyeceğimdi. Olanca kuvvetimle kumsala geri dönmekten başka bir şey gelmiyordu elimden. Ciğerlerimin yarısı suyla dolarak, kıyıya çarpıp çatlayan dalgaların içinden yüzdüm ve başımı kaldırdığımda senin orada olduğunu gördüm. Bir denizkızı kadar mucizevi. Senin güvende olduğunu görebilmek için hayatımı verebilirdim ve sen güvendedydın.

Leo yatağın kenarında oturup çoraplarını çıkardı. MiMi’nin uyuyan bedeninin karşısında diz çöktü. Uyan, uyan, uyan, MiMi, uyan.

* * *

MiMi gözlerini açtı. Leo?

Leo, gömleğini çekip başının üstünden çıkarmaya çalışıyordu. MiMi elini kaldırdı ve onun göğsüne dokundu. Leo karnısının elini, sanki düşerken dengesini bulmak istercesine sımsıkı tuttu.

“Çok sıktın” dedi MiMi, ama Leo kadının elini daha sıkıca kavradı. MiMi’nin üzerine kapandı ve öbür eliyle kadını boğazından tuttu.

MiMi bir saniyeliğine tüm bunların bir oyun olduğunu düşündü, sonra öyle olmadığını anladı.

“LEO!”

“Onunla konserden önce mi yattın, yoksa buraya geldiğinizde ve sen onun eşyalarını toplamasına yardım ederken şipşak mı yapıverdiniz?”

“Leo, *laiche-moi!*”²⁸

Leo pantolonunun fermuarını açmıştı. Üzerinden çıkarmak için iki eline ihtiyacı vardı. MiMi yataktan çıkmak için bir hamle yaptı. Leo onu çektiği gibi yerine yatırdı.

“Xeno’yla ilişkiniz ne zamandır devam ediyor?”

MiMi’nin yüzünü gördü. Kadının kulaklarına inanamamıştı. Benim günün birinde öğreneceğim hiç akıllarına gelmemiş demek.

“Seni ucuz sürtük.”

Leo, yan tarafına yatmış olan MiMi’yi kavrayıp tek eliyle ağzını kapattı. MiMi onu bir köpek gibi ısırmaya başladı. Bir köpek olup çıkmıştı. Leo arkadan cinsel organını onun içine sokmaya çalışıyordu, fakat MiMi ona karşı koyuyordu. Ona vurmak istemiyordu Leo.

Leo yerinden kalktı, tek dizini kullanarak bacaklarını zorla açtırmaya çalıştı. “Her şeyini biliyorum” dedi.

MiMi birdenbire mücadele etmeyi bıraktı. Nefes nefese, tek elini karnına koymuş olarak arkasına döndü.

Hiçbir şey bildiğin yok.

Leo iyice eğilip ona yaklaştı. Ağırlığını MiMi’nin iki yanına da tuttuğu kollarına vermişti. Yüzü onun yüzüne yakındı. MiMi’yi öpmek geldi içinden. Ağlamak geldi içinden.

“Sen benimsin. Bana ait olduğunu söyle.”

MiMi hiçbir şey söylemedi.

“Sana nasıl dokunuyor? Yanında mı yatıyor? Üstüne mi çıkıyor? Doğu masajı yapıyor mu sana? Şakaklarını ovuyor mu? Benim yaptığım gibi sana oral seks yapıyor mu? Hoşuna gidiyor mu bu? Hoşuna gidiyor mu?”

Leo kadını sarstı. Bedeni, tıpkı ölmüş bir insan gibi bırakmıştı kendini. Leo’nun altındayken sevdiği şekilde hareket etmiyor, kulağına Fransızca kelimeler fısıldamıyordu. Leo bayılırdı buna. MiMi dayak yemekte olan bir hayvan misali kıpırtısız yatıyordu. Leo bir türlü boşalamadı. Kadının içinde gidip gelmeye devam etti ama boşalamadı.

Onu öpmek için eğildi. MiMi üst dudağını ısırıldı. Kanın ağzının içine aktığını hissetti Leo. OROSPU. MiMi'nin yüzüne bir tokat indirdi.

Tam o sırada, araba farlarının yatağın dayandığı duvarda oynayan ışığını gördü.

Yerinden fırladı, pencereden dışarı baktı. Pauline'in Audi'si Pauline demekti. Evet. Ön kapının zili yangın alarmı gibi çalmaya başladı.

Leo pantolonunu kaptığı gibi yatak odasından çıktı ve feruarını çeke çeke merdivenlerden aşağı koştu. Sahanlıkta bir kapı açıldı. Süpermen pijamalarını giymiş olan Milo'ydu bu. "Baba? Annem nerede?"

"Yatak odasında. Git yatağına yat. Gelen Pauline."

Leo kapıyı açtığı sırada Milo en üst basamağın yakınına geldi. Leo sakın görünmeye çalıştı.

"Pauline! İyi misin sen?"

Pauline onu itip antreye girdi. Leo, kadının yün hırkasının düğmelerinin ters iliklendiğini fark etti.

"MiMi nerede?"

"Uyuyor. Hepimiz uyuyorduk."

Pauline göz ucuyla merdivenlerden yukarı bakınca Milo'yu gördü. Gülümsedi ve oğlana el salladı. Oğlan da ona el salladı. Pauline tereddütte kaldı. "Her şey yolunda mı?"

"Tabii, tabii" dedi Leo. "Hepimiz biraz uyusak diyorum, olmaz mı?"

Pauline, Leo'ya baktı. Yalan söylediğini anlamıştı.

Yukarı kattan bir patırtı sesi geldi. Milo, sahanlıkta koşmaya başladı. "ANNE!"

Leo, peşinden gelen Pauline'le birlikte hopluya zıplaya merdivenlerden çıktı. MiMi yüzünde kıpkırmızı bir izle nefes nefese yerde yatıyordu. Milo annesinin yanı başında yere diz çökmüştü.

MiMi oğlunun içini rahatlatmak niyetiyle “*Bébé*”²⁹ dedi.

Leo, MiMi’yi kollarına aldı ve hiç zorlanmadan yatak odasına taşıdı. Yatağa yatırdı. MiMi ağzından derin nefesler alıyordu. Pauline kadının nabzını ölçtü.

“Sıcak su ile havlu getir.”

Leo banyoya gitti. Milo kapı eşiğinde heykel gibi duruyordu. Pauline çocuğun yanına gidip onu kucakladı. Yaşına göre ufak tefekti oğlan.

“Milo! Sakın korkma. Sen de böyle dünyaya gelmiştin – herkes böyle dünyaya gelir. Yatağına geri dön ve minik bir slufki çek. Baban birazdan gelecek.”

MiMi elini Milo’ya uzattı. Oğlan ileri atıldı ve elini onun avcuna koydu. Leo eline paslanmaz bir çelik kova dolusu suyu ve bütün havluları alarak banyodan çıktığında Milo adeta yatağa yapışmıştı.

“Milo’yu al” dedi Pauline. “Ve doktor çağır.”

Leo başını salladı. MiMi onun yüzüne bakmadı. Leo odadan çıkınca MiMi Pauline’e kollarını uzattı.

“Vakit geldi” dedikten sonra yataktan çıktı ve dört ayak üstünde durarak hafifçe sallanmaya başladı.

“Doktoru bekleseydin ya” dedi Pauline.

* * *

Bebek o denli hızlı şekilde geldi ki, Pauline panik yapacak vakit bulamadı. Bebeğin önce kafasının, ardından küçük kırmızı bedeninin, bacaklarının ve minik ayaklarının ortaya çıkışını gördüğü sırada MiMi’nin yanında yere diz çökmüştü. Çocuğu yakalayıp tuttu ve havluların üzerine koydu. Makas; makasa ihtiyacı vardı. “Tuvalet masası” dedi MiMi. Pauline göbek bağını kesti ve bebeği alıp havaya kaldırdı.

“Bir kız” dedi Pauline ve hayat kadar gerçek bir çığlık kop-

tu. Hayatın ta kendisiydi; hamdı, kanlıydı ve yepyenydi. Pauline, MiMi'ye bebeğini verdi ve iki kadın birbirlerine gülümseyerek, bir bebek kadar imkânsız ve sıradan bir şeyin huzurunda şaşkına dönmüş halde tek bir laf etmeden karşılıklı oturdular.

Pauline şefkatli elleriyle bebeğin başını ve yüzünü ılık suyla silip temizledi.

Kapı açıldı. Gelen Milo'ydu.

"Gel, küçük kız kardeşinle tanış" dedi MiMi. "Korkacak bir şey yok."

"Bebekler hastanede doğmaz mı?" diye sordu Milo.

"Erken geldi kız" dedi Pauline. "Bak, işte burada."

"Leo nerede?"

"Babam merdivende oturuyor" dedi Milo. "Ben de böyle mi görünüyordum?"

Pauline, Leo'yu bulmak için odadan çıktı. Sahanlığı dönünce merdivenlerin dibinde oturan Leo'yu görebildi.

Leo'nun yanına geldiğinde kolunu onun omzuna atan Pauline "*Mazeltov*"³⁰ dedi. "Doktor ne diyor?"

Leo omuz silkip kadını itti. "Doktoru aramadım ki."

"Ne?"

"Xeno arasın doktoru. Ne de olsa onun çocuğu."

Pauline cevap vermedi. Ayağa kalktı ve antredeki masaya bıraktığı çantasını almaya gitti. Çantanın altını üstüne getirip telefonunu bulmaya çalıştı. Leo kısa bir an onu seyrettikten sonra arkasına döndü ve merdivenlerden yukarı koştu.

"LEO!"

Pauline düşünmek zorundaydı. Birine telefon etmek zorundaydı. Telefonu çantasında değildi. Acaba evde mi unutmuştu? Vakit gecenin bir yarısıydı. Bir ihtimal, telefonu arabada bırakmış olabilirdi. Leo'nun evin ön tarafında kullandığı ofise gitti. Kapı kilitliydi. Kalp atışlarının aşırı derece-

30. İbranicede "Tebrikler" anlamına gelir. (ç.n.)

de hızlandığını hissetti. Antrenin öbür tarafına geçip kocaman ve uçsuz bucaksız oturma odasına girdi. Orada bir telefon olmalıydı. Işığı açtı, telefonu gördü ve arama tuşuna bastı. Hiçbir şey olmadı. Tekrar bastı. Hiçbir şey olmadı. Neler dönüyordu böyle?

Mutfak – mutfak duvarında bir telefon vardı. Pauline koşarak –koşmak konusunda pek başarılı sayılmazdı– bodrum katındaki mutfağa gitti. Loş tezgâh ışıkları hâlâ açıktı. Çöp kutusunda bir sandviçin artıkları duruyordu. İşte telefon oradaydı. Pauline tuşlara basıp 999’u aradı. Hat yoktu.

Evde Leo, MiMi ve yardımcıları için kurulmuş dört hatlı bir telefon santralı vardı. Leo sistemi devre dışı bırakmış olmalıydı.

Leo bağdaş kurmuş vaziyette MiMi’nin karşısında oturuyordu. Ayakları çıplaktı. Bir tişörtü bile yoktu. Çocuklarının doğumu boyunca karısının yanından ayrılmamış bir koca gibi görünüyordu.

MiMi onu bir insanın her an yerinden fırlayabilecek bir köpeği gözetlediği bakışlarla gözetliyordu. Bir havluya sarılıp sarmalanmış bebeğini göğsüne sımsıkı bastırmıştı. Havludan hafif iniltieler geliyordu, ama Leo bebeği göremiyordu.

“Ne kadar zamandır devam ediyor? Dokuz ay, evet, fakat ondan öncesi var mı? Yıllardır mı? Sen hiç benimle gerçekten evli oldun mu?”

MiMi cevap vermedi.

“Yüzünü ona çevirişin, onun elini tutuşun, onunla kıkırdaşmaların. Sen beni aptal mı sandın? Tamam, aptal olabilirim –ikiniz gibi entel değilim– kitap okumam, operaya gitmem, piyano çalamam. İkinizin de dengi olamam, değil mi?”

“Galiba kanamam var, Leo. Doktor çağırır mısınız?”

“Bana sadece ve sadece doğruyu söyle.”

MiMi hâlâ, bebekle birlikte gelen parçaları içinden atabil-

miş değildi. Sırtüstü yatmış, bacaklarını açmış ve ıkınarak plasentayı çıkarmaya uğraşıyordu. Leo halinin gülünç olduğunu hissetti; başı da ağrıyordu. Karısı karşısındaydı. Ortada bir bebek vardı. Kendisinin neyi vardı sanki? MiMi can çekişiyordu. Ölecek olursa ne yapardı?

Aşağı kattaki Pauline evden çıkılamadığını fark etti. Kapılar ve pencereler kilitliydi. Her yeri, her türlü çıkış olasılığını denemişti. Tekrar mutfığa geldiğinde üzerinde pijamaları ve elinde Süpermen ayısıyla Milo'yu karşısında buldu.

“Annem ağlıyor.”

Yatak odasında, kıpkırmızı ve karaciğeri andıran doğum artıkları havlunun üzerinde duruyordu. MiMi bebeğiyle beraber aşırı sakın bir biçimde halının üzerine kıvrılıp yatmıştı. Bebek uyuyordu. MiMi onun kalp atışlarını hissediyordu. Kalp atışları düzenliydi ve kızın bedeni sıcaktı. Gücü kuvveti yerinde, diye düşündü MiMi.

“Xeno'yu aramalıyım” dedi Leo. “Buraya gelip çocuğunu görmesini söylemeliyim. Ama dünyanın neresine gittiğini bilmiyorum – onu arayayım mı? Hadi arayalım. Onunla sen konuşmak ister misin? Evet, istersin istersin.” Leo ayağıyla MiMi'yi sırtından ittirdi. Sırtı sert değildi ama yumuşak da sayılmazdı. Ceketinden telefonunu bulup çıkardı. Hızlı aramayla Xeno'nun numarasını çevirdi. Arama doğrudan telesekretere yönlendirildi... “Selam, ben Xeno...”

Leo mesajı taklit ederek telefonu kapattı. “Selam, ben Xeno... Onun eşcinsel olduğunu biliyorsun, değil mi? Kendisinden o kadar çok nefret ediyor ki, erkek gibi hissetmek için en iyi dostunun karısını becermek zorunda kalıyor.”

“Beni becerdiği filan yok” dedi MiMi.

Leo sesini yükselterek “Bu da ne?” deyiverdi. “Bu da ne?” MiMi'yi omzundan sarstı. Kadın geri çekilip ondan uzaklaştı.

Leo yere çömeldi ve MiMi'nin üzerine eğildi. "Baba, çocuğunu görmek istemiyor. Baba, piçini arkadaşına bırakıp gitti."

"Hastasın sen" dedi MiMi. "Hiçbir çocuk piç değildir."

"Ne o, konuşma tarzım seni rahatsız mı etti? Eh, senin davranışların da beni rahatsız ediyor."

"Doktor çağır, Leo."

Mutfakta Pauline, Milo'yu bir örtüyle sarıp sarmaladı ve eline bir iPad tutuşturup kanepeye yerleştirdi. Biraz süt ısıttı ve çocuğa endişe edilecek bir şey olmadığını söyledi. Derken aklına bir fikir geldi. "Senin kendi telefonun var mı, Milo?"

"Evet, ama sadece mesaj alıp göndermek için – odamda, okul çantamda duruyor. Niye ki?"

Pauline ses çıkarmamak için merdivenlerden sürünecek yukarı çıktı. Milo'nun oda kapısı açıktı. Telefonu buldu. Cameron'ın numarası kayıtlıydı. LEO'NUN EVE GEL. ACIL AMBULANS.

MiMi artık olduğu yerde dik oturuyordu. Leo sessiz ve hareketsizdi.

"Bu bebeği hiç istemediğini biliyorum."

"Ben Xeno'nun bebeğini istemiyorum."

"Bu kız senin bebeğin. Onu görmek ister misin?"

MiMi bebeği saran havluyu açtı ve öne eğilip Leo'ya yaklaştı. Leo tir tir titriyordu. Başını kaldıramadı. Yukarı bakamadı. Bedeni kendisine ait değildi sanki.

Ambulans geldiğinde, Leo kapının kilidini açtı ve gelenleri tek kelime etmeden içeri aldı. Arkalarından Cameron geldi.

"Fiat'ı çektim."

"Anladığım kadarıyla Xeno'yu da çekmişsin."

"Gitti."

"Ödlek."

“Senin neyin var böyle, Leo?”

“Kanıt görmek ister misin? Gel buraya.”

Leo, Cameron’ı itip ofise soktu ve internet kamerası kayıtlarını bilgisayar ekranında görüntüledi. İki adam sessizlik içinde görüntüleri seyretti. Pauline’in içeri girip arkalarında durduğunu ikisi de duymamıştı.

“Hepsi bu mu yani?” dedi Cameron.

“Belli ki bu kadar – daha fazlasına mı ihtiyacın var?”

“MiMi’nin biraz aklı varsa seni boşar” dedi Pauline.

Leo arkasına döndü. Bedeni, elektrikli çitlerde çarpılmış gibi hafif hafif sarsılıyordu. “Beni boşamak mı? Ben bunu yarın avukatıma götüreceğim.”

“Neden? Adamı güldürmek için mi?”

“Sen başından beri her şeyi biliyordun, değil mi?”

“Bildiğim neymiş? Senin iyi olan herhangi bir şeyi elinde tutamadığın mı? Hayatta tek bildiğin şeyin kendi kendini yok etmek olduğunu mu? Karını ve en yakın arkadaşını tek bir gecede kaybettin. Aferin sana!”

“Defol git, seni her şeye burnunu sokan sürtük.”

“Gidiyorum” dedi Pauline. “MiMi’yle beraber hastaneye gidiyorum. Milo’ya kim bakacak?”

“Milo benim oğlum. Ben bakacağım ona.”

“O senin oğlun” dedi Pauline. “Ve bir de kızın var, Leo.”

Ev sessizdi. Leo saatin kaç olduğunu ya da gece başladığından beri aradan kaç saat geçtiğini bilmiyordu. Ezelden beri geceymiş gibi geliyordu ona. Gündüzlerin hiç yaşanmadığı, güneş hiç doğmadan bir geceyi başka bir gecenin kovaladığı bir durumun mümkün olup olmadığını merak etti.

Pantolonu hâlâ üzerindeydi ve gömlek giyinmemişti. Üşüyordu, fakat bu, bir histen çok bir bilgiydi, çünkü teni bembeyaz ve pürtük pürtüktü. Hiçbir şey hissedemiyordu. Neden hâlâ şafak sökmüyordu?

Mutfağa indi. Biri süt ısıtmıştı – tencerede süt vardı. Leo tencereyi alıp kaldırdı ve kalan miktarın tamamını –sütün çenesinden göğsüne akmasına aldırış etmeden– içti. Sonra kanepeye kıvrılmış derin bir uyku çeken Milo’yu gördü. Onun Milo mu yoksa Milo’nun bir kopyası mı olduğuna kafa yordu. Belki de orada gördüğü, kendi kendisinin kopyası olan Leo’dan başkası değildi. Bir şeyler aynıymış gibi görünse de, hiçbir şey aynı değildi. Artık değildi.

Milo’nun iPad’i hâlâ çalışır vaziyetteydi. Leo kapatmak için eğildi. *Süpermen. Film. 1978.* İkisinin de en çok sevdiği buydu. Leo parmağının ucuyla sevdiği sahneye döndü. Süpermen’in zamanı geri aldığı sahneydi bu. Lois Lane’in ölmediği.

Otomobil kanyonda arızalanıp kalmıştır. Kadın tekrar tekrar motoru çalıştırır. Tepesinde baraj yıkılmaktadır. Kayalar uçurumun dik yüzünden aşağı düşmektedir. Artık çok geçtir.

Işık tek bir saniyede dünyanın etrafını üç kez dolaşabilir. Neden aynısını ben yapmayayım?

Bizi bunların hiçbirinin yaşanmadığı bir zamana geri götür.

Bir tarafta, uzayın ortasında asılı duran Dünya vardır. Öbür tarafta, ışık hızını geride bırakan –bütün aşkını hıza ve ışığa dönüştüren– ve zamanı kendi kendine yenilmek zorunda bırakan Süpermen vardır. Dünyanın etrafında döner, böylece sular baraja geri çekilir ve kayalar, kayalık sırtlarını uçurumun dik yüzüne tekrar sabitlerler. Otomobil yavaş yavaş dağ geçidinde görünür hale gelir, metal gövdesindeki çukurlar düzelir, tuzla buz olmuş ön cam eski halini alır. Lois motoru yeniden çalıştırır. Çok geç değildir.

Ama zaman geri alınamaz, öyle değil mi?

* * *

Leo gidip oğlunu yattığı yerden kaldırdı. Çocuk uykulu uykulu ona sokuldu. Leo oğlanın nefesini ensesinde hissetti.

Milo'yu bebekken de bu şekilde taşımışlığı vardı. Ona olan sevgisi her türlü karmaşadan azadeydi. Bunun hakkında ne kuşkuya kapılıyor ne de kaygılanıyordu. Nefes almak kadar normal bir sevgiydi bu.

Leo her ikisini de evdeki gölgelerin içinden geçirerek taşıdı. Hem Milo'yu hem kendisini taşıyordu. Kendine hâkim olmak zorundaydı. Olup bitenleri anımsamak zorundaydı. Partiyi. Otoparkı. Xeno'yu. MiMi'yi. Tüm bunlar hangi ara olmuştu? Sanki üzerlerinden uzun zaman geçmiş gibi geliyordu. Burada hiç kimse yoktu. Herhalde olaylar çok uzun zaman önce olup bitmişti.

Milo'nun odasının kapısı açıldı. Leo içeri girdi ve kapıyı arkasından ittirerek kapattı. Gece lambası yanıyor, ışıklarını duvarın her yanına düşürüyordu.

Leo buruş buruş olmuş yatağa Milo'yu yatırdı. Birdenbire yorgun düştüğünü hissetti. Çok yorgundu. Milo'yu yavaşça hareket ettirerek duvara doğru itti ve kendi de yatağa girip onun yanına uzandı. Örtüyü üzerlerine çekti. Oğlu kolunu boylu boyunca babasının göğsüne koymuştu. Oğlanın küçük ve samimi sıcaklığı uyku gibiydi. Uykunun kendisiydi. Leo varlığının kayıp gittiğini hissetti. Gözleri kapanıyor ve nefesi ağırlaşıyordu.

Uyandığında gece olmayacaktı. Uyandığında her şey farklı olacaktı.

Sakın korkma.

Hayatım senin düşlerinin seviyesinde duruyor

MiMi hastane yatağında uzanmış tavana bakıyordu.

Kıpırtısız vaziyette durmaya mecbur olduğunu biliyordu. Kanatlarını oynatması halinde evlerin yerinden oynayıp so-kağa çökmesine yol açabilirdi. Fakat evler zaten yerinden oynamıştı, değil mi?

Nasıl olmuştu da melek avluya düşmüştü? Olanların –ani düşüşün ya da kırılmasınlar diye kanatların aniden katlan-masının– bir açıklaması yoktu.

Melek avluda yalnız mıydı acaba?

MiMi'ye uyku verecek bir iğne yapmışlardı. Bir çeşit afyon türeviydi bu. MiMi yeri geliyor rüyanın kendisi oluyor, yeri geliyor rüyayı gören taraf oluyordu.

Bir hastane odası hiçbir zaman tam anlamıyla karanlık ol-maz. Sessiz de olmaz. MiMi, yan kapıda çağrı zilinin çaldığı-nı ve hemşirenin koridordan aşağı geldiğini duydu. Bebek hiç sesini çıkarmadan uyuyordu.

MiMi kızın yastığını düzeltmek istiyordu.

Melek tüyleriyle doldurulmuş mindere ne olmuştu acaba?

Kapı açıldı. Hemşire maharetli ellerle MiMi'nin üst kolu-na geniş şeridi bağladı ve tansiyonunu ölçtü. Makineden bip sesi geldi.

“Meleklerle inanır mısınız?” dedi MiMi.

Hemşire Afrikalıydı. Evanjelist bir kilisedendi. “Sana bir şey göstereceğim” dedi kadın. Perdeleri kenara çekti. MiMi,

pencereden eski kiliseyi görebiliyordu. “Başını kaldırıp yukarı bak” dedi hemşire. Kilisede bir saat kulesi vardı. Kulenin tepesinde, her bir pusula noktasında birer tane olmak üzere, dört melek bulunuyordu. “Gördün mü?” dedi hemşire. “Nasıl da her şeyi seyrediyorlar? Yoldan geçen arabaları, sokakta dolaşan kadınlar ile erkekleri. Onca umudu ve kalp kırıklığını. Evet, gördükleri bunlardır. Ve yeryüzü kaybolmuş dahi olsa, günün birinde bulunacaktır.”

“Kaybolan her ne ise, bir gün gelir bulunur.”

Her rüzgâra ayrı tüy

Leo bahçıvanı Tony Gonzales'le konuşuyordu.

“Elli adet binlik Tony, emekli olabilirsin artık. Tek yapman gereken bebeği alıp Xeno'ya götürmek.”

50.000 sterlin büyük paraydı.

Leo inandırıcıydı. Bütün hikâyeyi başından sonuna kadar kurgulamıştı. Her şeye yeniden başlayacaktı. Başka bir adamın çocuğunu b y temezdi – hele ki bu adam kendisine ihanet etmiş en iyi dostu ve nik hındaki sağdıcıysa. MiMi hastaydı, suçluydu ve zihnen darmadağınıktı. Bir sonraki adımı­nın ne olacağını bilmiyordu. Tony bunu kesinlikle anlayabiliyordu, değil mi ama? Evet, demişti Leo, kendisi Xeno'yla konuşmuştu. Evet, demişti Leo, Xeno çocuğu almayı kabul etmişti.

Ancak bunlara rağmen Tony'nin şaşkına dönmüş bir hali vardı. Her şey çok hızlı ilerliyordu. Kendisi bir bahıvandı. Doğa, vakit alırdı.

“Peki, o zaman niçin kendisi gelmiyor?”

“Tony, Tony, sen benim yerimde olsaydın nasıl hissederdin? Xeno'yu bir daha hiç görmek istemiyorum. Ve MiMi'nin de onu görmesini istemiyorum. Anladın mı?”

Tony anlamıştı. Altmış iki yaşındaydı. Annesi ve babası 1950'lerde Meksika'dan İngiltere'ye gelmişlerdi. Xalapa'dayken birbirlerine kaçıp evlenmişlerdi. Anne bir rahibe okulundan, babaysa ordudan kaçmıştı. Babası Londra'nın East End taraflarındaki bir kentsel dönüşüm projesinde eski bi-

naları yıkma işine girmişti. Adam, Tony iki yaşındayken bir şantiyede öldürülmüştü. Annesi çok geçmeden, hatta hiç vakit kaybetmeden şantiyedeki ustabaşıyla evlenmiş ve Tony hep babasını o adamın öldürdüğünü düşünmüştü. Bir insanı öldürmenin türlü türlü yolu vardı, vinçten düşen beton blok bunlardan sadece bir tanesiydi.

Başka çocuklar da oldu. Tony ihmal edildi. Ardından, dayak yedi. Üvey babası onu istemedi. Annesi onu koruyamadı. Kadının Xalapa ruhundaki maviler ve sarılar kir pas içinde kalıp İngiliz grisine döndü. Annesi önce kayıtsızlaştı, ardından depresif biri haline geldi. Tony on altısında evi terk etti, bir öğrenci yurdunda kaldı ve kraliyet parklarında yaparak süpürmekten ibaret düşük gelirli bir iş buldu. Bahçecilik dalında lisans diploması alabilmek için Açık Üniversite’de öğrenim gördü. Hiç evlenmedi. İnsan tabiatına güveni yoktu. Bitkiler insanlardan daha iyiydi. Altmış yaşında kıdemli bahçıvan olarak emekliye ayrıldığında Leo’nun yanında ve Sicilya’da yarı zamanlı işe başladı.

Tony, Little Venice’teki bahçeyi ve şirket merkezindeki ekim-dikim ve peyzaj işlerini yönetirdi. Son zamanlarda Pauline için de iş yapmaya başlamıştı. Pauline’i severdi. Onun bahçesinde çalıştığında bitki sapları, yapraklar, çiçekler ve mevsime uygun her türlü bitkiden bir buket yapar ve onu arka kapının yanındaki bahçıvan kovaşının içinde, suda bırakırdı. Pauline’in aklına getirdiği – neredeyse... o şeydi... belki de.

Pauline de Tony’yi severdi. Adamın küçük aylarındaki andıran bir vücut yapısı vardı: Güçlü kollar. Asla tam anlamıyla temiz olmayan eller. Tony daima kravat takardı; damalı gömleklerinin kolları sıvanıp dirseklerinden yukarı çekilmiş olur, yakasından düzgünce bağlanmış ve üçüncü düğmeden içeri sokulmuş yünlü kravatı eksik olmazdı. Tony başka bir devrin adamıydı.

Pauline kendi devrinin kadınıydı. Bir ilişkiye vakfedecek

boş zamanı yoktu. Ömrü boyunca hep kariyer kadını olarak yaşamıştı. Hayatta kariyer erkeği diye bir kavram olmadığı da gözünden kaçmamıştı. Tercihlerini kendi başına yapmıştı. Pişmanlığı yoktu. Fakat kayıpları vardı. Kayıplar hep olurdu.

* * *

“Tony olayı çaktın, değil mi? İleri yaştaki insanlara yeni başlangıçlar.”

“Ama Xeno’nun kendi oğlu var. Karısı var. Kadın ne der buna?”

“Kadın onun karısı değil. Aralarında bir anlaşma var. Aile değerleri üzerine bir söylev çekmemi mi istersin, yoksa parayı alıp işi yapacak mısın?”

“Ne zaman gitmem gerekiyor?”

“Hah şöyle! Seni Business Class’ta uçuracağım. Havaalanında doğru dürüst bir araba rezerve ettireceğim. Sana yeni bir takım elbise bulacağım. Rolüne yaraşır bir görüntü vermek savaşın yarısıdır. Bebeğin büyükbabası olduğunu söyleyeceksin. Kendine güvenin tam olsun.”

“Peki, ne zaman gideceğim?”

“Yakında. Çok yakında. Ama Tony, Pauline’e herhangi bir şey söyleyecek, tek kelime edecek olursan anlaşma iptal olur. Anlaşıldı mı?”

Tony bir rahatsızlık hissetti. Pauline’e güvenirdi. Leo’ya güvenmezdi. Peki ama niçin?.. O düşüncüyü zihninden uzaklaştırdı.

Perdita’ya pasaport almak zor olmamıştı. Leo doğum belgesinde babası olarak görünüyordu. MiMi doğumu nüfus kütüğüne kaydettirmişti. Fotoğraf bile hiç zor olmamıştı, çünkü Pauline bebeğin fotoğraflarını e-postayla ona gönderip duruyordu.

Leo üç ay boyunca MiMi’yi görmemişti. Milo zamanının ya-

rısını Pauline'in evinde annesiyle, diğer yarısını evde Leo'yla geçiriyordu. Leo bu durumu, MiMi'nin iyileşmek için zamana ihtiyacı olduğu şeklinde açıklamıştı.

"Neden bizim yanımızda iyileşemiyor?"

"O da olacak... Az kaldı."

Pauline, "Evet Leo" dedi, her zaman yaptığı gibi –pislik karı şeklinde– ofisine dalarak "bu daha ne kadar devam edecek?" diye sordu.

Leo başını kaldırıp bakmadı. "Bu gerçek bir soru mu?"

"Bir *shmendrick*³¹ gibi davranmayı kesip DNA testi yaptırarak mısın? Yaptır ki, hepimiz bu işe bir son verelim artık."

"Bunu başlatan ben değilim. Son vermem de imkânsız."

"Hakikati bilmeye ihtiyacın var."

"Bildğim şeyi bilmeye ihtiyacım yok benim."

"Nesin sen, medyum musun yani?"

"Sen hiç çeneni kapatmaz mısın?"

"Niçin bana karının ne halde olduğunu sormuyorsun? Yoksa cinlere perilere karışmış psişik güçlerin sayesinde bunu da mı öğrendin?"

Leo ayağa kalktı. Hiç olmazsa boyu Pauline'den uzundu.

"MiMi nasıl?"

"Sence nasıl olabilir?"

"Hiçbir fikrim yok. Sormamı isteyen sendin, anlat bakalım."

"Aşırı hassas, kırgın ve aşağılanmış. Onun yerinde olsaydım seninle bir daha konuşmazdım."

"Benimle konuşmuyor."

"Onca kan revanın üstüne kadın hâlâ senden vazgeçmiş değil. Neden bir DNA testi yaptırmıyorsun?"

"Yaptırayım da MiMi'nin utancı bir kâğıt parçasına mı yazılsın?"

31. Abraham Goldfaden'in 1877 tarihli, komedi türündeki tiyatro oyununun başkışisi Shmendrick budalalığı ve cehaletiyle öne çıkan bir karakterdir. (ç.n.)

“Ne yani, kâğıt parçasının üzerine zinacıya karşılık gelen devasa bir Z harfi yazıp boynuna mı asacaksın?”

“Bebek Xeno’nun.”

“Bu delilikle nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum, Leo. Bak, daha sonra bize bir uğra, olur mu? Oturup konuşun. Lütfen...”

“MiMi benimle konuşmak istiyor mu?”

“Sen gel yeter.”

Leo işten erken çıktı. Milo’yu okuldan aldı. “Annem bugün bizimle beraber eve gelecek mi?”

“Bugün değil. Ben seninle beraber anneyi görmeye geliyorum.”

Milo sevindi. Arabada futbol konuştular ve Leo hafta sonu onu bir maça götürme sözü verdi. Pauline’in evine vardığı sırada MiMi’nin onu terk ettiğini neredeyse unutmuş gibiydi. Ya da ona ait bir parça, kadının onu terk ettiğini unutmuştu. Yoksa kendisi mi onu terk etmişti? Hatırlayamıyordu.

Range Rover’ı park ettiği ve Milo da koşarak merdivenlerden çıktığı sırada, Leo pencerede MiMi’nin durduğunu gördü. Kısa, koyu renkli ve gür saçlar. Kırmızı ruj. Üzerinde büyük beden, kareli bir gömlek vardı. Leo hiç kıpırdamadan ona bakakalmıştı. Yüzünün ıslandığını fark etti. Yağmur mu yağıyordu?

“Baba! Hadi gel!”

Leo, Milo’nun arkasından içeri girdi. MiMi eğilip oğlanı öptü, saçlarını karıştırdı. “Git üstünü değiştir. Mutfakta görürüz. Hadi bakalım! *Dépêche-toi!*”³²

Milo tereddüt etti. Babası hâlâ kapının önündeydi, annesiye merdivenlerin dibindeydi.

Ebeveynlerden hiçbiri konuşmadı. Milo ikisinin ortasında, kayalar ve gemi enkazı arasındaki deniz feneri misali durdu.

MiMi oturma odasının kapısını açtı. Leo onun peşi sıra yürüdü. Elini kaldırdı, sonra indirdi. Elini kaldırdı ve MiMi'nin omzuna dokundu. Kadın irkildi. *Beni istemiyor artık.*

MiMi konsoldan bir şey aldı, ters çevirip Leo'ya verdi. Mektuba benziyordu.

“Seninle konuşamayacağım Leo. Henüz değil. Pauline... Bizim için en iyisini istiyor. Seninle görüşebileceğimi söyledim, sonra bunu yapamayacağımı fark ettim. Bunu sana yazdım.”

Milo eşofmanlarıyla koşarak merdivenlerden aşağı indi. Annesi ile babasını gördü. Çocuk her şeyi anladı. Aydınlık yüzü birden kararıverdi. Sessiz sedasız aşağı kattaki mutfığa doğru gitti.

“Kafası karıştı” dedi MiMi.

“Benimle, yanımda oturmasını istiyorum.”

“Pardon?”

“Milo'nun velayetini almak istiyorum.”

Leo daha bu lafları ederken, bu denli aptalca sözcüklerin onun o aptal suratındaki aptal ağzından çıktığına inanamamıştı, oysa tek istediği karısına sımsıkı sarılmak ve gözyaşları bir ırmak olup ikisini de bu dört tarafı karayla çevrili yerden alıp götürene kadar ağlamaktı.

MiMi odadan çıktı.

Leo mektubu açtı.

Sevgili Leo,

Zaman hepimizi tongaya düşürüyor olabilir mi? Evlenmeye kolay kolay ikna olmadım, bunu ben de biliyorum. Seninle evlenmemek için elimden geleni yaptım, çünkü ikimizin de içinde bir sonsuza kadar mutlu yaşadılar hikâyesi yazılmış değil. İkimiz de parçalanmış ailelerden geliyoruz. Vahşi hayvanlar kadar ürkeğizdir biz.

Sen dışarıdaki dünyada öbür erkeklerin yaptığı şekilde kendi yolunu kendin çizdin. Müziğim olduğu için ben şanslıydım. Müzik be-

nim içimdeki dünyadır. Ben bir icracıyım, müziği icra etsem de, etmesem de o hep içimdedir benim.

Beni anlaşılıp yorumlanması zor bir insan olarak gördüğünü biliyorum. Kendi aramızda senin de müziği anlamadığın şakasını yapıp yaptık. İlişkimizin en başında erkeklerin kadınları tanımalarının imkânsız olduğunu söylemiştin. Hatırlıyor musun?

Ben seni tanıyabildim mi? Tanıdığımı sanırdım. Senin aynı anda nasıl incinmeye açık ve korkusuz biri olabildiğini bilirim. Senin gözünde hiçbir şeyin nasıl zor olmadığını. Hayatı dört elle yakalama tarzını. Boşboğazlığını.

Senin yanında kendimi güvende hissettim ve bunu beklemiyordum. Ama artık güvende hissetmiyorum ve bunu bilmek beni hasta ediyor. Bu bebeği istemedin mi? Neden istemedin? Niçin bu konuyu hiç konuşmadık? Kızı gördüğünde onu seveceğini düşünmüştüm ben.

Son birkaç aydır senin bir başkasıyla ilişkin olduğundan emindim. Nasıl da uzaktın bana. Ve bu kadar zamandır sen tutup benim biriyle ilişkim olduğunu düşündün. Ve bu kadar zamandır sen de ben de hiç konuşmadık. Sanırım, sen bu ilişkiden kurtulana kadar beklemeye karar vermiştim. Ya da bir gün yanıma gelip benden ayrıldığını söyleyene kadar bekleyecektim.

Ben seninle evlendim, Leo. Evliliğimizi sona erdirmek için Xeno'yu kullanacak değildim. Artık seni sevmiyor olsaydım, ayrıldım senden. Bu kadar olsun tanımadın mı beni? Bunu dahi bilemeyecek kadar tanımadın mı?

Ve bu kadar olsun tanımadın mı onu?

Bunun sebebi, benim sana yaptığımı hayal ettiğin bu tarz şeyleri senin yapabilecek olman mıdır? Ya da onun sana yaptığını hayal ettiğin şeyleri?

Aşkı ne zaman kaybettim?

Leo mektubu masaya bıraktı. Zarfın içinde ikiye katlanmış eski bir not vardı. Arkasında bir şarap lekesi göze çarpıyordu. Leo notu açtı. Onun kendi el yazısıydı.

1. Sensiz yaşayabilir miyim? Evet.
2. Bunu ister miyim? Hayır.
3. Sık sık seni düşünüyor muyum? Evet.
4. Seni özlüyor muyum? Evet.
5. Başka bir kadınla birlikteyken seni düşünüyor muyum? Evet.
6. Öbür kadınlardan farklı olduğunu düşünüyor muyum? Evet.
7. Öbür erkeklerden farklı olduğumu düşünüyor muyum? Hayır.
8. Cinsellikle ilgisi var mı? Evet.
9. Sadece cinsellikle mi ilgisi var? Hayır.
10. Daha önce hiç böyle hissettiğim olmuş muydu? Evet ve hayır.
11. Senden beri hiç böyle hissettiğim oldu mu? Hayır.
12. Neden seninle evlenmek istiyorum? Senin bir başkasıyla evlenebileceğin fikrinden nefret ediyorum.
13. Güzelsin.

Leo, Pauline'in geniş pencerelerle kaplı oturma odasında ayakta dikiliyordu. İç tarafta bir piyano vardı. Pauline genç kırlığından beri piyano çalardı. Nota sehpasında Milo'nun çalıştığı birkaç alıştırma parçası duruyordu. Derken nota kâğıdını gördü Leo. MiMi bir şarkı mı yazıyordu? Sözleri neydi acaba? "Gemiyi terk et, bebek. Vakit çok geç olmadan. Gemiden atla, bebek, sakın durma. Tehditler sana değil, bana yöneldi. Bir zaman boşluğunda sıkışıp kaldık."

Sayfanın tepesine "PERDITA" sözcüğü çiziktirilmişti. Leo kâğıdı aldı.

Bir hafta sonra Tony, Pauline'in evinde bahçeyle uğraşırken kadın kucağında bebekle evden çıktı. "Leo evde midir? Telefonuna cevap vermiyor."

“Evde” dedi Tony. “Şu aralar içine kapandı, anlarsın ya.”

“Hani, eski bir deyiş vardır” dedi Pauline, “Olmuş bitmiş, düzeltilmesi elde olmayan şeyler için dövünmek yararsızdır oysa.”³³

“Bu Shakespeare” dedi Tony.

“*Kış Masalı*” dedi Pauline.

Kadın aşağı doğru, araç yolundaki Audi’sine yürüdü. Tony küreği yere bıraktı ve kadının arkasından giderek lafa girdi. Fazla ani olmuştu, çünkü kendisi bunu günlerdir düşünüyor-du: “Bu akşam bir filme gitmek ister misin?”

“Bana mı dedin?” dedi Pauline.

“Evet, sana dedim” dedi Tony.

“Çünkü doğruca şu çalya bakıyordun da” dedi Pauline.

Tony gözlerini yerdeki çakıllara dikti. “Everyman’de Lauren Bacall sezonu başladı. Bu gece *Sahip Olmak ya da Olmak* var.”

“Çok isterim” dedi Pauline. “Evet.”

Tony, Pauline’in arabayla uzaklaşmasını seyretti. Kalbinin atışlarını hissedebiliyordu.

* * *

Leo kapıyı açtı. Pauline bebeği kucağında tutuyordu.

“Duygusallık numaralarına girmemeni söylemişim sana” dedi Leo.

Pauline uyuyan bebeği Leo’ya uzattı. Leo, bebek sanki cayırcayırcayır yanıyormuşçasına onu itti.

“Ben onlara güvendim ve bana ihanet ettiler.”

“Onlara güvendin, çünkü onlar seni seviyor.”

“Kocaman mutlu bir aile. Ancak rüyada görürsün, Pauline.”

33. William Shakespeare, *Kış Masalı*, çev. Özdemir Nutku, İstanbul, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 2016, s. 59.

“Neden bu çılgınlığı saplantı haline getirdin?”

“ılgınlık mı? Sen buna çılgınlık diyorsun. Bana onların birbirini sevmediğini mi söyleyeceksin? O dokunuşlardan, konuşmalardan, fısıldaşmalardan ve danslardan sonra mı? Xeno ne zaman buraya gelse hep onun yanındaydı. Bir de bu benim hoşuma gidiyordu.”

“Yani, birbirlerine azıcık âşıklarsa ne olmuş?”

“O zaman kabul ediyorsun?”

“Birbirlerinden hoşlanmasalardı daha mı iyiydi? Ya birbirlerine karşı kayıtsız olsalardı? Bunun sebebi, her ikisiyle de yatmış olman mıdır?”

“Bunu sana kim söyledi?”

“Xeno bu konuda gayet açık davranıyor.”

“Neyse, ben öyle değilim. Öğrenciydik o zaman.”

“Onu ya da MiMi’yi kıskanıyor musun?”

“Televizyon psikanalizi yapma bana.”

“Leo, sen bu bebeğin babasısın. MiMi sana ihanet etmedi. Xeno senin dostun. Bir DNA testi yaptır. Ve işleri hale yola koy. Hâlâ doğru olanı yapma fırsatın var.”

Leo kadının laflarını işitmişti. Doğru olanı yapma fırsatı. Doğru olanı yapma fırsatı. Doğru olanı yapma fırsatı. Bebek uyandı ve Leo’nun kollarında debelendi. Leo bebeği Pauline’e geri verdi.

“Adı neden Perdita?”

“Küçük kayıp yavrucak anlamına geliyor.”

“Yarın eve geleceğim. Gidip bir test yaptırırız. Tamam mı?”

Tuhaflıkla bir yere doğru

O akşam Pauline ve Tony, Everyman Sineması'na gittiler.

Pauline güzel bir elbise giymiş, Tony de spor ceketini temizlemişti. Sinema biletlerini Tony satın almıştı, oysa Pauline sinemayı bile satın alabilirdi.

Çift kişilik rahat koltuklarda baston yutmuş gibi, resmi bir havayla oturuyorlardı. Pauline asla sinemaya gitmediğini, çünkü filmlerin kendine acımasının yolunu açtığını fark etti. Annesinin Nazi Almanyası'ndan kaçan ve East End'de bir sandviç dükkânı açan ebeveynleri aklına geldi. Hayatları zordu, ama mutlu bir evlilikleri vardı. Annesi hemşirelik eğitimi almış ve bir diş hekimiyle evlenmişti. Pauline önce kaliteli eğitim veren bir kız okuluna, ardından üniversiteye gitmiş ve yatırım bankacılığına yönelmişti. Üç kuşakta mülteciden servet sahibine evrilme öyküsü tamamlanmıştı. Gelgelelim Pauline, beraber olabileceği kadar hoşlandığı birine rastlamamıştı. Anne babasının onun için endişelendiğini, kızlarının yalnız, yaşlı ve bakıma muhtaç biri olmasından korktuklarını bilirdi.

Şimdi, pürdikkat Lauren Bacall'ı seyreden Tony'nin yanında otururken ve adamın bedeninin ondan rahat yedi buçuk santimetre uzakta durduğundan emin olurken birdenbire adama yaklaşıverdi. Tony çok ağır hareketlerle Pauline'in elini tuttu.

Daha sonra, Hampstead'deki sinemadan çıkıp yokuş aşağı yürüyerek Pauline'in Belsize Park'taki evine döndükleri sıra-

da kadın, Tony'ye hafta sonları neler yapmaktan hoşlandığını sordu. "Yürüyüşe çıkmayı severim" dedi adam. "Yarın Kew Gardens'a gideceğim."

Pauline yürüyüş eylemine gerçek anlamda inanmazdı. İlk başta bacaklar vardı, ardından bisikletler gelmişti ve şimdi de otomobiller vardı. Ama bunu bir kez denemekten bir zarar gelmeyeceğini düşündü.

Evin ön kapısına geldiklerinde Tony, Pauline'e akşam için teşekkür etti. Ertesi gün buluşmaya karar verdiler. Sokak lambasının altında birbirlerine gülümseyerek duruyorlardı. Her ikisi de bir sonraki adımda ne yapacağını bilmiyordu. Pauline adamın koluna dokundu, başıyla selam verdi ve evin giriş kapısına çıkan yolu tırmanmaya koyuldu. Pauline sağ salim eve girene kadar Tony onun arkasından baktı.

Pauline antredeki aynada kendisine baktı. Sabahleyin bir koşu eczaneye gitmeyi ve kendine yeni bir ruj satın almayı aklından geçirdi.

Tony tuhaf kaçacak ya da kaçmayacak derecede dertsiz tasasız bir ruh halinde evine vardığında telesekreterinde onu bekleyen bir mesaj buldu.

Yarın. Heathrow. Öğlen on iki.

Ertesi sabah Leo erkenden kalktı. Zihninin temizlendiğini ve berraklaştığını hissetti. Haftalardır ve aylardır ilk kez, sonunda ne yapacağını biliyor olduğu için düşüncelerini ilk kez durdurabildiğini fark etti.

İçinde tatsız hisler uyandıran evin boş hali ona şimdi yeni şeyler yaratılabilecek bir alan gibi gelmeye başlamıştı. Olmuş olan geri alınabilirdi.

Leo, Pauline'in evine bir saat erken vardı. Tıraş olmuş ve giyinip kuşanmıştı. Daha farklı ve daha iyi görünüyordu.

Pauline ise Kew Gardens'a giderken yürüyüş botuna ihtiyacı olup olmadığına kafa yormakla meşguldü. Peki, millletin kırık yerlerde giydiği o şeyler ne oluyordu? Barbour muydu neydi?

"Kew Gardens bir parktır" dedi Leo.

"İyi, tamam" dedi Pauline, "fakat Yahudilerin yağmurla arası hoş değildir. Bizi asabi yapar. Baksana Nuh'un başına gelenlere."

"Kiminle gidiyorsun?" diye sordu Leo.

"Biriyle randevum var. Sana ne?"

"Demek bütün gün dışarıda olacaksın?"

Pauline başını salladı. MiMi, Milo'yu yüzmeye götürdü. On bire kadar dönmez."

"Biliyorum. Çocuk bana söylemişti."

"Leo – teste gitmeden önce bir koşu eczaneye gidip gelmek istiyorum. Yarım saatliğine Perdita'ya bakabilir misin?"

"Sorun olmaz, Pauline. Ver bakalım bana."

Büyüleyici Leo, gülümseyen Leo, inandırıcı Leo oluvermişti. Pauline çantasını kaptığı gibi işini halletmeye gitti.

Leo, kadından tamamıyla kurtulduğundan emin olur olmaz kendini evden dışarı attı ve arabasına bindi. Arabada içine bir battaniye konmuş bir şarap kutusu vardı. Bebeği kutunun içine yatırdı. Bebek ağlamaya başladı. Leo radyoyu açtı.

Tony, 5 numaralı terminalin önünde bekliyordu. Leo adama pasaportla bir çanta verdi. "Bebek bezleri. Bebek sütü karışımı. Temiz giysiler. Isılık kremi. Bütün ıvır zıvırlar. Bebeğin altını nasıl değiştireceğini biliyorsun, değil mi? Bilmiyorsan, uçaktakilerden biri sana yardımcı olur. Xeno'nun adresini ve telefon numarasını kısa mesajla gönderdim sana. Pazartesi günkü dönüş uçağında yerin ayırıldı. Bir sorun çıkarsa beni ara. Gitsen iyi olur, uçak bir saat içinde havalanacak.

Ve sonra her şey ağır çekimde ve aşırı hızlı biçimde gelişti.

* * *

MiMi ve Pauline arabayla Little Venice'teki eve gittiler.

MiMi, LEO! LEO! diye bağırarak koşa koşa bir odadan çıkıp diğerine girdi.

Telefon çaldığında ve Tony aradığında Milo tek başına Pauline'in evindeydi.

Milo telesekreterdeki sesi duydu: "Pauline, benim Tony. Bugün Kew'a gidemeyeceğim. Havaalanı yolundayım. Kusura bakma."

Milo, haber vermek için Pauline'i aradı. Arka plandan anesinin sesi geliyordu. "Tony niçin havaalanındaymış?"

Milo telefonu kapattı. *Havaalanında yaşayan bir adam varmış.*

Az sonra zil çaldı. Gelen Leo'ydu.

"Annem seni arıyor" dedi Milo.

"Birkaç günlüğüne buradan gidiyoruz. Münih'e. Büyükbabayı görmeye."

"Annem de gelecek mi?"

"Hayır."

"Sanırım ben burada kalacağım" dedi Milo.

Leo öfkелendi. "Beraber gidiyoruz. Senin eşyalarını topladım. Buradan istediğin bir şey varsa onu da al –çok da fazla olmasın– ve gel benimle."

Arabada giderlerken Milo sessizleşti. Sonra birden "Perdita nerede?" deyiverdi.

"İyi."

Leo, Berlin'e giden bir uçakta yer ayırtmıştı. Babasını ziyaret etmek gibi bir planı yoktu. Tek istediği oradan uzaklaşmaktı. Ve geri döndüklerinde MiMi her şeyin olması gereken en iyi şekilde gerçekleştiğini idrak etmiş olacaktı.

Fakat MiMi kocasının bebekleriyle beraber ülkeden çıkmaya çalıştığını haber vermek üzere polisi aramıştı.

“Tony’nin bu işe nasıl karıştığını anlayamıyorum” dedi Pauline. “Telefonu doğrudan telesekretere düşüyor.”

Leo pasaport kontrolündeki kuyrukta bekliyordu. Belgeleri kontrol eden adam Leo’ya bir saniye kenara çekilmesini söyledi. Sonrasına dair tek bildiği, üç polis memurunun ona bebeğe ne yaptığını sormasıydı.

Derken olan oldu.

Leo polislerle ağız dalaşına girdi. Polisler Leo’yla ağız dalaşına girdi. Hepsi de iriyarı adamlardı. Hepsi de aynı boylardıydı. Ufak tefek Hintli pasaport kontrol memuru, kontrolden geçerken hepsi de Leo’ya bön bön bakan insanların işlemlerini hallederken hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışıyordu.

Polislerin de kafası karışmıştı, çünkü Leo’nun yanında bebek yoktu. Leo karısının doğum sonrası depresyondan mustarip olduğunu söyledi. Kendisi ona biraz olsun nefes aldirmek için oğullarını tatile götürüyordu. Polisler Milo’nun pasaportuna baktılar – Bu adam senin baban mı? Evet.

İriyarı adamlar tekrar ağız dalaşına başladılar. Hiç kimse Milo’yla ilgilenmedi.

Havaalanında yaşayan bir adam varmış.

Milo kararlı adımlarla hiç ses çıkarmadan geri geri, öfkeli bir daire şeklinde sırtlarını ona dönmüş adamlardan uzaklaşmaya başladı. Hiç kimse oradan gittiğinin farkına varmayacaktı.

Milo köşeyi döndü ve güvenlik şeritlerine doğru ilerledi. Dördüncü şeritte bir aile vardı. Koşarak yanlarına gitti. Onu gören biri, sadece uçağa yetişmeye çalıştığını sanabilirdi. Sırt çantasını metal taşıma bandına koydu. Metal detektöründen geçti. Etrafına bakındı. Havaalanındaydı. Belki, Tony’yi bulabilirdi.

Uçurtmalar kuzgunlar kurtlar aylar

Tony, New Bohemia'daydı.

Yolların orta yerine dikilmiş palmiye ağaçları hoşuna gitmişti. Burada botanik bahçeleri olup olmadığını merak etti. Yarın uçuştan önce bütün gün ona kalacaktı.

Gökyüzü basık ve kapalıydı. Bir saunadaki kadar boğucu ve yoğun bir sıcak vardı. Takım elbisesinin ceketini çıkarmış, ama kravatını gevşetmemişti. Pasaklı görünmek istemiyordu.

Araba kiralama servisindeki adam bu gece ay kocaman olacak, demişti. Dünyaya normalden daha fazla yaklaşacak, rengi de dönecek. Ne güzel bebekmiş.

Tony, BMW'ye atladı. Onun Nissan'ıyla alakası yoktu. 50.000 sterlinin bir kısmını yeni bir araba satın almak için kullanabileceğini düşündü. Pauline'in bir Audi'si vardı. Nissan gibi bir otomobille dolaşmak istemezdi. İçinden bir ses, neler yaptığını Pauline'e anlatmış olması gerektiğini söylüyordu.

Geniş otobanlar. Yüksek binalar. *Prime time*'daki televizyon programlarını tanıtan reklam panoları. Hızlı ve sevimsiz yolların tepesinde asılı gibi duran eski püskü ve acınacak haldeki sosyal konutlar. Kentin varoşlarındaki ucuz oteller. Arabaya servis, 40 dolara 2 kişilik oda. Sınırsız kahvaltı. Köprü trafiğinde Tony aracı rölantiye aldı. İnşaatlar yüzünden ön cam, silme talk pudrasını andıran çimento tozuyla kaplanmıştı. Burnuna kızarmış soğan ve mazot kokusu geliyordu.

Şehrin merkezine doğru ilerledikçe kulağına her yerden

—arabalardan, binalardan, sokak köşelerinden, barlardan—müzik sesleri gelmeye başladı. İki oğlan trafik ışıklarında durmuş arabaların ön camlarını yıkıyorlardı. Bir tanesi tersine çevrilmiş metal bir kovanın üstüne oturmuş, cam silme aparatını kullanarak önündeki kovada davul çalıyordu. Tony hem gergin hem de heyecanlıydı. Daha önce İngiltere’den dışarı adım atmamıştı. Çıktığı tatiller, İskoçya’daki yürüyüş tatillerinden ibaretti.

Tony aracıyla bankanın otoparkına girdi. Bankada onu bekliyorlardı. Tony’yi özel bir odaya aldılar, pasaportunu ve Leo’nun gönderdiği belgeleri kontrol ettiler. Sonra parayı bir kutunun içinde ona verdiler. Tony parayı aldığına dair bir imza attı. Kendisini belirli bir adrese yönlendirip yönlendiremeyeceklerini sordu. Ekipteki gençten bir adamın uyanık ve kaypak bir hali vardı. Adam bir kâğıda adresi yazdı. Tony adresi arayıp bulacağını söyledi. Adamdan hiç hoşlanmamıştı.

Tony arabaya geri döndüğünde Perdita’nın küçük ve bitkin yutkunma sesleri çıkararak içini çeke çeke ağladığını gördü. Başka ne yapacağını bilmediğinden kızı arka koltukta bırakmıştı. Yuvarlanıp düşmesi olasılığına karşı paltosunu dürüp ayak boşluğuna koymuştu.

Bebek uçakta da epeyce ağlamıştı. British Airways personeli Tony’nin yerine bebeğin altını değiştirmiş ve karnını doyurmuştu, fakat şikâyeti uyku ve altının ıslaklığından daha derin bir sebepten kaynaklanıyordu. Tony, bebeği annesinden bu kadar erken ayırmanın doğru olup olmadığını düşündü.

En azından yakında babasının yanında olacaktı.

Tony arabanın arkasında oturup Leo’nun ona verdiği numaradan Xeno’yu aradı. Telefona ulaşamıyordu. Leo’yu aradı Tony. Cevap yoktu.

Perdita o sırada tam gaz ağlamaya başladığından, Tony ona İspanyolca şarkılar söylemeye başladı. Kız bundan hoş-

lanmış gibiydi. Tony, Leo'nun emanet ettiği kadife keseyi kütudaki paranın yanına koydu. Ve kutuya konulması gereken bir nota kâğıdı da vardı. Hepsini bir araya getirdi ve bebek uykuya dalana dek biraz daha şarkı söyledikten sonra cüzdanındaki adrese doğru gitti.

Adres kentin fazla dışında değildi. Güzel bir banliyödeydi. Birinci katında ferforje bir balkonlu olan eski kolonyal tarz bir evdi burası. Araba yolunda bir cip duruyordu. Tony arabadan indi. Yağmur dinmişti. Bir yerlerden gök gürültüsü sesi geliyordu kulağına, fakat sesin çok uzaklardan geldiği belliydi.

Zili çaldı. Xeno şu sıralarda onu bekliyor olmalıydı.

Uzunca bir süre hiç kimse kapıya bakmadı. Tony, Perdita'yı yanına alıp astropikal bitkilere hayranlıkla bakarak evin arka tarafından dolandı. Az sonra, arka kapıda bir kadın peyda oldu. Tipine bakılırsa, kadın Güney Amerikalı olmalıydı. İngilizceyi pek iyi konuşmadığını gören Tony kadınla İspanyolca konuştu. Hayır, Bay Xeno burada değildi. Los Angeles'taydı. Dönmesine daha on gün vardı.

Tony yeniden telefonun başına geçip Leo'yu aradı. Hâlâ cevap yoktu. Arabaya geri dönüp ön tarafta kapı açık vaziyetteyken oturdu. Bebeğin tek bir öğününe yetecek kadar süt kalmıştı. Hastane. Karnını doyurmak, altını değiştirmek ve bir kontrolden geçirmek için bebeği bir hastaneye götürmesi şarttı. Hastanede bunların hepsini yaparlardı. Sonra otele gidebilir ve Leo'yla konuşana dek bekleyebilirdi.

Xeno'nun evinden ayrıldığı sırada sokağın karşı tarafındaki otomobili fark etti.

Oteldekiler çok yardımcı oldu. Evet, odanın ödemesi peşin olarak yapılmıştı. Evet, hastane oradan birkaç kilometre uzaktaydı.

Tony birden bitap düşüverdi. Perdita'yla yukarı kata çıktı. Kızın tulumuyla fanilasını çıkarıp bezini açtı. Bacaklarının

arası kıpkırmızıydı ve tahriş olmuştu. Çocuğa banyo yaptırabileceğini düşündü. Şayet kız bir bitki olsaydı, ona su verirdi. Banyo yaptırmak da bir nevi su vermek sayılabilirdi, değil mi ama?

Küveti suyla doldurup sıcaklığını dikkatle kontrol etti. Gömleğinin kollarını kıvrıp yere diz çöktükten sonra bebeği şefkatle suya daldırdı. Onu iki eliyle suyun içinde tutup fıştı sesleriyle hızlı hızlı bir ileri bir geri götürdü. Kendi annesi de bunun aynısını ona yapmış olmalıydı, değil mi ama? Suyun kuruyup gitmesinden ve sevginin bitmesinden önceki zamanlarda.

Bebeğin banyo yapmaktan keyif alıyor gibi bir hali vardı. Demek bende baba olma potansiyeli varmış, diye düşündü. Ama bunun için bir de anneye ihtiyaç vardı...

Bebeği kuruladıktan, altına temiz bir bez koyduktan ve karnını doyurduktan sonra Tony onunla birlikte yatağa uzandı. İkisi de derin bir uykuya daldılar.

Oda kapısının açılması onu uykudan uyandırdı. Oda karanlıktı. Koridordan gelen ışığı gördü. Bir erkek silueti fark etti. Oteldekilerden biri olabilir miydi? Adam içeri girmiş ona doğru geliyordu, fakat ışığı açmamıştı. “Kim o?” diye seslendi. “Kim o?” Elini uzatıp bir fiske hareketiyle başının üstündeki elektrik şalterini aşağı indirdi. Üzerine anorak giyinmiş bir adam vardı odada. Adamın odadan çıkmasıyla kapının çabucak kapanması bir oldu. Saat kaçtı acaba?

Saat, gece yarısını bulmuştu.

Tony telefonuna baktı. Leo’dan hiç haber yoktu. Otel telefonuna mesaj da bırakmamıştı. Leo’ya bir kısa mesaj gönderdi: TONY’Yİ ARA. ACİL.

Perdita kımıldanmaya başlamıştı. Kıza mama bulmak zorundaydı. Sanki sabah olmuş gibi duş alıp tıraş oldu, oysa vakit gecenin bir yarısıydı. Pantolonunu pantolon presine

koydu. Temiz bir gömlek giyindi. Uykulu uykulu mızırdanan bebekle birlikte tam odadan çıkacağı sırada evrak çantasını yanına almaya karar verdi.

Aşağı kattaki bankoda sadece gececi personel vardı. Tony arabasının getirilmesini rica etti. Dışarıda, kollarında bebekle birlikte arabayı beklerken ayı gördü. Ayı hiç bu kadar kocaman görmemişti. Sanki yeryüzüne inmek üzereymiş gibiydi. Işığı, kollarındaki bebeği bir inci tanesi gibi aydınlatıyordu.

Santa Maria Hastanesi'ne gitmek üzere yola koyuldu.

Otelden uzaklaştığı sırada o arabayı tekrar gördü. Aynısı olduğundan emindi.

İlk durduğu kırmızı ışıktaki aynadan onların kim olduğunu görmeye çalıştı. İki kişilirdi.

Birkaç kez dönüş yapmayı denedi; araba peşinden ayrılmadı. Evet, başı beladaydı.

Hastaneye geldiğinde, kapıdan girince doğruca karşısına çıkan engelli otoparkına otomobili park etti, Perdita'yı ve çantayı yanına alıp içeri girdi. Parlak ışıklar kafasını karıştırdı, ama bankoda cana yakın bir adam oturuyordu ve Tony durumu anlatıp ödeme yapacağını söylediğinde, gecenin bir yarısı tuhaf kaçabilecek ricasıyla ilgili bir sorun olmadığı anlaşıldı.

Az sonra bir hemşire aşağı geldi ve Perdita'yı konusunda uzman kadınlara özgü hareketlerle sallamaya başladı. Hemşire, Tony'nin anlattığı bebeği oğluna getiren büyükbaba, oğlunun bindiği uçağın rötar yapması ve annenin rahatsız olması hikâyesine tamamıyla inanmış gibi göründü. Evet, rahatsızdı anne.

"Bizim burada bir bebek kutusu var" dedi hemşire, "hayatınızda görüp görebileceğiniz en iç parçalayıcı şey olabilir, ama bence bir sokak köşesinde ya da tramvay vagonunda terk edilmekten iyidir."

“Bir çocuğun isteniliyor olması gerekir” dedi Tony.

Seri çalışan parmaklarla Perdita’nın altını değiştiren ve üstünü giydiren hemşire “Evet, efendim” dedi. Hemşire ayrıca Tony’ye ısıtarak kullanabileceği birkaç şişe bebek sütü karışımı ve bir deste yedek bebek bezi de verdi. Memlekete giden uçağa binene kadar yeter bunlar, diye düşündü Tony. Hem bu durumda botanik bahçelerine de gidebilirlerdi.

Arabaya binmek üzere merdivenden aşağı inerken onları gördü. İkisini de. BMW’nin yakınındaki gölgelerin içinde duruyorlardı. Henüz onu görmemişlerdi – iki adam bir kamyonun sırtlarını vermiş sigara içiyorlardı. Tony, adamların kendisini beklediğini anlamıştı.

Geri dönüp hastaneye girdi. Hastanenin yan tarafını gösteren bir çıkış işareti vardı. O yoldan gidecekti. Arabayı orada bırakacak, bir taksi tutacaktı.

Hastaneden çıktığı sırada gökyüzü yarıldı ve yağmur başladı. Bebek ağlıyordu. Takımının ceketini çıkardı ve bebeği ceketle sarıp sarmaladı. Delilikti bu. Her yer o kadar çok su içindeydi ki, sular dizlerine kadar sıçrayıp duruyordu. Tekrar içeri girmeye mecburdu. Tekrar çıkış kapısına koştu, fakat kapı tek yöne açılıyordu. Çoktan sıırıslıkla olmuş kapı kolu nu yerinden oynatmaya çalıştı. Binanın etrafından dolaşmayı sürdürdü; öndeki girişi kullanma tehlikesini göze alamazdı. Sonra birden oradaki ışığın yandığını gördü.

Bebek kutusu.

Alınması beş saniye ve etkisi bir ömür sürecektir kararlarından biriydi. Kutunun kapağını açtı. İçeriden gelen şefkatli sıcaklığı hissedebiliyordu. Perdita’ya ceketinden yaptığı kundağı açtı ve kızı kutuya yerleştirdi. Sonra da evrak çantasını kızın yanına koydu. Yağmur onu iyiden iyiye bir şelaleye dönüştürdüğünden neler yaptığını zorlukla görebiliyordu, fakat kutuyu sonradan açabilmesine yetecek kadar aralık bırakmış, üst kısmındaki kapanmasını sağlayan yere dolmakalemini sıkış-

tırmıştı. Şimdi tek yapması gereken arabaya ulaşmak ve kızı almak için oraya dönmekti. Adamlar paranın peşindeydi. Onlara paranın otelde olduğunu söyleyecekti. Anahtarını verecekti. Sonra da doğruca havaalanına gidecekti. Pasaportu ceketin cebindeydi. Gerisi önemli değildi.

Hastane otoparkı sessizdi. Tony arabasının yanına geldi. Etrafta kimsecikler yoktu. Dönüp sokağa çıktı ve tam o sırada farlar aracını aydınlattı. Tony ters yöne döndü. Araba peşinden geliyordu. Direksiyonu kırıp sert bir manevra yaptı, kurtulmak için pedala asıldı ve silah sesini duydu. Derken, ön lastiğin patlamasıyla direksiyonu bırakması bir oldu ve araba duvara çarptı.

Adamlar arabanın başındaydı.

Bir tanesi Tony'yi sürükleyerek çıkardı. Ona vurdu. Tekrar vurdu. Öbür adam arabayı arıyordu. Tony adamın yumruklarına yumruğuyla karşılık verdi, ayak bileklerine kadar yükselmiş suda dengesini kaybetti. Yere düştü ve başını vurdu. Kendini kaybetmek üzereyken başka bir arabanın sesi geldi kulağına. Tekrar bir el ateş açıldı. Biri onun elini tuttu. Tony'nin dudaklarından "Pauline" sözcüğü döküldü ya da kendisi öyle olduğunu sandı.

"Polisleri beklememiz gerek."

"Adam ölmüş."

Ara

Ne de çoktur kaybetme ve bulma hikâyeleri.

Sanki bütün tarih, ucu bucağı olmayan bir Kayıp Eşya Bürosu olabilirmiş gibi gelir bize.

Belki de hepsi Ay'ın Dünya'dan ayrılması ve soluk, yapayalnız, tetikte, hep hazır ve nazır, alabildiğine parlak halde kalmasıyla başlamıştır. Dünya'nın otistik ikizi olmasıyla.

Derken ikiz hikâyeleri anlatılmaya başlar. Ayrılamayan fakat bir arada da olamayan çiftlerin hikâyeleri. Dışarıda bırakılanların ve kilit altında tutulanların, düelloların ve kırık kalplerin ve ikisinden biri ölene dek kendilerini ölümsüz sanan âşıkların hikâyeleri.

Kâh Ay kâh dolyatağı olabilen cennet hikâyeleri. Birbirlerinden kopup uzayın derinliklerine savrulan iki gezegen. Ana gemi. Atlantis. Cennet bahçesi. Cennet. Valhalla. Cesur yeni dünya. Başka bir dünyanın olması gerekirdi.

Gemilerle denize açıldık. Yelken direklerinin tepesindeki ışıklardı yıldızlar. Yıldızların fosiller gibi geçmişten izler taşıdığını, ışığı, bir mesaj yahut ölmekte olan bir arzu misali etraflarına gönderdiklerini bilmezdik o zaman.

Gemilerle denize açıldık; yelkenlerle dünyanın sınırına varabileceğimizi ve şelaleye kapılan bir sal gibi kenardan kayıp düşebileceğimizi, yuvarlana yuvarlana varlığından emin olduğumuz o yere gelebileceğimizi sandık. İş, onu bulma cesa-retinden yoksun olmamaktı.

Bir yerlerde olmalıydı orası. Eksik olanın eksikliği hissi. Hepimiz bunun neye benzediğini biliriz. Her gayret, her öpücük, her gönül yarası, eve yazılmış her mektup, gözümüzün önünde kaybolana hizmet eden şeylerin yağmalanması demektir.

Ay bizden 384.303 kilometre uzaktadır.

Güneş ile aramızda 152.600.000 kilometre olduğunu aklımıza getirirsek, bunun uzak bir mesafe olmadığı anlaşılır.

Gelgelelim, kızıl gezegen Mars'ta duruyor olsaydınız ma-vi Dünya ve solgun Ay'ın size yan yana oturmuş, kafa kafa-ya vermiş ve bir kitabın üzerine eğilmiş ikizler gibi görünmesi işten bile değildir. Asla zaman içinde birbirinden ayrı düşmemiş gibidirler.

Ay, Dünya'daki gelgitleri kontrol altında tutar. Buradaki hayatımızın gündelik meddücezir hareketlerini. Ve Ay'ın sayesinde Dünya iklimi istikrarlıdır. Ay'ın kütleçekimi kuvveti, Dünya'nın yerinden fazla oynamamasını sağlar. Bilim insanları bunu eksen eğikliği olarak adlandırır. Ay, bizi olduğumuz yerde tutar.

Dünya ile Ay'ın –Dünya üzerinde hayatın herhangi bir türü başlamadan yüz milyonlarca yıl önce– erkenden birbirlerinden ayrılmış olmasının hayal gücümüzün heybetli motifi haline gelmesinin haklı bir gerekçesi yoktur. Ama öyledir işte.

Her takvim yılında on üç dolunay vardır.

Ay'da zaman farklı ölçülür.

Ay 28 günde Dünya yörüngesindeki turunu tamamlar.

Sanki kaybettiği bir şeyi arıyor gibidir.

Uzun zaman önce kaybettiği bir şeyi.

iki

Trafik

Cumartesi sabahı. Ilkbahar günü.

Kıvrım kıvrım bir hat izleyerek otobana çıkan küçük yola, tepeden uzun uzadıya bakan Koyun Postu, yüksekte bir toprak parçasına kurulmuştur. Yolun ötesindeki ırmak, tıpkı ihtimaller ve planlar gibi –genç olduğunuz ve hangi planların, ırmakların ve olasılıkların er ya da geç ilerideki okyanusa döküleceğini bilmediğiniz dönemdeki hayat kadar geniş bir şekilde– sere serpe uzanmaktadır.

Fakat bugün, ötesi diye bir şey yoktur.

Bahçedeki uzun masalara bembeyaz örtüler serilmişti. Masaların üstünde, içlerinde güneş battığında yakılacak olan Çin fenerlerinin bulunduğu ince çelikten çerçeveler sallanıyordu.

Clo, boyları pul pul dökülen sıraları yeniden boyamış, güneşten yanmış, sıcakta ter dökmüş ve çiftlerin günbatımına karşı tembel tembel sallanmaktan hoşlandığı kayık salıncaklara yeni halatlar eklemişti.

Perdita, o sabahın erken vaktinde Clo'yu zorla yatağından kaldırmış ve alışverişe göndermişti.

“Ona ne alacağım şimdi ben?”

“Hayal gücünü kullan!”

“Bu çok acımasızca, çünkü hayal gücüyle hiç işim olmaz.”

Clo'nun boyu bir seksenin üzerindeydi ve beden yapısı güreşçileri andırıyordu. Beysbol kepini ters takmış, güneş gözlüklerini tişörtünün yakasına takmış ve blucinini patenci botlarının içine sokuşturmuş halde, minderleri oraya buraya atarak telefonunu aradığı sırada Perdita telefonu onun eline tutuşturdu. "Alınacaklar listesini telefonuna kaydettim" dedi kız. "İhtiyaçlarımızı satın al, sonra da – bak bakalım, neler olacak."

"Bir şey olsun diye benim için dua etsen ne iyi olur."

Perdita, delikanlının fincanına kahve doldurdu. Clo kahveyi bir dikişte içti. "Nasıl oluyor da bu evi çekip çevirebiliyorsun?"

"İşe talip mi oldun?"

Clo, kızın başının en üst noktasına tepeden bakıyordu. Perdita'dan en az otuz santimetre daha uzundu. Kıza sarıldı. Kız da ona sarıldı. Evden çıkmak üzere arkasını döndü. "Hey – babama doğum günü hediyesi ne aldın sen?"

"Bir armonika" dedi Perdita.

"Benim niye aklıma gelmedi?"

Clo, Chevy Silverado'suna bindi, güneş gözlüğünü taktı, müziği açtı ve pencere camını açıp otobana çıkan kıvrımlı yolda ilerlemeye başladı. Kentin silueti, uzaklardaki ufuk çizgisini kesintiye uğratıyordu. Çelikten ve camdan yansıyan sabah güneşi binaları altın külçelerine dönüştürmüştü. Hava tazeydi ve ısınmaya başlamıştı.

Cumartesi sabahı. İlkbahar günü.

BİZİM GİBİ OTOMOBİLLER İÇİN BURADAN ÇIKIN

Bear County'den çıktığınızda otobanda karşınıza çıkan ilk sapaktı bu. Bir tabela göze çarpıyordu:

BİR ARABA SEÇ! HANGİSİNİ İSTERSEN!

Autolycus bir tüccardı. Bir üçkâğıtçıydı. Dümenler dolaplar çeviren bir tüccardı. Tatlı dilli ve lafını esirgemeyen bir satıcıydı.

Autolycus. Yarı Budapeşteli, yarı New Jerseyli. Eski Avrupa yüzüzlüğünün Yeni Dünya'da yüzüzlüğün ferishtahıyla buluşması.

Autolycus: At kuyruğu, keçi sakal, kovboy çizmesi, bağcık kravat. Yarı sahtekâr yarı bilge.

Chevy'siyle otobanda giderken Clo'nun ilk gördüğü, DeLorean'ın kanat biçimindeki tepe kapısı olmuştu. Clo aracını DeLorean'ın önünde park etti ve arabadan indi. Autolycus, arka motorun üzerine eğilmişti. Radyatörden ve silindir contasını kapağından çıkan dumanlar adamın ufak tefek bedeninin otomobilin yukarı açılan martı kanatlı kapılarının gizlemediği kısımlarını gözlerden saklıyordu.

"Geleceğe Dönüş filmindeki araba mı bu?"

Autolycus bir yandan doğrulurken gözleri, tek elinde güneş gözlükleriyle ayakta duran, yere yakın otomobile ve onun dediğim dedik sahibine tepeden bakan Clo'nun dost canlısı ve içten suratını dikkatle inceledi.

"Çekicin var mı?"

"Bunun gibi bir arabada çekiç mi kullanacaksın?"

"Kafamı kırmak için istiyorum çekici. Bunu bana satan adam beni kazıklamış. Fazla dürüstüm işte."

“İstersen seni gideceğin yere kadar götürebilirim.”

“Kamyonetin de pek güzelmiş. Chevy severim ben. Hem de gıcır gıcır.”

“Ya öyle. Geçen sene Koyun Postu’nda iyi bir yıl geçirmiş-tik. Sen hiç geldin mi oraya?”

“Koyun Postu’na mı? Senin yerin mi orası?”

“Tabii ki – yani babamın yeri, ama ben de onun oğluyum.”

Autolycus ellerini ilaçlı bir bez parçasına sildi, DeLorean’ı kilitledi ve Chevy’ye atladı. “El dikimi deri ve pek de temiz. Bayıldım buna.”

“Babam hep der ki, araban ne kadar eski ya da yıpranmış olursa olsun, sen ona temiz bak. Ben bu dersi biz fakirken almıştım, ama şimdi zenginiz artık.”

“Ben de Amerikan rüyasının sonuna gelindiğini ya da sadece zenginlerin veya politikacıların zenginleştiğini sanırdım.”

“Beni yanlış anlama. Biz bir aile işletmesiyiz, ama evet, güzel iş yapıyoruz.”

“Peki, istikamet neresi koca adam?”

“Şehir merkezi. Bugün babamın yetmişinci yaş günü. Bir parti veriyoruz. Kız kardeşim beni birkaç şey almaya gönderdi. Belki babama da, oğulların babalarına aldığı türden bir armağan bulabilirim. Ben de ona dedim ki, Yüce İsa aşkına ben ona ne alacağım şimdi?”

“Dindar mısın? Baban dindar mıdır?”

“Kutsal Kitap’a göre yetiştirildim ben. Şu aralar pek kiliseye gidemiyoruz ama hâlâ Tanrı’nın kendine has yöntemleri olduğuna inanırım.”

“Tanrı’nın ihtiyacımız olan şeyi bize gönderdiğine mi inanırsın?”

“Tabii ki – babam hep kız kardeşimin Tanrı tarafından gönderildiğini söyler. Gerçi kendisi tam bir baş belasıdır ya, neyse.”

Autolycus başını salladı. “Bence bu da Tanrı tarafından gönderilmiş günlerden biri. Seni bana Tanrı yolladı.”

“Sana yardımcı olan ben oluyorum bu durumda!”

Autolycus tekrar başını salladı. Başını yana eğdi ve ceplerinden birinde bir matara buldu. Bir fırt aldı. “Burbon ister misin?”

“Ehliyetim elimden alınmasın isterim.”

“Doktor karaciğerim için her gün içmem gerektiğini söylüyor.”

“Hiç durma iç.”

“Peki adın nedir?”

“Clo.”

“Seninle tanıştığıma memnun oldum, Clo. Güzel bir gün, gerçekten öyle.”

Cumartesi sabahı. İlkbahar günü.

Perdita babasını elinde çekiç, ağzında çivilerle bir merdivenin üstünde dururken gördü. Onun hâlâ uyuduğunu sanıyordu. Taze kahve koydu ve babasının doğum gününü kutlamak için bahçeye çıktı.

Shep yıllar içinde barı yeniden inşa etmek için çok çalışmıştı. Koyun Postu’nda yemek servisi yapıldı: Mönüde en iyi balık çorbaları, kabuğuyla sunulan yengeçler, bezelyeli pilav ve börülce vardı. Ulaşım bakımından sapa bir yerde –karabatakların hava durumu tahmini yaptığı nehir kenarındaki setin üstünde– bulunuyor olsa da, eh, araba yolculuğuna değişiyordu işte.

İlk başlarda, Shep işin büyük kısmını kendi başına halletmişti: Uzun panjurları onarmış, binayı çepeçevre saran balkonu yeniden yapmak için metrelerce demir parmaklık bulmuştu.

Perdita’yı sırtına bağlayıp öyle çalışırdı. Shep kızı tek bir kez sırtından indirmiş ve bir daha asla bunu yapmamaya ka-

rar vermişti. Perdita geceleri onun odasında uyur ve Shep küçük kıza sevgiye ve kayba dair öyküler anlatırdı. Yaşı bunların ne olduğunu anlayamayacak kadar küçüktü. Tek bildiği adamın ses tonuydu.

Perdita büyürken Shep ona piyano ve armoniyi öğretti ve birlikte Shep'in büyürken dinlediği müzikleri –Marvelettes gibi kız gruplarını, protest şarkıları, Dylan ile Baez'i ve Shep'in favorisi Marvin Gaye'i– dinlediler.

* * *

Perdita bahçeye çıktı. Babası atmacaların rüzgârla bir olmuşçasına salınan kanatlarını seyre dalmıştı.

“Doğum günün kutlu olsun, baba.”

Shep ona sarıldı. “Yanımda sana ait bir şey var.”

“Benim için mi? Benim değil ki, senin doğum günün bugün.”

Shep cebinden yumuşak ve eprimiş deriden bir kese çıkardı.

“Senin annenden gelmişti bu. On sekizine gelmeni bekliyordum, fakat ben yetmiş oldum. Bunu kendi ellerimle sana vermeden ölüp gitmek istemedim.”

“Ölüp gidecek değilsin.”

“Al bakalım.” Shep kesenin içindekileri Perdita'nın ellerine boşalttı.

Perdita hiç ses çıkarmadan oturup ısıltılar saçan soğuk ateşe –dünyanın yaradılışına– bakakalmıştı. Zamanın bir katmanıydı bu. Pırlantaların karşılık geldiği buydu işte.

“Gerçek mi bunlar?”

“Elbette. Sapına kadar pırlanta.”

“Madem öyle, annem yoksul değilmiş.”

“Tahminlerime göre yoksul bir kadın değil, hayır.”

Perdita pırlantaları, annesinin de bir zamanlar tutmuş olabileceği şekilde iki eliyle tutuyordu.

Ağlamaya başladı.

“Ağlama” dedi Shep. “O zaman da seviliyordun, şimdi de seviliyorsun. Yetmez mi bu?”

Perdita başını salladı ve elinin tersiyle gözlerindeki yaşları sil-di. Kimi zaman yetişkin bir kadın, kimi zaman hâlâ çocuk gibi davranabildiği bir yaşta-ydı.

“Bu öğleden sonra takacağım onu” dedi, “senin partin için.”

“Neden bir parti veriyoruz, anlamadım gitti. Bir sürü telaş.”

“Parti yapamayacaksan yaşlanmanın anlamı ne?”

“Yaşlı mıyım ben?”

“Evet, yaşlısın.” Perdita babasını öptü. “Ama öldüğün filan yok.”

“Yaşlı olabilirim ama hâlâ senden daha iyi dans ediyorum.”

Perdita eliyle uzanarak babasına hafifçe vurdu; Shep de Clo gibi uzun boyluydu, Perdita’dan otuz santimetre daha uzundu. Sonra kız Shep’in elini tuttu ve bir dakika boyunca şarkı söyleyip dans ettiler. Shep ezgiyi mırıldanıp parmaklarını şaklatırken, Perdita armoniyi bozmadan adamın sesini bastırarak şekilde şarkı söyledi: *Aya uçur beni, yıldızların arasında oynayayım...*

“Annem iyi dans eder miydi?”

“İyi bir şarkıcıydı. O şarkıyı sana yazmıştı. Hani, sana öğrettiğim ilk şarkıyı.”

“Gerçekten o mu yazmış?”

“Kendi el yazısıyla yazmış olduğu müzik notaları bunlar. Bu, annenin piyano parçası. Esaslı bir müzisyenmiş. O şarkı annenin sana yazdığı mektuptur. Daha sonra seslendirmek ister misin?”

Perdita dans etmeyi bıraktı ve başını iki yana salladı. “Senin bütün favori şarkılarını söyleyeceğim.”

“İçeri girelim de, piyanoda birkaçının üzerinden geçelim. Kızlar daha gelmediler mi?”

“Daha gelmediler baba. Henüz erken.”

Shep başını salladı. “Bence de öyle. Dün gece gözüme hiç uyku girmedi. Fanilik düşüncesi ziyaretime geldi.”

“Bir şeyin yok senin.”

“Yüksek tansiyon.”

“Neden işleri bana ve Clo’ya devretmiyorsun?”

“İnsanı ölüme götüren en kesin yol çalışmayı bırakmaktır.”

“O neden öldü? Yani annem.”

Shep, Perdita’yı kollarına aldı. “Biliyor musun, ben de bilmiyorum.”

“Bu pırlantaları onca yıl sakladın ve bana hiçbir şey söylemedin. Belki, bana hiç anlatmadığın başka şeyler de vardır.”

Shep bir kahkaha attı. “Tatlım benim, kim ve nerede ve neden ve nasıl sorularının cevabını bilsem sana anlatmaz mıydım hiç?”

“Anlatır mıydın?”

Perdita, bebek kutusundan habersizdi. Tek bildiği annesinin ölmüş olduğu ve Shep’in onu evlat edindiği idi. Uzaklardaki bir kiliseden. Geçmiş çok uzaktaydı. Neredeyse on sekiz yıllık bir araba yolculuğuydu.

Annesini her soruşunda Shep, “Acayip iyi bir kadındı” derdi.

Babasını sorduğunda, “Onu hiç tanımadım ki” derdi Shep.

Aynı soruyu ağabeyi Clo’ya sorduğunda “Babama sor” derdi oğlan.

Hal böyle olunca, Perdita soru sormaktan vazgeçmişti, çünkü tek bir cevap alamamıştı.

Tepelerinde atmacalar soğuk ve yüksek perdeden çığlıklar atarak, yitirdikleri bir şeyi bulmak istermişçesine daireler çiziyordu. Çok uzun zaman evvel yitirdikleri bir şeyi...

Cumartesi sabahı. İlkbahar günü.

Clo otobana çıkmış, adeta çift saplı bir bas gitarla aracı içeriden patlatmak istercesine radyoyu sonuna kadar açmış-

tl. Trafik ışıklarında durdukları sırada Chevy gümbürtüler çıkarıp metalden yan cepheleri nabız gibi atarken Autolycus ellerini ağzına götürdü ve bağırdı:

“Tamam, koca adam! Buradan çıkıp döner kavşağa ilerle!”

Clo çıkış yoluna girdi. “Döner kavşaklardan nefret ederim! Benim çocukluğumda yeni yeni çıkmaya başlamışlardı. Ben önümde dümdüz uzanan yol severim. Arada sırada trafik ışığında durup içkinden bir yudum alırsın. Seyir kontrolü. Stres yok, direksiyon sallamak yok.”

Ön kollarını direksiyona yaslamış, kocaman elleriyle ritme tempo tutan haliyle Clo pek de direksiyon kullanan bir adama benzemiyordu.

Autolycus matarasından bir firt daha aldı ve yansıyan güneşe karşı güneş gözlüklerini taktı.

“Hiçbir eşkıyanın sana hayatta anlatmayacağı bir şeyi be-davaya anlatacağım sana. Beni dinliyor musun?”

Clo sesi kıstı ve araçtaki zangırdama sona erdi.

“İşin gerçeği... Döner kavşaklar daha erken icat edilmiş olsaydı, bugün Batı medeniyetinin tamamı farklı bir durumda olurdu.”

“Bütün her şey mi?”

“Lanet olası bütün her şey.”

“Bunu nerden çıkardın?”

“Oedipus hikâyesini hatırlar mısınız?”

“Eddy de kim?”

“Babasını öldürüp annesiyle evlenen adam.”

“Yoksa ‘Fox News’ta mı çıktı?”

“Çok önceden olmuş bir olay. Oedipus dar bir yolda hızla giderken savaş arabasına binmiş yaşlı bir adamla burun buruna gelir.”

“Chevy Chariot³⁴ mı?”

“Hayır, bir savaş arabası işte. Şimdi, yaşlı adam Laius bir

34. İngilizce, savaş arabası ya da iki tekerlekli at arabası. (ç.n.)

kral ve çocuğun tekine yol verecek hali yok. Oedipus içedönük bir tip, ilk demokratlardan. Yaştan ya da savaş arabasından etkilenmediğinden adama yol vermiyor. İkisi kavgaya tutuşuyor ve nihayetinde Eddy yaşlı adamı öldürüyor.”

“Gizli silah taşıma ruhsatı var mıymış?”

“Kafasına vurmuş işte.”

“Saygısızlık etmiş.”

“Dinle bak! Bütün keşmekeş bir yol ağzında meydana gelmiş, değil mi? Aynı yere çıkan üç yolun kesiştiği noktada. Şayet döner kavşağı daha önce keşfetmiş olsaydık, bu facia hiç yaşanmamış olacaktı. Önce sen, sonra ben. Anladın?”

“Evet, tamam da ne olmuş yani?”

“Ne mi olmuş? Freud’a ne mi olmuş? Psikanalizin ve Batı dünyasının en büyük teorisi çıkmış ve sen de ne olmuş mu diyorsun?”

“Yani, daha önce hiç duymamıştım.”

“Oedipus kompleksi! Her daim babalarını öldüren ve anneleriyle evlenen erkekler.”

“Yok, daha neler! Bunu bir kez olsun yapmış bir insan tanımadım ben.”

“Zaten bir kereden fazla yapamazsın ki. Sende kaç takım ebeveyn var?”

“Demek istediğim, hiç böyle bir şey kulağıma gelmedi. Eh, birileri kız kardeşleriyle yatabilir... Yani böyle şeyler olur, ama...”

“Bak şimdi! Bu bir metafor: Rekabet ve yasak arzular ve aile romantizmini geride bırakamama hali.”

“Kral denen adamın onun babası olduğunu söylemedin ki sen – peki anne neredeymiş? Oracıkta Chevy’nin içinde miymiş?”

“O bir Chevy değil! Anne, evinde kraliçe olarak yaşamaktaymış. Oedipus, ihtiyar adamın babası olduğunu bilmiyormuş. Kendisi evlatlıkmiş. Üzerinde ebeveynlerini öldürme

laneti varmış ve ebeveynlerini de severmiş. Çocukken onunla oynamışlar ve bir köpek almışlar, anlarsın ya?”

“Tabii, tabii – babam da öyledir.”

“Bunun üzerine Eddy evden kaçmış. Evlatlık olduğunu bilmiyormuş.”

“Hiç söylememişler mi yani? Benim kız kardeşim de evlatlık. Çocuklara doğruyu söylemek lazım.”

“Doğru! Zavallı Eddy, üzerindeki lanetten kurtulmak için kaçmış ve öz babasını öldürerek, lanetine kendi ayaklarıyla bodoslama dalmış.”

“Amma boktan işmiş.”

“Ya öyle. Neyse, Laius’u öldürdükten sonra bizimkisi Thebai denilen şık şıkırdam yere gelmiş. Barlar, kulüpler filan varmış, ama beş para etmezmiş. Sonra, Sfenks denilen yaratığın Thebai’de terÖR, TERör, teRÖr estirdiğini öğrenmiş. Hani mafya gelir başına ekşir ya, o hesap.”

“Sfenks mi? Ne bu iç çamaşırı mı?”

“İç çamaşırı olan, Spanx. Sfenks bir kadın. Bildiğin tipte bir kadın: Yarı canavar, yarı Marilyn Monroe. Sfenks’in kendine özgü kadınca bir mantığı var – hani kendisine çok akıllıca gelen, fakat geri kalan herkeste deli saçması izlenimini bırakan cinsten bir mantık. Anlaşma şuymuş: Otur şuraya, bir içki iç, bilmeceyi yap ve doğru cevabı bulursan Thebai’nin yönetimini sana devredeyim. Kadının başka yerlerde iş teşebbüsleri varmış. Kendisi numaralar çeviren bir baş belası olduğundan sorusunu yanlış anlayacak olursan da ısırp kafanı koparırmış.”

“O tipleri bilirim! Ah, o tipleri iyi tanırım!”

“Fakat Oedipus soruyu doğru anlamış ve ödülünün bir parçası da kraliçeyle evlenmekmiş. Artık kadının kocası ölmüş olduğuna göre, bunu rahatlıkla yapabilmış. Gel gör ki, kadın onun öz annesiymiş!”

“Adama acıdım şimdi. Peki sonra ne olmuş?”

“Oedipus ve İokaste’nın dört çocuğu olmuş: İki oğlan ve iki kız. Güzel bir aile olmuşlar. Biraz akli dengesizlik söz konusu ama, sen buna enest der geçersin. Genel anlamda durumları iyiymiş. Derken, kentte veba salgını baş göstermiş ve her şeye maydanoz olan bir kâhin, ölen ihtiyar kralın katilinin bulunmaması halinde vebanın asla ve asla sona ermeyeceğini söylemiş. O günlerde virüsün ne olduğunu bilmezlermiş. Veba, tanrılarının gönderdiği bir illetmiş.”

“AIDS için de aynısını demişlerdi. Ben bile böyle bir laf etmenin aptallık olduğunu düşündüm ki ben doktor değilim.”

“İlerleme konusunda zamanla fark edeceğin bir şey varsa, o da bunun herkesin başına gelen bir şey olmadığıdır.”

“Haklısın birader – önümüzde giden şu hurdaya baksana.”

“Herhalde Thebai’de yapılmıştır, oğlum. Neyse, Oedipus katilin izini sürer ve... bütün izler kendisine çıkar! Neler hissettiğini düşün artık.”

“Bok gibi hissetmiştir.”

“Bok gibi ya. Karısı ya da annesi ya da anne-karısı İokaste yatak odasına gider. Yatak odasına! Oradan bayağı bir sesler gelir. Kadın kendini asmıştır. Oedipus ipi kesip kadını indirir, broşunu açar ve bıçağıyla kendi gözlerini çıkarır.”

“Sahi mi?”

“Sahi. Ve bu olayın tamamı – Batı düşüncesinde, bir milyar nevrotiğin, bir milyar deli doktorunun ve aşağılık herifin, edebiyat teorisinin nezdinde can alıcı öneme sahipken, onca etki altında kalma anksiyetesi...”

“Artık onun için bir iğne oluyorsun tamam.”

“Etki altında kalma, griple aynı şey değildir.”³⁵

“Tıpçı olmadığımı söylemiştim ama.”

“Ve uzman pornocu olmadığını.”

“MILF’i mi diyorsun?”

35. İngilizcede “grip hastalığı” anlamındaki *influenza* ile “etkilemek, etki altında kalmak” demek olan *influence* kelimeleri arasındaki ses benzerliğinden söz ediliyor. (ç.n.)

“Açılımını söylesene oğlum – Düzmek İstedğim Anneler.”

“Ha-haa...” (ve ikisi de kahkahayla güldüler) “HA-HAA!”

“Dünyada döner kavşaklar icat edilmiş olsaydı, bu olay başından sonuna kadar hiç yaşanmamış olacaktı.”

“Boktan bir şeymiş bu.”

“Oysa bir döner kavşakta hiçbir derinlik ya da şiirsellik söz konusu değildir, öyle mi? Diyeceğim şu ki, hayatta hiç kimse ciddi bir ifade takınıp da, *Hayatımın şu aşamasında bir döner kavşağa geldim*, demez. Yok, hep varsa yoksa dönüm noktası.”

“Sen neyden bahsediyorsun?”

“Bir sonraki çıkış, evlat, bir sonraki çıkış. Burası ev.”

Ve Clo “BİZİM GİBİ OTOMOBİLLER” tabelasını gördü.

“Hey! Vay canına! Hakkında çok şey duydum ben! Sen Autolycus olmalısın! Meşhur bir adamsın! Motormobile Museum’u kurmuştun. Sen çıkıp geldikten kısa bir zaman sonra biz şehirden ayrılmıştık. Detroit’ten gelmiştin, doğru mu?”

“Doğrudur! Müzeyi görmek ister misin.”

“Zamanım yok.”

“Elinde azıcığı bile yoksa, zamanın bir anlamı olabilir mi?”

Silverado’yu park etti Clo. Yakışıklıdan çok güzel nitelemesini hak eden bir delikanlı, üstü açık bir ciple garajdan geri geri çıkıyordu.

“Çok hızlı gidiyor!” diye ciyakladı Autolycus.

“Çünkü motor boktan!” diye bağırdı oğlan. Üzerinde yağ lekeleriyle dolu bir işçi tulumu vardı. Boynunda ağır bir koryucu gözlük asılıydı. Motoru durdurdu ve araçtan indi.

“Çekici kamyonunu DeLorean’a götürmen gerekiyor.”

“Yine mi?”

“Clo... Bu Zel. Benim asistanım olur” dedi Autolycus. “Zamanı çocukları ya asfalt beyinli buldozerler gibi yaratılmış-

lardır ya da üniversite diplomaları vardır ve hayatta yapmak istedikleri, arabanın tamponunu parlatmaktır. Bu da onlardan biri işte. Bütün vaktini kitap okuyarak geçirir.”

“Benim kız kardeşim de bütün vaktini kitap okuyarak geçirir” dedi Clo. “Hey, ben seni Koyun Postu’nda görmüş olabilir miyim?”

Zel gözlerini aşağı indirmiş yere bakıyordu, sanki yerin kendisine söyleyecek bir şeyi varmış gibi.

“Yani, genç birinin kitap okuması hoşuma gider” dedi Autolycus, “öyküleri anlatmanı kolaylaştırır. Buradaki cip Ernest Hemingway’e aitti.”

“Yan tarafa bağlanmış yakıt bidonu ona aitti” dedi Zel.

Autolycus oğlanı duymazlıktan geldi. “1940 model haki renginde bir güzellik. Ernest Hemingway. Yazar. Hemingway, İkinci Dünya Savaşı’nda Amerikan Ordusu’nda binbaşı olarak görev yaptı. Paris’in kurtuluş mücadelesine katıldı. Arabayla doğru rue de l’Odéon’a gelip o kitabevini aradı. Shakespeare and Company.”

“Shakespeare’den haberim var, fakat bir kitabevinin sahibi olduğunu hiç bilmezdim.”

“Sanırım pek kitap okuduğun yok, ha? Al bakalım – bir hatıra.”

Autolycus, kendi bedeni tarafından bir arada tutulan bir dizi cebi andıran avcı ceketinden yıpranmış kâğıt ciltli bir kitap çıkardı. “*Güneş de Doğar*, yazan Ernest Hemingway.”

“Teşekkürler. Kız kardeşime vereceğim bunu.”

“Hayır. Bende Tanrı vergisi bir altıncı his var; bir gün gelecek bu kitap için bana teşekkür edeceksin. Hadi şimdi git etrafı biraz dolaş. Bak şuracıkta Marilyn Monroe’nun Pontiac’ı duruyor. Burnunu iyice yaklaşıtırsan hâlâ Chanel N°5’in kokusunu alabilirsin.”

Clo sallana sallana yanlarından uzaklaşırken Autolycus, Zel’i yağlı iş tulumundan yakalayiverdi.

“Sen beni batırmak niyetinde misin? Adam DeLorean’ı satın alacak.”

“O mu?”

“Ben herkese her şeyi satarım. Yeter ki, alacak paraları olsun. DeLorean’ı çekmemiz gerek.”

“Sen bir sahtekârsın.”

“Hep bir sahtekâr olmak istemişimdir. Benim sanatım da bu.”

“Gidip DeLorean’ı getiremem ben. Bugün erken çıkmam lazım. Sana söylemiştim ya.”

“Baban geliyor diye mi? Mercury’yi almaya?”

“Altı üstü, sahte evraklara sahip toplama bir otomobil.”

“Avatarlar ve klonların, seri üretimin, yeniden üretimin ve üç boyutlu yazıcıların dünyasında neyin gerçek olduğunu anlatabiliyorsan, sahte olan neymiş onu da açıkla bakalım seni ukala dümbeleği.”

“Umurumda bile değil. Kendi parasını istediği gibi harcamaya hakkı var. Bugün erken çıkmamın sebebi o değil.”

Zel yirmili yaşlardaydı, ama yirmilerin fazla ileri bir noktasında olduğu söylenemezdi. İnce yapılıydı; güçlü omuzları ve kafasında genç kızlar gibi arkadan topladığı bol miktarda saçı vardı. Canı sıkkın olduğunda ellerini tersine çevirip avuçlarına bakar, sanki çizgileri yorumlayıp bir çıkış yolu bulabilecekmiş gibi kaşlarını çatardı. Bir yılı aşkın süredir garajda yaşıyordu. Günlerden bir gün, kendi elleriyle yaptığı ve selesi eyer tipinde olan kendisinin topladığı bir British Royal Enfield motosikletle çıkagelmişti.

Azizlikle uzaktan yakından alakası olmayan Autolycus, çocuğa iş vermiş ve sonrasında, onun tamir edilecek arabaların çöpe atılan köpükleri üzerinde uyuduğunu görünce bir tür ev de vermişti. Zel sıkı çalışır, kitap okur ve pek dışarı çıkmazdı.

“Onunla aranı düzeltmen şart.”

“Ebeveyn olan kendisi. O gelip benimle arasını düzeltsin.”

“Beş çocuğum var. Hiçbirini gördüğüm yok.”

“Çocuğun olduğunu bana hiç söylememiştin.”

“Ne o, durup dururken aramızda bir ilişki mi kuruldu? Sana çocuklarımı mı anlatacağım yani? Ben sana başka şey anlatabayım, hem de daha önemli: Hayattaki pişmanlıklar yeterince erken bir vakitte çıkagelir. Sen sen ol, onları kovalama.”

“Bu kadar babam konusu yeter, tamam mı? Bugün MGB Roadster’ı kullanabileceğimi söylemiştin.”

“Söyledim mi? Ne için?”

Zel kıpkırmızı oldu. “Bir randevum var.”

“Kız kim?”

“Tanıdığın biri değil.”

“Ben seninle arkadaş gibi olmadım mı ve sen tutmuş bana böyle muamele mi edeceksin?”

Zel ses çıkarmadı. Sonra lafa girdi, “Kusura bakma. Ben... Galiba sinirlerim bozuk.”

Autolycus sıırttı ve oğlanın omzuna bir yumruk attı. “Sinirlenecek bir şey yok! Sevecektir seni. Ama üstü açık arabanın arka koltuğu yok ki. O işi nasıl yapacaksın?”

Zel başını öne eğdi. “O tür kızlardan değil.”

“Yalan konuşmayalım. O dediğin sadece politikacılar için geçerlidir.”

“Fazla benzin tüketmeyen bir şeye ihtiyacım var. Kız bir çevreci.”

“Madem öyle, kızı yürüyüşe çıkar.”

“Bütün gece arabayı hazır etmek için çalıştım.”

Clo müzeden çıktı.

“Arabaların hepsi kiralık mı?”

“Evet, efemim. Hem yanında müzik de veriyoruz. Zel! Şu akyanlı tekerlekleri olan, iki renkli yanar döner aracın rad-

yosunu aç. Thunder Alley'ye³⁶ kadar yolu var onun.”

Zel öne doğru eğildi ve bakalit düğmeyi çevirdi. Birden ön avlu bangır bangır “Rock Around the Clock” ezgileriyle doldu. Autolycus, oğlanın geri çekilmesine kalmadan Zel'i kolunun altına alıp hızla döndürüverdi.

“Clo, Clo – seç beğen al. Her kiralık araç sadece bir dolar.”

“Bir dolar mı?”

“Geri kalan 500 ya da 1000 ya da 2000 papeli –artık hangi ücreti alıyorsak– Motormobile Museum'a bağış olarak yazıyoruz. Nakit para iyidir, ama paran varsa eğer. Ben kanunun ters tarafında kalmayı severim.”

Clo elini uzattı. “Bakın, sizlerle tanıştığıma çok memnun oldum. Babamı da buraya getireceğim, ama şimdi gitmem lazım. Kız kardeşim sürekli mesaj atıp duruyor ve...”

Autolycus yukarı uzandı ve iki oğlanın da alnına, karşısında kusurlu ampuller varmış gibi şaplak attı.

“Bir fikrim var! Armağan için! Yani baban için!”

“Ne ki?”

“Sana DeLorean'ı satayım.”

“Kazıklandığını söylemiştin ama!”

“Kazıklandım, kazıklandım, orası öyle! Sana yarı fiyatına satacağım. Ben 100.000 dolara almıştım. Normalde elli bin vermem gerekirdi. Sen de yirmi beşe alırsın.”

“Otobanda kaldı ama!”

“Çalıştırıp senin partine yetiştiririm. Baban yetmişinde, değil mi?”

“Evet, doğru.”

“Saati biraz geri almak istemez mi adam? Kız kardeşin sana hayal gücünü kullanmanı söylemişti. Kalıbımı basarım onun aklından DeLorean geçmemiştir ama. Hayır, efenim! Böylece hanginiz patronmuş o da görür. O araba sadece bir

36. Amerikan televizyonlarında 1994-1995 yıllarında gösterilmiş, emekli bir araba yarışçısının etrafında gelişen olayları anlatan sitkom. (ç.n.)

araba değil, bir zaman makinesi. Zamanı satın alıyorsun ve yetmişinci yaş gününde zaman armağanını kim istemez?”

“Diyorsun yani?”

“Biliyorum, biliyorum, biliyorum işte! Tam isabet! Çak bakalım! Hadi dans edelim...”

Autolycus, Clo’yu elinden tuttuğu gibi “Rock Around the Clock” ritimleriyle oynamaya başladı. Rüzgârın içindeki hafif alevlerle dans etmekten farksızdı adamlarla dans etmek.

“Hey! Erkeklerle dans etmem ben! Eşcinsel filan mısın yoksa?”

“Eşcinsel gibi bir halim mi var?”

“Ellerin pek bir oynuyor.”

“Kukla tiyatrosunda eğitim almıştım. TEBRİKLER CLO!”

Kutlama günü

“Bir! İki! Üç! Dört!”

“Seni sevip sevmediğini bilmek istersen, cevabı onun öpücüğünde bulursun.”

Ayrılıklar şahaneydi. Kendilerinin Hillybilly Soul Banjo olarak adlandırdığı bir türde şarkı söyler ve müziklerinde trampet, kız grubu armonileri ve pedal ile plektruma yüklenerek çalınan çelik gitar bulunurdu. Telleri başparmak ve parmaklarla çekiştirmek suretiyle çalınan kontrbas ve bir Pentekostal piyano vardı, her bir akoru mahşer günü çağrısı olan... Ve bu da Shep’in ta kendisiydi.

Kızlar kendilerine Ayrılıklar adını takmışlardı, çünkü HollyPollyMolly de bebek kutusu çocuklarıydı. Grup müzik hayatına Öksüzler olarak başlamış, fakat bu da pek hüznü kaçmıştı.

Neyse ki Perdita düz düşünen biriydi; HollyPollyMolly öksüz olamazdı, çünkü öksüz ebeveynlerini kaybetmiş çocuklara denilirdi. Kızlar kimsesizdi, fakat adı Kimsesizler olan bir grubu kim isterdi?

Derken Holly okulda altı dereceli mesafe teorisi³⁷ konusunda bir şey okudu. Ve hepsinin, The Three Degrees³⁸ gibi

37. Dünya üzerindeki herhangi iki insanın birbirlerine en fazla altı insan uzaklığında olduğu şeklinde özetlenebilecek ve sosyal psikolog Stanley Milgram’ın 1967 yılında yayımlanan “Küçük Dünya Deneyi”yle desteklenen teoriye verilen ad. (ç.n.)

38. 1963’te ABD’de kurulmuş ve üç kadından oluşan vokal grubu. Yıllar içinde grupta yer alan kadın vokalistlerin sayısı on beşi bulmuştur. (ç.n.)

plaktan dinlenen retro soul müziğe hayranlık besledikleri... Ve ebeveynlerinden ayrı düştükleri göz önüne alındığında, sonuç şaşırtıcı değildi.

Üç genç kız, HollyPollyMolly, Çinli üçüzlerdi. Kızları Guangzhou'daki bebek kutusuna bırakanın kim olduğunu bulabilen hiç kimse çıkmadı. Bebekler İngiliz misyonerler tarafından evlat edinilmişlerdi. Babaları Çin'deki misyondan dönerken yolu bir şekilde New Bohemia'daki bir Baptist kilisesine düşen High Wycombe'lu bir papazdı. Adamın dünyanın sonuna dair kendine özgü fikirleri vardı ve Shep bu fikirlere katılmazdı, fakat akıbetin Kıyamet ya da Armageddon³⁹ olmasından bağımsız olarak, iki adam dosttu.

HollyPollyMolly, Perdita'dan bir yaş büyüktü. Bütün çocuklar en başından beri birlikte oynamışlardı, ilk başlarda Shep kiliseye giderken Perdita'yı da yanına alırdı.

Holly konuşurken kekelerdi. Çocuğun şarkı söylediğinde kekelemediğini fark eden kişi Shep olmuştu ve kızcağızın kendini daha az mahcup hissetmesini sağlamak için piyano çalıp küçük kızların hepsine eski soul müzik şarkılarını söyletme âdetini başlatmıştı.

Shep o günlerde daha inançlı bir adamdı – son on yılda inancına olan inancını yitirmiş bulunuyordu. Dünya daha aydınlık değil daha karanlık bir yer halini almıştı. Fakirler daha fakir, zenginler daha zengin olmuşlardı. İnsanlar Tanrı adına birbirlerini öldürüyorlardı. Kendisine inananların omzuna silahını asmış, "World of Warcraft"ta cihat yolunda giden avatarlar gibi davranmasını hangi Tanrı isterdi?

Eğer zamanın sonu buysa, zamanı doğruca sonsuzluğa postalamak ve ondan tümünden kurtulmak gerekirdi.

Shep'e göre zamanla ilgili en can alıcı gerçek, zamanın günün birinde sona erecek olmasıydı. Sonsuza kadar devam

39. *Kutsal Kitap'a* göre iyiyle kötü arasında gerçekleşecek son savaştır ve kıyamet alameti olarak kabul edilir. (ç.n.)

edecek olsaydı, zaman diye bir şey olmazdı, değil mi?

Hangisine inanacaktı? İnancını nereye yöneltecekti?

Gelgelelim, Perdita başlı başına bir tür inançtı. Shep, ona inanıyordu.

HollyPollyMolly birbirlerinin üzerindeki kız gruplarına has kolsuz V yaka sahne kıyafetlerinin fermuarını çekiyordu. Perdita bir diş fırçasıyla pembe süet ayakkabılarını fırçalıyordu.

“Sence ağabeyinle çıkmalı mıyım?” dedi Holly. “Bana çıkma teklif etmişti de.”

“Clo mu? Senin iki katın yaşta!”

“Yaşlı erkeklerden hoşlanıyorum.”

“Otuzlarında hâlâ baba evinde yaşayan bir adamla çıkmaman gerektiğini düşünüyorum” dedi Polly.

“Evde yaşadığı yok, bir işletmeyi yönetiyor.”

“Bunu o mu söyledi?” Perdita, aynada rujunu düzelten Holly’ye bakıp yüzünü buruşturdu.

“Neyse, bence sevimli.”

“Sevimli filan değil.”

“Bir kere, o senin ağabeyin. Nereden bileceksin?”

“Cumhuriyetçilere oy veriyor ve muhasebe sınavlarından geçemedi.”

“Ben ikimizin yerine toplama işlemi yaparım. Sırf fesatlıktan söylüyorsun bunları.”

“Sinirleri bozuk. Erkek arkadaşı buraya geliyor.”

“O benim erkek arkadaşım DEĞİL!”

Kızlar başlarını tek sıra oluşturacak biçimde birbirlerine yaklaştıırıp şarkı söylemeye başladılar: “*Ve kızın onu sevip sevmediğini bilmek istersen, cevabı onun öpücüğünde bulursun.*”

Perdita kızardı ve ayakkabılarını kontrol etmek için yere eğildi.

“Onunla dalga geçmeyin, tamam mı? Çekingen bir tip.”
 “Çekingen olan sen misin yoksa o mu?”

Perdita bedenini yeniden dik konuma getirdi. “Delilik bu. O bir oğlan. Ben de bir genç kıyım. Bu fazlasıyla normal olmasından dolayı acayip geliyor bana. Haşlanmış yumurta yemek gibi bir şey. Hiç haşlanmış yumurta yerken bakışlarınızın önünüzdeki tabağa kaydığı ve yumurta kabını, yumurtayı, kaşığı, tostı, tuzu ve arka planda bir yerlerde, gözden ırak bir konumda bunu yumurtlayan bir tavuğu ve bunun acayip bir şey olduğunu düşündüğünüz oldu mu?”

HollyPollyMolly boş boş Perdita’nın yüzüne bakıyorlardı. Perdita, yumurta olayının kızların hiç başına gelmemiş olduğu tahminini yürüttü.

Tekrar denedi. “Doğru anlatamadım – aslında şöyle: İnsanın gözlerinin baktığı her yerde, bütün filmlerde, kitaplarda, televizyon programlarında ve şarkılarda hep o var. Bilirsiniz değil mi? Yani, işlerin nasıl yürüdüğünü. Oğlan kızla tanışır, al sana *Romeo ile Juliet*. Kız oğlanla tanışır, al sana *Muhteşem Gatsby*. Kız gorille tanışır, al sana *King Kong*. Kız kurtla tanışır, al sana *Kırmızı Başlıklı Kız*. Kız sübyancıyla tanışır, al sana *Lolita* – bu pek hoş olmadı. Oğlan anneye tanışır, al sana *Oedipus Rex* – bu da pek hoş olmadı. Oğlan sorunlu kızla tanışır, al sana *Uyuyan Güzel, Rapunzel*. Kız bedeniyle ilgili dertleri olan oğlanla tanışır, al sana *Kurbağa Prens*.”

Perdita susuverdi. HollyPollyMolly ona hâlâ boş gözlerle bakıyorlardı. Konu yumurta olsun yahut olmasın, ipe sapa gelmez şeyler söyleyip duruyordu.

“Şarkı söylemeye verelim kendimizi” dedi Perdita.

Zel, ekose kumaş kırmızısı MGB Roadster’ı garajdan geri çıkardı. Tekerleklerin telli çarkına, krom jant kapaklarına ve kocaman ahşap direksiyona bayılırdı.

Klasik arabaların en güzel özelliklerinden bir tanesi, radyolarda bir retro düğmesinin yer almasıydı. Hangi on yıllık dönemi isterseniz isteyin, önceden seçilmiş şarkılar elinizin altındaydı: 50'ler, 60'lar, 70'ler, 80'ler. Düğmeye bastığınız anda kare biçimindeki bal peteği ızgaradan kulağınıza geçmişin sesi gelirdi.

“Ben âşık değilim, sakın unutma ki...”

Zel arabayı sürdü; geniş yollarda, dar yollarda, toprak yollarda, şehir dışı yollarda. Düşlediği yollarda. Gerçek olmasını umduğu yollarda. Daha önce de bu yoldan motosikletle geçmiş, motorunu barın önünde bırakmış ve kapının içindeki kısımda dikilmişti. Kız cumaları barda şarkı söylerdi.

Millet içeri doluşmuştu. Kendisi öyle yapmamıştı. Kıza sadece kalabalığın oluşturduğu kaleydoskop kesitlerinin arasından bakabiliyordu.

Geçen hafta kız onu dansa kaldırmıştı. Zel'in bedenini, yağmura yakalanmış bir köpek gibi başından aşağıya tüm vücuduna inen bir titreme almıştı.

Kız onun nerede yaşadığını bilmezdi. Telefon numarasını ya da Facebook hesabını bilmezdi. Kimi zaman birkaç hafta boyunca bara uğramadığı olurdu. Sonra birden ortaya çıkar, arka tarafta dikilirdi; cilalanmış metalden yapılmışçasına nasıl da temiz, nasıl da dimdik, nasıl da durağandı oğlan.

Ve Zel hiçbir zaman ne söyleyeceğini bilemezdi. Perdita oğlanın boğazında düğümlenen tereddüdü öpmek isterdi.

Fakat kız onu partiye davet etmiş ve oğlan “Evet” demişti.

Şimdiyse saçları arkaya yapıştırılmış, üzerinde temiz bir Levi's ve botokslu gibi duran, saplantılık derecesinde kırışksız ütülenmiş beyaz bir gömlekle mis gibi kokarak bahçe kapısının önünde dikilmişti.

Arabasının sesi Perdita'nın kulağına geldi. Perdita oğlanın çitlerin öbür tarafında durduğunu gördü.

Perdita geriye doğru bir adım attı. Kalbi normalden çok daha hızlı atıyordu. Neden böyle hissediyorum? Hissettiğim bu hal neyin nesi? Nasıl olur da bir şey, benimle ruhum arasındaki bir sır gibi bu denli kişisel ve mahrem olur ama aynı anda her bir insanın ruhundaki kişisel ve mahrem sır olabilir?

Hissettiklerimin hiçbir yeni, acayip ya da olağandışı bir yanı yok.

Kendimi yeni, acayip ve olağandışı hissediyorum.

Şimdi de hoş geldiniz tabelasının iki tarafında karşılıklı durmuş birbirlerine bakıyorlardı.

Kız içinden, olacakların çoktan olup bitmiş olması dileğini geçirdi. Zamanın olaya müdahale etmesini ve onları özgür bırakmasını diledi. Ancak o zaman bir başlangıç yapabilirlerdi.

Ve oğlan içinden, ona dokunabilmeyi ve kendisindeki her şeyi ona geçirmeyi diledi; böylece kız onu tanıyabilecek ve birlikte bir başlangıç yapabileceklerdi.

“Selam” dedi Perdita.

“Sana bu çiçekleri getirdim” dedi oğlan.

* * *

Clo, bayrak ve flama işini halletmişti. Gömleğinin kollarını sıvayarak oturmuş, HollyMollyPolly ile birlikte diyet kola içiyordu. Kızlar nasıl da güzellerdi. Hem onun yarı yaşındaydılar. O eski atasözü tam olarak nasıldı? İnsan iki tane on sekizlik alabilecekken neden bir tane otuz altılık alsın mıydı? Onlardan üçü karşısında duruyordu işte. Bayıldım ben buna.

* * *

Perdita ve Zel, ellerinde yengeç ve sardalye dolu bir tabakla yanlarına geldiler.

“Hey, bak sen! Bu kişinin sen olduğunu anlamıştım!” dedi Clo.

Zel, bu olayın hiç yaşanmamış olmasını isterdi ama olmuştu işte. “Patronumla tanışır.”

Holly, iPad’ini çıkarmıştı. “İş konuşmalarına son verebilir misiniz artık? Bir test buldum. Yaşlı, beyaz ırk mensubu Arthur Aron adında bir psikolog tarafından icat edilmiş. Belki çoktan ölmüştür adam. Testin adı Kişilerarası Yakınlığın Deneyisel olarak Kurulması.”

“Ha?”

“Gerçek anlamda bir çaba harcamadan nasıl âşık olunabileceğini anlatıyor. Birbirine bir dizi soru soruyorsun ve ardından evleniyorsun.”

“Biz kardeşiz, evlenemeyiz.”

“ROFL⁴⁰.”

“Peki, bu durumda kime âşık olacaktınız ki?”

“Bana âşık olabilirsin” dedi Clo. “Uygunum ben.”

“Evet, ama yapabilir miyiz acaba?”

Polly pembeler içinde. Molly açık yeşiller içinde. Olanca parıltısı ve güzelliğiyle öne eğiliyor. Her şeyiyle. Grup lideri Holly morlar içinde ve kalın siyah saçları beline kadar gelmiş. Holly parmaklarıyla masaya vurdu.

“Hadi ama, millet! Otuz altı soru. Başlayalım artık – içimizden biri Clo’ya âşık olacaktı gibi hissederse elini kaldırsın ve duralım. Perdita, var mısın?”

Zel kuşkulu gözlerle Perdita’ya baktı. Perdita ona hiç bakmadı.

“Pekâlâ, birinci soru: Her zaman ve her şart altında bir numaralı akşam yemeği konduğunuz kim olurdu?”

40. İngilizce “gülmekten yerlere yatmak” anlamında *rolling on floor laughing* deyiminin baş harfleri. İnternette ve mesajlaşırken sıkça kullanılan ve ince alay içeren bir ifade. (ç.n.)

POLLY: Martin Luther King.

MOLLY: Janis Joplin.

HOLLY: Tanrı.

MOLLY: TANRI'yı çağıramazsın!

HOLLY: Niye Tanrı'yı çağıramazmışım?

POLLY: Yemek yemez ki – bu durumda, Tanrı'yı çağırmanın anlamı var mı?

HOLLY: *İncil*'in hangi yerinde Tanrı'nın yemek yemediği yazılı?

MOLLY: Neden yemek yemek istesin ki? O, Tanrı zaten.

HOLLY: Neden istemesin? Ben Tanrı olsaydım hiç durmadan yemek yerdim, çünkü hiç kilo almazdım.

POLLY: Tanrı KONUSUNU KAPATABİLİR misiniz?

HOLLY: Tamam, tamam! Perdita, senin konuğun kim?

PERDITA: Miranda.

MOLLY: Hangi Miranda?

PERDITA: Kurmaca karakteri. Shakespeare'in içinde yaşıyor.

HOLLY: Bir kurmaca karakteri seçemezsin.

PERDITA: Neden? Şöhretler de kurmaca karakterleridir. Yaşıyor olmaları onları gerçek insanlar yapmaz.

CLO: Benim için fazla derin bir konu bu.

PERDITA: Neyse, kız gitti TANRI'yı seçti, Tanrı aşkına.

CLO: Onun adını boş yere ağzına aldığını babam duymasın.

PERDITA: Babam artık Tanrı'ya inanmıyor. Sana söylemedi mi?

CLO: NE?!?!?

HOLLY: Burada bir OYUN oynuyoruz! Başka bir soruya geçelim. “En son ne zaman şarkı söylediniz?” Bu kolay. “En son ne zaman ağladınız?” Ah-vah... “En son ne için ağladınız?” Bu fazla kişisel.

CLO: Elbet kişisel olacak! Kişisellik yoksa nasıl âşık olacaksın?

HOLLY: Yoksa bilmiyor musun? Bunu bilmediğine inanamıyorum! Hiç kimse âşık OLMAZ. Ateşli bir cinsellik ve umutsuzluk karışımıdır aşk; içinde cinsellik vardır, çünkü insanın bu ihtiyacı karşılaması gerekir. Umutsuzluk vardır, çünkü insan yalnızdır. KİME âşık olduğunun aslında konuyla bir ilgisi yoktur.

CLO: İnsan herhangi biriyle cinsellik yaşayabilir...

HOLLY: İyi dinleyin onu!

CLO: Fakat aşk başkadır. Babam annemi tıpkı ayın dünyayı sevdiği gibi severdi.

PERDITA: Babam hep öyle söyler.

HOLLY: Ben sadece size aşk konusundaki en son bulguları anlatıyorum.

ZEL: Ancak onların bir şey bildiği yok, değil mi? Gerçekten aşka dair herhangi bir şeyi kim bilebilir ki?

Clo, iPad'i kızın elinden çekip aldı. "Bu cümleyi tamamlayın: Hayatımda biri olsaydı onunla paylaşmak istediğim şey..."

HOLLY: Bir köpek. Gerçi, soru bir köpeği KİMLE paylaşabilirim olmalıydı. Bir köpeğimin olmasını isterdim: Labradoodle?

CLO: Köpek mi? Bir esrarlı sigaraya ne dersin? Havalı bir flört, loş ışıklar...

MOLLY: Biz zaten giysilerimizin hepsini paylaşıyoruz, dolayısıyla ben de KENDİSİYLE donumu paylaşmak zorunda kalmayacağım biriyle tanışmak isterdim.

CLO: *Kıyamet!* Sizin donunuzu düşünmek istemiyorum ben – tamam, istiyorum ama kız kardeşimin yanında değil.

PERDITA: İğrençsin.

CLO: Zel beni anlıyor, değil mi Zel? Onca yolu yee-ee-mek ve şa-şa-rap için gelmedi ya.

PERDITA: Sen benim ağabeyim olabilir misin? Biri bana bunun bir hata olduğunu söylesin. Zel geldi, çünkü onu ben davet ettim.

CLO: Ne? Yemek ve şarap için mi davet ettin? Ah, KUSURUMA BAKMA Zel! Zel, Zel! Sen bu cümleyi tamamlayabilir misin? “Hayatımda biri olsaydı onunla paylaşmak istediğim şey...” Şimdi, sakın ol. Ortamda hanımlar var.

ZEL: Kitap. Benim cevabım bir kitap olurdu.

PERDITA: Benim de. Kitap.

HollyPollyMolly kıkır kıkır kıkır, üç kıkırla güldü ve Perdita’ya biraz hareket alanı sağlamak için yalnızca pembe-moraçkyeşil renklerde giyinen üçüzlerin yapabileceği kadar ölçülü hareketlerle başka tarafa gittiler.

ZEL: Hangi kitap?

PERDITA: Babamın bana verdiği, on dokuzuncu yüzyılda yaşamış Thoreau adında bir adamın kaleminden çıkmış bir kitap okuyorum.

“*Walden* mı? *Walden*’ı mı okuyorsun?”

“Evet! Biliyor musun onu?”

“Babam sürekli onu bana okutmak için uğraşıp durdu; bu çok aptalcaydı, çünkü onunla konuşmuyordum bile.”

“Kitap, insanın sadece basit bir hayat sürmesine yetecek parayı kazanmasını sağlayacak kadar çalışması ve bu şekilde daha anlamlı bir hayat yaşaması üzerine.”

“Evet. Babam bunu denemiş – çok uzun zaman önce, bizim yaşlarımızdayken. Bir minibüste yaşamış, onunla festivalle-re gitmiş, hiçbir malı mülkü yokmuş.”

“Hâlâ yapıyor mu bunları?”

“Hayır. Artık zengin oldu.”

Biraz utana sıkıla güldüler ve Zel dedi ki, “Ben zengin değilim. Garajda çalışıyorum. Ama senin arabanı tamir edebilirim.”

“Bana bir kitap vermek isteseydin hangisini verirdin?” dedi Perdita.

Zel avuçlarını açtı ve onlara dikkatle baktı. “Herkesin bilmediği şeyleri okuyorum, yani *Walden* da pek bilinmez. Aslında babam yüzünden hiç okumadım onu, kusura bakma – şu ara Benjamin Franklin’in biyografisini okuyorum. Hani yüz dolarlık banknottaki adam var ya? Diyeceğim, parayı harcıyoruz, ama banknotların üstündeki adamlar hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Benjamin Franklin, özgürlük ve güvenlik arasında bir seçim yapmanız gerekirse, özgürlüğü seçin, demiş.”

“O zaman dünyada terörizm yokmuş demek.”

“O sadece bizi korkutmak için kullandıkları bir yol.”

“Aynı fikirde değilim. İnsanlar öldürülüyor işte.”

“Evet, öldürülüyorlar, fakat sırt çantasında bomba taşıyan bir adamın elinden oluyor ölümleri. Peki bu hangi sıklıkta oluyor ve kaç kişinin başına geliyor? Öte yandan iş yok, ev yok, sağlık güvencesi yok, umut yok – milyonlarca ya da milyarlarca insanın gündelik hayatı bu. Benim gözümde asıl tehdit budur. Bir de iklim değişikliği. Ve savaş, kuraklık ve kıtlık...”

“Tamam, güvenliğe ihtiyacımız var o zaman. Güvenli bir geleceğe.”

“Hayır! Dünyayı belirli bir azınlık için ayakta tutan ve biz geri kalanlar için harap eden şirketlerin denetiminden kurtulmamız şart.”

Oğlan konuşurken Perdita onun ağzını seyrediyordu. Söyledikleri hoşuna gitmişti. Fakat bunların yerine Ayı Yogi Fıstık Ezmeli Sandviç yiyor deseydi de olurdu. Elini kaldırdı, çünkü eli, tamamıyla kendi iradesiyle, oğlanın dudaklarına dokunmak üzere harekete geçmişti. Yarı yolda, beyni duru-

mun farkına vardı ve Perdita, bunu yapacağına gözlerinin önüne düşmüş saçları arkaya attı.

Perdita hem onu kışkırtmak hem de havalı bir tip izlenimi vermek için “Peki, güvenlik umurunda değilse, senin korktuğun ne olabilir?”

“Ben mi? (Zel iç geçirdi ve avuçlarına baktı.) Sanırım, başkaları gibi olmamak korkutuyor beni. Yok, bu doğru değil. Başkaları gibi olmamaktan korkuyor değilim. Başkaları gibi olmamamı dert etmeyecek birini bulamamaktan korkuyorum ben. Para ya da iktidar konusunda hırsım yok. Hayatı sürdürmenin hakiki bir yolunu bulmaya çalışıyorum.”

Perdita onun uzun ve koyu renkli kirpiklerine baktı. Zel onun solgun ve çilli tenine baktı. Oğlanın kedi gibi gri gözleri vardı. Kızın gözleri, üzerlerine düşen kahverengi saçlarla birlikte kahverengiydi. İnsanın dokunamayacağı kadar uzak bir yerdeki yakın plan fotoğraf gibiydi; oğlanı seyreden gözleri nasıl da ciddi ve güzeldiler. O sırada ikisi de birbirlerinin aynasında öne doğru eğiliyorlardı.

Masadan bir kahkaha koptu.

CLO: Son soru. SON SORU. Hey millet! Kız kardeş! Önce sen! “Zamanda ileri gidebilecek olsaydım, yanıma almak istediğim kişi...”

Sen olurdun. Sen olurdun. Sen olurdun.

Orkestra elemanları müzik aletlerini akort ediyordu. İnsanlar mekâna gelmeye ve içkilerini almaya başlamışlardı. Ortam kahkaha, mutluluk ve eski dostlarla doluydu.

Shep düş almış ve üzerine pazar günlerine sakladığı takım elbisesini geçirmiş olarak barın içinden geçiyordu. *Bu benim hayatım*, diye düşündü. *Burası, etrafımı saran her şey ve bu iyi.*

Banjo bir ezgi çalmaya başladı.

Shep masanın yanına geldi. HollyPollyMolly lafa girdi: “Doğum gününde hangi armağanları aldın, Shep?”

Shep öne eğilip ellerini masaya bastırdı. “Güzel bir oğlum ve güzel bir kızım var. Daha ne isterim? Eh, belki bir şarkı... Perdita, sahneye çıkıp benim en sevdiğim şarkıyı söyleyecek misin? Oğlanlar müzik için hazır bekler.”

Perdita ayağa kalktı, parmaklarının ucunda durdu ve babasını öptü. Sonra, insanların arasından zikzak çizerek sahneye doğru gitti. Oğlanlar ona başlarıyla selam verip gülümседiler. Banjoda Tom. Kontrbasta Bill. Kornoda Steve. Gitar-da Ron. Trampet ve armonikada Joey.

Bette Midler’ın eski bir Tom Waits şarkısına yaptığı eski bir *cover*’ı icra edeceklerdi. Banjo, Perdita’nın çok uzaklarda kalmış bir öyküyü andıran sesiyle birlikte girdi.

“Evet, evimi terk ediyorum ve ailemi terk ediyorum. Benden önce niceleri denizin çağrısına uydu...”

Shep masanın karşısında Clo’nun yanına oturmuş ve ince bir bardaktan burbonunu yudumlarken kızını dinliyor, gözle-rini ondan alamıyordu.

O gece farklı bir tercihte bulunmuş olsaydı neler yaşanır-dı acaba? Yürüyüp gitseydi kızı aklından çıkarabilir miydi?

O zamanki ve şimdiki hayatı neye benzerdi? Kızın haya-tı ne olurdu?

O gece, fırtına ve yağmur ve bulutlar açıldığında mandala misali çıkıveren ay vardı. Ne yapacağını bilmesini sağlayan ayın ta kendisiydi. Bebek, katlanmış bir haritanın görünen köşesine benzer bir halde yatıyordu orada. İçinde, artık si-lik soluk da olsa, hiçbir zaman tanımayacağı anne-babasının ve ortadan kaybolmuş bir hayatın izleri saklıydı. Asla kulla-namayacağı alternatif güzergâhların. Asla karşılaşamayaca-ğı insanların izleri saklıydı. Gerçek olamayacak olasılıkların.

Çünkü annesi ya da babası yahut her ikisi, kızın haritası-

nı katlanmış vaziyette masaya bırakmış ve odadan çıkmışlardı.

Bir keşif haritasıydı bu. Artık Kuzey Kutbu ya da Atlantik Okyanusu ya da Amerika kıtası yoktu. Aya gidilmişti. Ve denizlerin dibine.

Gelgelelim, kız artık kendi boş sayfası ve pusulasıyla yola çıkmak üzereydi.

Kimselerin yolunun düşmediği sulara doğru. Hayal dahi edilmemiş sahillere doğru.

Şarkı sona erdi. Perdita mikrofonu aldı ve sessiz olunması ricasında bulundu.

“Babam Shep, hepiniz onu tanırırsınız (TEZAHÜRATLAR VE ALKIŞLAR). Burada onun doğum gününü kutlamak için toplanmış bulunuyoruz (DAHA ÇOK TEZAHÜRAT VE ALKIŞ) ve bir dakika içinde ‘Mutlu Yıllar Sana’ şarkısına geçeceğiz. Fakat ben ilk olarak dünyanın en iyi babası olduğu için kendisine teşekkür etmek istiyorum.”

Shep ayağa kalktı. Orkestra müzik çalmaya başladı. MUTLU YILLAR SANA.

Derken, hepsi o sesi duydu.

Gök gürültüsü müydü?

Kükreme sesi miydi?

Düşman istilas mıydı?

Yoksa kıyamet mi kopmuştu?

Bahçeye açılan kocaman teslimat kapıları sanki öbür tarafta duran ya da oradan gelen bir kişi ya da bir şey tarafından ardına kadar açılmış, herkes ayakta dikilmiş ve olup biteni seyreliyordu.

Etrafı aydınlığa boğan tepe ışıkları. Alçak perdeden homurtular. Debriyaj tarafından kontrol edilen, başkanlara layık ağır ışık hızı.

Gelen, DeLorean’dı.

ZEL: Ah, hayır!

CLO: Canına yandığının!

SHEP: Ne bu şimdi?..

DeLorean'ın yukarı açılan martı kanatları havaya kalktı. Arabanın yan tarafından Autolycus peyda oldu, sanki ezel-den beri oradaymış gibi. Üzerine siyah boru paça pantolon, siyah sık dokunmuş polo yaka bir bluz ve kırmızı bir yelek giymişti.

Parasını almaya gelmiş Şeytan'a benziyor, diye düşündü Zel.

Autolycus bir sandalyenin üzerine atladı ve ellerini havaya kaldırdı. "Ben sadece kuryeyim. Clo! Clo! Neredesin?"

Clo masadan kalktı. Onun kâğıttan varlığını unutulmuş-şa göndermek için kâğıttan sandalyesini kesip biçecek olan kâğıttan kılıç neredeydi acaba?

"Oğul burada!" dedi Autolycus. "Baba nerede?"

Shep kalabalığın arasından çıkıp geldi. Autolycus kurulmuş bir oyuncak misali adamın elini tekrar tekrar sıktı.

"Bu da ne?" dedi Shep. "Gece kulübünde sahneye mi çıkıyorsun, ne biçim bir şeysin?"

"Ben bir melek biçimiyim. İyi haber getiren cinsten. Clo! Clo!"

Clo, Autolycus'u yanına çekti. "Ben imza attım mı ki, imzaladığımı mı söylüyorsun?"

Autolycus cebinden çıkardığı katlanmış bir kâğıdı açtı. Kâğıt parçası gerçekten ve sahiden ve fiilen tütüyormuş gibi geldi Clo'ya.

"Evet, evet, imzaladın. Buradaki alevleri ve toynak izlerini görüyor musun? Şaka, şaka. Ben Silverado'yu alayım, sen de DeLorean'ı al. Şahane anlaşma, evlat!"

Clo kendini topladı, babasına döndü ve boğazını temizledi. "Baba, evet, baba – doğum günün kutlu olsun, bu araba senin."

“Benim mi?”

Autolycus sirk köpeği gibi sıçrayarak sandalyesinin üstüne çıktı. “Bayanlar baylar! Lütfen dikkat! Karşınızda... DE-LOREAN!”

Kimi erkekler çoktan başlarını sallamaya ve tezahürat yapmaya başlamışlardı. Autolycus etrafına sanki Amerika güzeli olmuşçasına mütevazı gülücükler yolluyordu. Gözleri yaşlıydı.

“*Teşekkürler. Teşekkürler.* İşittiklerime bakılırsa, içinizden bazıları onu şimdi hatırlar gibi oldu. *Geleceğe Dönüş* filmi. 1985. Doğru!”

“DeLorean sadece bir otomobil DEĞİLDİR, bir zaman makinesidir.”

“Büyük yazar William Faulkner ne demiş?

Geçmiş asla sona ermez, hatta geçmez bile.”

(ALKIŞLAR)

Autolycus aşağı atladı. “Shep, Shep binsene arabaya! Bunları tasarlayan adam, yani John DeLorean bir doksan üç boyundaymış. İri erkeklere göre yapılmış otomobiller bunlar. Zaten o yüzden satıyorum ya, ayaklarım pedallara erişmiyor. Oğlun gerçekten hayırlı bir evlat.”

KALABALIKTAN BİR SES: GİT SHEP, GİT! 1984'E DÖN
VE MARVIN GAYE'İ KURTAR.

Shep telaşsız hareketlerle arabaya bindi ve motoru çalıştırdı.

Hiçbir şey olmadı. Tekrar denedi. Tık yoktu. Autolycus'un biraz olsun rahatı kaçmış gibi bir hali vardı. Adam, Clo'yu bir kenara çekti. “Çekiç yanında mı?”

Zel, parmaklarını saçlarının arasında gezdirmeyi bıraktı ve onun yerine koş koş DeLorean'ın arka tarafına gidip kapağı açtı.

“Zel! Sen burada ne arıyorsun?”

“Sana SÖYLEMİŞTİM, bir randevum var demiştim. Bir randevum var ve sen bu sayede oğlanı soyup soğana çevirebilir ve babanın doğum gününü de sabote edebilirsin demedim.”

“Öfkeni benden çıkarma.”

“Çekil yolumdan!”

“Çekice ihtiyacın var mı?”

Zel cebinden çok amaçlı cep çakısını çıkardı.

“Bu oğlanın tamir edemeyeceği hiçbir şey yok – aklınıza ne gelirse! Size bir şey diyeyim mi, bunun gibi arabalar yarış atlarına benzer.

“GİDEN bir araba mı satın almak istersiniz? GİDEN arabayı herkes satın alabilir – hani neredeyse bayağılıktır bu. DeLorean her zaman GİDEN bir araba olmayabilir, fakat her zaman için bir ARABADIR. Bakın, size bir şey anlatayım: Bunun gibi bir araba GİTMEDİĞİNDE size sunduğu, aslında kafayı ileri hareketle bozmuş bir dünyada bir Zen anı yaşama fırsattır. Yakın zamanda kortizol testi yaptırdınız mı? Amerika kortizolle ayakta duruyor. Kortizol kalbiniz için kötüdür, kolesterolünüz için kötüdür, evliliğiniz için kötüdür – hep kıpır kıpır ve gevezedir. Şimdi, bunun gibi bir arabaya, bu arabaya atladığınızda ve hiçbir yere GİDEMEYECEĞİNİZİ anladığınızda, bu sizin kendinizi sorgulama anınızdır: Ben nereye GİDİYORUM?”

“Felsefe ayağınıza geldi böylece.”

“Esaslı arabadır bu. Hele bir sürebilmiş olsaydın –ve de sürememiş olsaydın– bu aracın azıcık Schrödinger’in Kedisi gibi bir şey olduğunu anlardın, değil mi? Aynı anda hem canlı hem de ölü. DeLorean deneyimini bir kez olsun yaşarsan, geri kalanların kale alınmayacak önemsiz ayrıntılar olduğunu anlarsın.”

Shep kollarını kavuşturmuş, Autolycus’a tepeden bakıyordu; kendisi ikna kabiliyeti yüksek önemsiz ayrıntı tacirinden yaklaşık kırk beş santimetre daha uzundu.

“Oğlum bu felsefi arabaya kaç para verdi?”

“Büyük ölçüde bedavaya verdim sayılır. Kutlamanın şerefine.”

“Ne kadar? Clo? Clo!”

Tam da o saniyede DeLorean’ın motoru çalıştı. Zel motor-dan geri çekildi, beyaz gömleğinde bir yağ lekesi oluşmuştu. Elleri makine yağına bulanmıştı. Kalabalık sevinç çığlıkları atıyordu. Autolycus öne eğildi.

“İşte bu yüzden otomobillerden bahsederken *dişi* zamirini kullanırız. Ne yapacakları hiç belli olmaz. Billy Joel’in bir şarkısı vardı, hatırlar mısınız? *‘Çoğu zaman naziktir ve birdenbire zalimleşir. Canı ne isterse onu yapar, hiç kimse-nin oyununa gelmez.’*”

“Tamirci de arabayla birlikte mi geliyor?” dedi Shep.

Autolycus’un sivri suratı birdenbire aydınlandı. “Mademki senin kızınla çıkıyor. O zaman...”

“Ne yapıyormuş?”

“O her zaman benim kadınımdır.”⁴¹

Shep’in bakışları Zel ile Autolycus ve Autolycus ile Zel arasında gidip geldi. “Şarkıya son verebilir misiniz ve birileri burada neler olduğunu bana anlatabilir mi?”

“Ben kızınızla çıkmıyorum” dedi Zel.

“Bir içki alalım!” dedi Autolycus. “Haftanın hangi gecesi olursa olsun bir burbon ile hakikate giden yolu yarılırsın. Yeriniz pek güzelmış, Shep. Poker oynar mısınız?”

Zel’i çitin yanı başında öfkeli ve yapayalnız halde bulan Perdita oldu. Oğlanın sırtına dokundu. Zel sanki kız boy-nundan aşağı su dökmüş gibi şiddetle irkildi. Arkasına dönmedi.

“Üzgünüm” dedi.

“Komikti” dedi Perdita.

41. Billy Joel’in bir şarkısı. (yay.n.)

Zel arkasına döndü. Kız gülüyordu. Nasıl da güzeldi. Perdita'nın ötesinde parti devam ediyordu. İnsanlar DeLorean'la oynuyorlardı. Kulağa gelen uğultu mutlu ve huzurluydu.

Zel sık sık kendini olmak istediği yerin dışında bırakır ve özlem duyduğunun penceresinden içeri ahmaklıkla bakar, kalbi kırılmış ve örselenmiş hisseder ve kendi elleriyle kalbini kırdığını ve kendini örselediğini bilir – fakat yine de aynı şeyi yapardı her defasında.

Neden Perdita onu avutmakla uğraşıyordu? Kızı avutan tarafın kendisi olması gerekirdi. Perdita ona bir başına durduğu ıssız adasında ulaşmak için küreklere asılmıştı. Şimdiyse, kayığıyla ışıklara ve sıcaklığa geri dönerken oğlanı da yanında götürmek istiyordu.

“Dans etmek ister misin?”

Zel “Ben dans edemem” demek isterdi, fakat kız çoktan elini tutmuş ve onu sıcak ışıklara doğru götürmeye başlamıştı.

HollyPollyMolly, şarkılarını dar armoniyle⁴² mikrofona söylerken Perdita'nın Zel'i kalabalık odadan geçirip üzerinde dans edecek yeri olan yükseltilmiş sahneye doğru getirdiğini gördüler. Tam o sırada, Shep'in sevdiği bir Buddy Holly parçasını söylüyorlardı, fakat Zel'in oynak bir müziğin altından kalkması olanaksızdı. Üstelik üçüzler, Perdita'nın başka bir şeyin altından kalkması gerektiğinin farkındaydı.

Holly bir saniyeliğine şarkı söylemeyi bıraktı ve kontrbas-taki Bill'e bir şeyler fısıldadı. Bill kızın söylediklerini öbür çocuklara aktardı.

Müzik durdu ve birilerinin alkış tutmasına ya da duraksamasına kalmadan kızlar, James Taylor'ın “How Sweet It Is (To Be Loved By You)”⁴³ şarkısını kendi yorumlarıyla okuyarak yeniden müziği başlattılar.

42. Müzikte, bütün seslerin bir oktav içinde kaldığı armoniye verilen ad. (ç.n.)

43. “Ne Tatlı Bir Şey (Senin Tarafından Sevilme)” (ç.n.)

Perdita, Zel'i tuttuğu gibi birtakım hareketlere yöneltti, dans ediyor gibilerdi. Zel bundan hoşlandığını fark etti.

"Sırf yağmurda ıslanma keyfini yaşamak uğruna yağmurda yürüdüğün olur mu hiç?"

Zel tıpkı bulutların arasından çıkan güneş gibi ağır ağır kendini gösteren, mahcup ve bütün yüzüne yayılan tebessümle gülümsedi. Cevap vermedi. Onun yerine kıza bir soru sordu.

"Bazen hiç kimseyle karşılaşmadan yürüyüş yapabilmek için yataktan kalktığın ya da hiç yatmadığın oldu mu?"

KIZ DEDİ Kİ: Kendi kendine konuşur musun?

OĞLAN DEDİ Kİ: Kötü bir hayat yaşamaktansa ölmeyi mi tercih edersin?

KIZ DEDİ Kİ: Yıldızları sever misin?

OĞLAN DEDİ Kİ: Okyanusu sever misin?

KIZ DEDİ Kİ: Bu da bizim otuz altı soruluk testimiz mi oluyor?

OĞLAN DEDİ Kİ: Âşık olmak için mi?

Hayır, diye düşündü Perdita, o zaten çoktan oldu.

KIZ DEDİ Kİ: Birbirimizi tanıyabilmek için mi?

OĞLAN DEDİ Kİ: Babam psikologlarla insan davranışları hakkında konuşmaya epey bir mesai harcamıştır. Önceden belirlenmiş modellere ihtiyacı vardı.

"Önceden belirlenmiş diye bir model var mıdır?"

"Ah, elbette – verili bir durumda, çoğu insan tamı tamına kendilerinden beklenen davranışlarda bulunur."

"Kendisi ne iş yapar, yani baban?"

"Bilgisayar oyunları tasarlar. Vurdulu kırdılı sahnelerin ve trollerin olmadığı, gelişmiş oyunlardır bunlar."

"Annen ve babanla birlikte mi yaşıyorsun?"

"Hayır. Annem ve babam hiç birlikte oturmadılar, uzun hikâye. Esasen kendisi eşcinseldir. Annemle bir anlaşma yapmışlar. Babam bir erkek evlat istemiş. Ben bir kibir projesiyim."

Zel bu lafları öyle büyük bir yırtıcılıkla söylemişti ki, Perdita bunu hiç sormamış olmayı diledi. Parmaklarını hafifçe oğlanın omzuna sürttü. Zel onun ilgisini ya da dokunuşunu hiç fark etmemiş gibiydi. Oğlan şimdiki zamanı terk etmiş bulunuyordu.

“Ben sekiz yaşına gelene kadar babam hep yanımdaydı. Sonra sinirsel bir rahatsızlık geçirdi, ondan sonra da kendisini pek fazla göremedik. Bütün faturaları ödedi. Üniversite masraflarımı üstlendi.”

“Tamirci olasın diye mi?”

“Hayır. Felsefe öğrenimi gördüm. Bu seni şaşırttı mı?”

“Belki... Seni tanımıyorum ki.”

Zel şimdiki zamana geri dönerken, *Ama sen beni tanıyor-sun*, diye düşündü. *Tanıyorsun beni*.

“Babanla temasın var mı?”

Zel başını iki yana salladı. “Çok seyahat ediyor. Bir de, münzevinin teki – çok seyahat eden bir münzevi nasıl oluyorsa artık. Bir de, alkolik. Yani onunla görüştüğümde sarhoş mu yoksa ayık mı olacağını bilmiyorum. Genellikle o kadar sarhoştur ki, ayık olduğunu sanırsın. En kötüsü de budur.”

“İçki içmemenin sebebi bu mu? Hep su rica ediyorsun da.”

Zel metal kadar boş bir yüz ifadesiyle olduğu yerde kaldı. “Başka şeylerden konuşabilir miyiz?”

Perdita Zel’e yaslanmıştı, oğlanın bedenini kendi bedeniy-le yönlendiriyordu. Zel kızın sıcak yumuşaklığının gövdesini delip geçtiği hissine kapıldı.

“Sanırım elbisene yağ bulaştırdım.”

İkisi de aşağı tarafa baktılar. TANRIM! GÖĞÜSLERİ! Zel’in vücudu düşünme faaliyetini onun yerine gerçekleştiriyordu. Aklını facialara ve suda boğulma olaylarına vermeye çalıştı. Hasta kedi yavrularına. Laboratuvar şempanzelerine. Neden dar blucin giymişti sanki?

“Bana izin verir misin? Tuvalete gitmem lazım.”

HollyPollyMolly sahne performanslarının sonuna geldiklerinde Zel'in insanların arasından kaçarcasına uzaklaştığını gördüler. Holly sahne kenarına oturdu ve Perdita'yı tutup kendine doğru çekti.

"Peki? Peki PEKİ PEKİ PEKİ PEKİ???"

"Peki ne?"

"Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Pek ciddi ve sevimli."

"Hem arabaya neler yaptığına BAKSANA! Elleri nasıl da becerikli."

"Beni rahat bırakır mısın? Seni seviyorum, ama beni yalnız bırakır mısın? Biraz yemek alacağım."

Perdita, ağzına kadar yemekle dolu tezgâha doğru gitti. Şef bir vok tavasında taze soğanlar ile jumbo karidesleri çevirmekle meşguldü.

İki tabağı yemekle doldurdu ve bir masa buldu. Biraz ileride babasının Autolycus ve tanımadığı başka bir adamla kâğıt oynadığını gördü.

Zel masaya geri döndü. Önündeki kabarıklık ortadan kaybolmuştu. Perdita tabaklardan birini masanın karşısından ittirerek ona gönderdi ve dişlerini göstere göstere gülümse-di. Zel'in hoşuna gitmişti bu: Yemek yiyen ve dişlerini göstere göstere gülümseyen bir kız. Onunla ilgili hiçbir şeyde mahcupiyetten eser yoktu.

"Kendi hayatının üzerinde kontrolün olduğunu düşünüyor musun?" dedi Perdita.

Zel tuvalete yaptığı ziyaretten yola çıkarak bunun zor bir soru olduğu kanaatine vardı. Kendisi o sırada kıza, üzerindeki elbiseyi beğendiğini söylemek üzereydi. Perdita yemeğini hem zarafetle hem de döke saç a yiyordu. Zel bu birleşimin nasıl meydana geldiğinden tam olarak emin değildi, ama kız düşürdüğü eriştelere bile şık bir hareketle düşürüyordu işte.

Yeter ki bunu sonsuza kadar yap, diye düşündü, her ne ya-

piyorsan sonsuza kadar yap. Ve ben de yanında olayım.

Zel dedi ki, “Özgür iradeye mi, yoksa kadere mi inandığına bağlı olarak değişir. Ellerine –yani her ikisine– bir bakayım. Oraya gelip yanına oturacağım.”

Bacağını kızın bacağına değdirmek için iyi bir bahaneydi.

“El falı bakar mısınız?”

“Annem bakabilir; ataları plantasyonlarda çalışan kölelermiş. Bilgi, ailenin kadın kolundan nesilden nesile aktarılmış. Annemde biraz vudu büyücülüğü vardır.”

Perdita ona sol elini verdi. Zel parmağını kızın avucunda gezdirdi. “Bu, senin teninden yapılmış bir harita. Şu izi görüyor musun, hani bileğine kadar gideni? O senin hayat çizgin. Burada bir tuhafılık var.”

“Ne? Tuhaf olan nedir?”

“Çizginin başlangıcında –yani burada– bir kesinti var, gördün mü? Eksiksiz bir kesinti, sanki ölmüşsün gibi. Fakat ölmediğin gün gibi ortada. Ve burada başka bir çizgi daha var: Gerçek hayatı gölgeleyen başka bir hayata benziyor ve terk edilmiş bir demiryolu hattı misali senin ana hayat çizginle birleşiyor.”

“O benim öbür hayatım” dedi Perdita. “Beni evlat edinmişler.”

“Ah... Üzgünüm, beni bağışla, ben...”

“Üzülecek bir şey yok ortada. Evlatlığım. Ne olmuş yani?”

“Günün birinde gerçek ebeveynlerini bulmak ister misin acaba?”

“Hangi anlamda benim gerçek ebeveynlerim olacaklar? Demek istediğim, seni hayatın hammaddeleriyle donatan kişi mi, yoksa seni büyüten kişi midir ebeveyn? Shep'i seviyorum. Benim babam olacak bir erkek varsa, o da kendisidir.”

Zel başını salladı. “Babam benim öz babam, ama onu hiç tanımıyorum. Başka birinin de babası olabilirdi. Ben de başka birinin oğlu olabilirdim.”

“Annen nasıl peki?”

“İyidir. Elinden geleni yaptı.”

“Öz annem ölmüş. O yüzden evlat edinilmişim.”

“Çok üzgünüm.”

“Sürekli üzgünüm demekten vazgeçer misin?”

Perdita parmağını onun dudağına koydu. Sonra öne eğildi ve Zel’i öptü. Öptüğü ilk oğlan o değildi, ama Zel’e sanki öyleymiş gibi geldi. Ağzında jumbo karides ve misket limonu tadı vardı. Zel onun saçlarına, kız uyuyormuş da kendisi onu uyandırmak istemiyormuş gibi hafifçe dokundu. Bu rüya hiç bitsin istemiyordu.

Bazen bu zamanın öncesinde başka herhangi bir zamanın yaşanmış olması bütün önemini yitirir. Bazen vaktin gece yahut gündüz ya da şimdi yahut sonra olması bütün önemini yitirir. Bazen bulunduğunuz yer size yeter. Sebebi, zamanın durması ya da henüz başlamamış olması değildir. Bu, zamanın kendisidir. Siz buradasınızdır. Bu yakalanmış an, koca bir ömre açılmaktadır.

Masalarına gelen ve kimseye sormadan bir sandalyeye oturuveren Autolycus, “Siz gençlerin pek güzel vakit geçirdiğini görmek hoşuma gitti” dedi.

Perdita karşıya ve hâlâ kâğıt oynayan Shep’e baktı. Autolycus üzgün bir ifadeyle başını iki yana salladı. “Şu senin baban amma yaman oyuncuymuş. Ben çıktım oyundan.”

“Bu sefer ne kaybettin?” dedi Zel.

“Annem gibi konuşuyorsun. Takma kafanı. Hayat bir ihtimaller oyunudur. Beni tanıştırmayacak mısın?”

“Ben Perdita.”

“Seninle tanıştığım memnun oldum, Perdita. Ben, Autolycus. Zel senin hakkında çok şey anlattı bana.”

“Hayır, anlatmadım! Onunla ilgili hiçbir şey anlatmadım.”

“Seninle ciddi düşündüğünü de öyle anladım.”

“Biz de özgür iradede bahsediyorduk” dedi Perdita. “Özgür iradeye inanır mısınız?”

“Teoride evet, fakat özgür irade kavramının icadı, özgür iradeyi –tıpkı cinsellik gibi– imkânsız hale getiren kavramın icadı öncesine rastlar.”

“Cinselliğin nesi imkânsız olabilir?”

“Sen daha bunu bilemeyecek kadar gençsin, konudan uzaklaşmayalım.”

“Cinsellik konusunu açan sendin.”

“Yaşlı bir adam genç ve güzel bir kızın yanına oturunca öyle olur, ama sen bunu dert etme.”

“Dert etmez o” dedi Zel.

“Teşekkürler, kendi adıma konuşabilirim” dedi Perdita.

Autolycus bir şans kedisi gibi başını sallayıp duruyordu. “Doğru! Kendi adına konuşan bir kadın hoşuma gider! Konumuza geri dönecek olursak – kanaatimce, serbest piyasanın özgür iradeyi olanaksız hale getirdiğini söyleyebilirim size.”

“Perdita, diyelim seninle iş yapıyorum ve zarara gireceğim halde sana indirim uygulamaya mecbur kaldım. Bu durumda benim özgür iradem nereye gitmiş olur? Ve Zel, diyelim özel bir girişim numarasına yatan, fakat aslında bir tekel olan senden bir ürün satın almaya mecbur kaldım. Bu durumda, benim özgür iradem nereye gitmiş olur?”

Perdita dedi ki: “Babam *Walden*’ı vermişti bana okuyayım diye, hani Thoreau’nun yazdığı kitap var ya. İnsan sistemin dışına çıkabilir. Kendi tarzına göre bir yaşam sürebilir.”

Autolycus omuz silkti. “İsa’nın söylemediği şey neydi? Zenginlerden hiçbir zaman yakayı kurtaramazsın. Kendini dünyadan soyutlayıp yaşamını marulla idame ettirebileceğin bir adaya gitsen de, girişimcinin teki çıkıp oraya deniz uçağı servisi koyar ve dünyanın en özel marulundan yapılmış detoksu ikram eden bir spa inşa eder.”

“Siz bir işadamı değil misiniz?” dedi Perdita.

Autolycus başını iki yana salladı. “Ben bir işadamı olamayacak kadar dürüstüm. Açıksözlü bir dolandırıcıyım ben.”

Shep, Perdita’nın tanımadığı uzun boylu bir adamla masaya gelerek “Son bir tur için oyuna tekrar girmek ister misin?” diye sordu Autolycus’a.

“Yoksul bir ihtiyar daha ne kadar riske girebilir ki?”

Zel’in arkasında duran yabancı lafa girdi. “Riske attıkların, değer verdiklerini gösterir.”

Zel arkasına döndü ve dönmesiyle ayağa fırlaması bir oldu. Yüzündeki yumuşaklık, sanki karşısında Medusa’yı bulmuşçasına bir anda buz kesmişti.

“Baba!”

“Selam, Zel. Autolycus seni burada bulacağımı söyledi. Bir otomobil seçmek için uğramıştım ve onunla birlikte gelmeye karar verdim. Keyfini yarıda kesmek istemem. Seni görmeyeli uzun zaman oldu.”

“On dört ay” dedi Zel. Öfkeden ve kafa karışıklığından tir tir titriyor ve hiç kimsenin bu durumun farkına varmamış olmasını umut ediyordu. Babasını gördüğünde hep aynı şey olurdu. Bedeni gerginleşir ve zihni bomboş kalırdı. Babası ona kibar ve doğal davranırdı fakat Zel ona söyleyecek hiçbir şey bulamazdı. *Git buradan. Git buradan. Git buradan.*

Xeno, kataloğa model seçermişçesine Zel’i tepeden tırnağa süzdü.

“Gömleğinin aşağı tarafındaki yağ lekesini saymazsak iyi görünüyorsun.”

Zel kıpkırmızı oldu. İçinden bir yumrukla babasını dünya üzerinden silmek arzusu geçti.

Perdita’ya tebessüm etti Xeno. Adam, oğlundan daha uzun boyluydu. Güzel yüz hatlarına sahipti ve gözleri gri renkteydi. Gür gri saçları bir film yıldızınıninki gibi geriye taranmıştı. Çekiciydi ve çekici olduğunun farkındaydı. Üzerinde ısı-

marlama lacivert bir takım elbise, bağcıklı mavi süet *brogue* ayakkabılar ve pembe V yaka bir tişört vardı. Perdita'ya elini uzattı.

“Ben Xeno. Zel’in babasıyım.”

“İngiliz aksanıyla konuşuyorsunuz” dedi Perdita.

“Ben zaten İngilizim. Zel Amerikalı, çünkü annesi Amerikalı. Ve tabii, burada büyümüştür.”

“Perdita” diye kendini tanıttı Perdita. Tokalaşmak üzere adamın elini tuttu. Xeno kızın elini bir türlü bırakmadı. Zel’in içinden bir bıçağa sahip olmak arzusu geçti.

Orkestra Jackson Browne’un hit şarkısını çalmaya başladı.

“İnsanlar sırf biraz daha kalır ki...”

Xeno “Stay” dedi. “Bu benim de çok uzun zaman öncesinde en çok sevdiğim şarkılardan biriydi. Bir ömür önce. Sen doğmadan önce. Dans etmek ister misin?”

Perdita tereddüt etti, sonra gülümseyip başını salladı ve Xeno’yla birlikte dans pistine yollandı.

Zel’in üzerine buzlu su püskürtülüp buzdolabına konmuş gibi bir hali vardı. Ne yerinden kımlıdayabiliyor ne de konuşabiliyordu.

“İyi, iyi” dedi Autolycus. “Aile hayatı her daim sürprizlere gebe dir.”

“O benim ailem değil” dedi Zel.

Xeno çok iyi dans ediyordu.

Sanki sudan yaratılmış gibi hareket ediyor, diye düşündü Perdita.

Xeno kızla konuşmaya çalışmadı. Dans edebilen insanların yapabildiği tarzda dans etmekten başka bir şey yapmadılar.

Zel’in ağır ve çekingen tebessümünün aynısı onda da vardı, fakat yüzünde Zel’de olmayan bir içe dönmürlük mevcuttu. Başka bir yerdeymiş gibi bir hali vardı ama bu, dalgınlık-

tan kaynaklanmıyordu. Herkesten ve her şeyden uzak duran insanların havası sinmişti üzerine.

Onları izlemek insanların hoşuna gittiğinden, öbür dansçılar etraflarındaki alanı boşaltmışlardı. Perdita'nın keyfine diyecek yoktu. Xeno kızın arkasına geçmiş, bir yandan kollarını tutarken bir yandan da onun şimi dansına yer açıyordu. Bir ara öne doğru eğilip kızın kulağına "Benim yanımdayken emin ellerdesin. Eşcinselim ben" dedi.

Dış kısımda, dans pistinin kenarında, her daim kendini ait hissettiği yerde duran Zel onları seyrediyordu. Ayakta dikilmişti; kıpırtısız, tesellisi imkânsız bir bedbahtlık sütunu ve ifade edemeyeceği bir öfkeden yaratılmış bir direk olup çıkmıştı oğlan. Xeno'nun Perdita'yla dans etmesini istemiyordu. Aynı zamanda, kendisinin bir babaya, babasının da bir erkek evlada sahip olduğu bambaşka bir dans pistinde babasının onunla dans etmesini istiyordu.

Perdita, Xeno'da var olan ikiliğin farkına varmıştı. Adamın üst bedeni uyumlu ve nazikti. Kızı fırıl fırıl döndürüyor, ona elini uzatıyor, ileriye değil, geriye doğru dans ediyordu, fakat kalçaları ileri harekete geçmiş sudan farksızdı.

Eşzamanlı olarak hem evet hem hayır demekti adam.

Müzik sona erdi. Xeno elini Perdita'nın beline koydu ve barı işaret etti. Oraya geldiklerinde, Xeno bir duble Woodford Reserve istedi. Barmen ne istediğini Perdita'ya hiç sormadan kıza taze misket limonu suyu ve içme suyu uzattı.

Xeno burbonu bir istiridyeyi yutarmışçasına boğazından aşağı gönderdi.

"Oğlumu ne kadar zamandır tanıyorsun?"

"Çok zaman olmadı. Arada bir bara gelirdi."

"Eskiden ben de buraya gelirdim; yıllar önce, senin ailen burayı devralmadan önce. O günlerde buranın adı çıkmıştı."

"Ne tür bir ad?"

"Önemli değil. Devir değişiyor. Ya da bizler değiştiğine ina-

nıyoruz. Peki ama devir değişiyorsa, insanlar da değişiyor mudur?”

“Ne demek istediğinizi anlamadım...”

“Bunun da önemi yok. Uzun hikâye. Ben sürekli zaman üzerine kafa yoruyorum – bu bir yerde yaşamın ilerlemesinden de kaynaklanıyor. Beni yanlış anlama, kayıp gençliğin özlemini çekmiyorum. Orada olup da, geri gelmesini arzulaadığım hiçbir şey yok: Ne minibüs, ne köpek, ne kitaplar, ne kızlar, ne oğlanlar ne de Leo.”

“Leo da kim?”

“Bir zamanlar tanıdığım bir aslan.”

Perdita, Xeno’nun mıknaatıs rengindeki gözlerinin sahiden mıknaatıs olabileceği hissine kapılmıştı. Adam kıza dokunmadan onu avucuna almayı başarmıştı.

“Sürekli zaman üzerine düşünüyorum, çünkü zaman meselesini kafam almıyor. O noktada ikimiz de aynı durumdayız, yani sen de ben de aynı durumdayız. Tek fark, senin bir şeyi anlayan gerekmiyor, çünkü biteceğine inanmıyorsun. Sana da tuhaf gelmiyor mu bu? Yani, ölümsüz olmadığımızı anlayana kadar ölümsüz olduğumuzu sanmamız.”

Barmen geldi ve Xeno’nun bardağını doldurdu. Xeno bardağını Perdita’nın şerefine kaldırdı ve kendisi Tristan, genç kız da Isolde imiş gibi viskiyi bir dikişte içiverdi.

Dedi ki: “Yaşlanmak birdenbire gelişen bir olgu. Yüzerek denize açılmak ve dönmeye çalıştığın sahilin yola çıktığın sahille aynı olmadığını fark etmek gibi.”

“Sen yoluna nereden başladın?”

“İngiltere’deki ürpertici bir erkek okulunda. Yüzmeyi se-verdim, çünkü su o kadar soğuktu ki, başka bir şey hissetme-me engel olurdu.”

“Ben de sanki duygulardan yapılmışım gibi hissediyorum.”

Xeno kıza bakıp gülümsedi. Kızın halinde tavrında önceden bildiğini sandığı bir şey vardı. Fakat bu imkânsızdı.

Bardağını havaya kaldırdı. Rahat ve doğal bir otoritesi vardı. Barmen içkisini tazeledi.

“Ondan hoşlanıyor musun bari? Yani Zel’den?”

“Evet, hoşlanıyorum.”

Xeno başını salladı.

Sonra kız lafa girdi: “Peki sen hoşlanıyor musun?”

Xeno içkisini bir dikişte mideye indirdi. Elini kızın omzuna attı ve birlikte masaya döndüler.

Zel orada değildi. Clo’nun üzerine krema, tütülenmiş ringa balığı, fıstık ezmesi, dilimlenmiş tavuk ve bir ömür yetecek genetik mühendisliği ürünü ağır hareket eden fare ordu-su ele geçirmiş bir kedinin hali gelmişti.

“Hey, hey, hey!” dedi. “Hey! Oyuna var mısınız?”

Elindeki iskambil destesini bir akordiyonun deri kıvrımlarımıştçasına, bir elinden diğerine geçirerek bir sihirbazlık numarası yapıyordu. “Chevy’yi tekrar kazandım” dedi Clo.

Chevy’yi kendisi masada tekrar kazanmış olan Shep, “Par-don?” dedi.

Masada aile boyu bir Maker’s Mark şişesi, buzla dolu bir sü-rahi ve sıra sıra bardaklar duruyordu. Xeno bardağına tepeleme sek burbon koydu. O kadar çok viski doldurmuştu ki, elinde bir buzlu çayla oturan evde kalmış bir teyzeden farksızdı.

“Buyur al” dedi Shep.

“Büyük kaybetmiştim” dedi Xeno. “Bir içkiye ihtiyacım var.”

“Bugün benim doğum günüm” dedi Shep. “Bu gece şansım yaver gidiyor.”

Bardağındakini tek dikişte bitiren ve kendine başka bir tepeleme sek burbon dolduran Xeno “Yoksa, hep kasa mı kazanır?” dedi.

“Kasa filan yok” dedi Shep. “Bu bir çamaşırhane değil.”

“Yine de, arabayla tek bir içki içmeye gelinemeyecek kadar uzun bir yol.”

Shep kâğıtları kesti. “Var mısın yok musun?”

“Varım” dedi Xeno. “Eli artıracacağım ya da çekileceğim.” Masaya bin dolar fırlatıverdi.

“Vay canına” dedi Clo.

“Tamam, tamam” dedi Autolycus. “Ben varım. Lowball mı, Texas Hold'em mı?”

“Ben yokum” dedi Clo.

“Oynayabilir miyim?” dedi Perdita.

“Sen ne zamandan beri poker oynamayı biliyorsun?” dedi Clo.

“Bu gecedен beri. Bana da öğretin. On dolarla başlayabilir miyiz?”

Adamlar kahkahayla güldü. Anı çepeçevre saran sıkıntı dağılıverdi birden. “Gençlere uygun bir oyun oynayabiliriz” dedi Shep. “On dolarla başlayalım, beyler.”

Xeno, Perdita'ya baktı. “Poker olasılıklar üzerine kurulu dur. Poker oyuncularının, düzensiz bir evrende düzen arayışındaki kişiler olduklarını söyleyebiliriz.”

“Ah, sana katılıyorum” dedi Autolycus. “Düzen/düzensizlik. Düzensizlik/düzen. Buzun üstüne biraz viski alabilir miyim?”

Xeno sözlerine devam etti, “Hiç kimse kendisine dağıtılan eli öngöremez. Fakat bir deste elli iki kâğıttan oluştuğuna göre çok geçmeden diğerlerinin ne oynayacağına dair çıkarımlarda bulunabilirsin. Dikkat edersen tabii. Yani, dikkat etmen şart.”

“Gerçek hayatta nasıl oynanır, ben sana onu anlatayım” dedi Shep, “felsefe yapmayı bir kenara bırakalım – DeLorean meselesinde yapılan felsefe canıma yetti.”

“Kırıcı olmak zorunda değilsin” diye konuştu Autolycus.

Shep onu duymazlıktan geldi. “Poker, beş kartla oynanır. Bu oyunda iki adet gizli koz kartı –şahsi kartlar– ve şunlar gibi beş adet ortak kart vardır ve kazanmak zorunda olduğun eller birkaç çeşittir. Bir elde her zaman beş kart bulunur. Yapabileceğin Floş Royal, Düz Floş ve Per...”

Zel masaya geri döndü. Gömleği sıırıslıklamdı ancak yağ lekeleri gözden kaybolmuştu.

“Oğlum kendini çamaşır makinesine atmış gibi görünüyor” dedi Xeno. “Burada ne işler dönüyor bakalım?”

“Bir şey mi söylemeye çalışıyorsun?” dedi Shep.

“Sarhoş işte” dedi Zel. “Hep sarhoş zaten.”

Xeno gözlerini oğlundan ayırmadan tekrar bardağını doldurdu. “Demek istediğim, eskiden burası bir mafya mekânıydı.”

“Artık öyle değil ama” dedi Shep.

Perdita, Zel’in elini tuttu. “Poker öğreniyorum. Sen de oynayacak mısın?”

Zel cüzdanından on dolar çıkardı.

“Poker oynamayı bildiğinden haberim yoktu” dedi Xeno.

“Benim hakkımda ne bilirsin ki?” dedi Zel.

“Beyler...” dedi Autolycus. “Bir partiye gelmiş misafirleriz şunun şurasında.”

“Davetsiz misafirler” dedi Shep, “fakat *İncil*’de yazdığı gibi, ‘Yabancılar konuksever davranın, bakarsınız tebdili kıyafet gezen melek oldukları ortaya çıkar.’”

“Ben bunu W.B. Yeats’in söylediğini sanırdım” dedi Xeno.

“Madem öyle, sözü nereden alıntıladığınızı biliyoruz artık” dedi Shep.

“Bu da amma komik bir poker oyunu oldu” dedi Autolycus. “Evden hiç çıkmamış olmalıydım. Clo! Koy bakalım paraları masaya. Yaşlı bir adamın bahtsızlığı sayesinde bir sürü paran oldu.”

Shep kâğıtları dağıttı. Ağır bir oyun oldu, çünkü oyun sadece kartlardan ibaret değildi. Xeno içiyordu, Zel nefret ediyordu, Shep düşünüyordu, Autolycus seyrediyordu, Clo ise Clo olmakla yetiniyordu –ki bu bir masa ya da sandalye olmaktan farksızdı– ve Perdita öğreniyordu.

İlk eli Perdita kazandı. Erkekler onu alkışladı.

“Tamam!” dedi. “İşte benim kazandığım ellilik. İki katı ya da hiç.”

Masaya ilk elliliği koyan Zel oldu.

“Demek bu oğlana fazla para veriyorum” dedi Autolycus.

“Sen onu merak etme. Benden her ay para alıyor” dedi Xeno.

“Senin parana ihtiyacım yok. Neden seninleyken konu hep dönüp dolaşıp paraya geliyor?”

“Bir zamanlar başka türlü değer birimleriyle iş yapardım” dedi Xeno, “sevgi, dostluk, güven, sadakat. Bu da bana kendimi iyi hissettirirdi. Sonra hepsinin sırf duygudan ibaret olduğu kafama dank etti. Hiçbir anlamının olmadığı. Başkalarını sevmeyiz ve başkaları da bizi sevmez.”

“Doğru olamaz bu” dedi Perdita.

“Sen gençsin” dedi Xeno, “hâlâ sevgiye inancın var.”

“Var, çünkü seviliyor” dedi Shep.

“Ya sevilmediğinde ne olacak? Oscar Wilde oku, hayatım. Her insan sevdiği şeyi öldürür.”

“Niye buraya geldin?” dedi Zel.

“Seni görmek istedim.”

“O zaman neden görmedin? Beni görmek için yıllar vardı elinde.”

Xeno cevap vermedi.

“Pekâlâ, pekâlâ” dedi Shep. “Oyuna başlıyoruz.”

Xeno parayı masaya koydu. Zel’in yüzüne hiç bakmadı.

Bu sefer erkekler gerçekten oynuyordu.

Perdita ikinci eli de kazandı. Masadaki 250 doları topladı ve miktara kendi parasını da ekledi. Ortada 300 dolar vardı.

“Ben yokum” dedi Zel.

“Ben sana arka çıkarım” dedi Xeno.

“Ben yokum dedim.”

“Ben de sana arka çıkarım dedim!”

“Ben yokum” dedi Clo.

“Varsın” dedi Shep. “Parayı masaya koy ve sana denileni yap.”

Autolycus dedi ki: “Clo – sana bu sabah Oedipus hakkında anlattığım hikâyeyi hatırlıyor musun?”

“Evet, evet” dedi Clo. “Ne olmuş ona?”

“Tezimi gözden geçirip değiştiriyorum. Aslında oğulları öldürenler babalarıdır.”

“Peki, kız evlatları kim öldürüyor?” dedi Perdita.

“Hepimiz elbirliğiyle öldürüyoruz” dedi Xeno. “Şayet kahraman –de ki Hamlet, de ki Othello, de ki Leontes, Don Giovanni, James Bond– seni öldürmese, sen yine de adamın ruhuna verilmiş bir kurban olacaksındır.”

“Benden başka herkes adamın neyden bahsettiğini anlıyor mu?” dedi Clo.

“Sarhoşken” dedi Zel, “ilginç biri olduğunu sanır.”

Xeno dedi ki: “Bir keresinde en iyi dostum, karısının üzerine benimle iddiaya girmişti.”

“Sen de girdin mi?” dedi Shep.

“Hayır. Fakat ikimiz de kaybettik.”

Masada 4.000 dolar vardı. Autolycus kendi elini oynadı. Düz Floş.

“Teşekkürler beyler ve sevgili hanımefendi.”

“Vay, vay, vay, vay, sen benimle kal bakalım” dedi Shep.

“Öne geçmişken bıraksam iyi olur.” Autolycus ayağa kalktı ve paraları katlayıp cüzdanına koydu.

“Bunu düşürmüşsünüz.” Perdita adama oturduğu sandalyede duran bir iskambil kâğıdını uzattı.

Shep kâğıdı kızın elinden aldı. “Bu bizim desteye ait değil.”

Xeno ellerini başının gerisine koyup arkaya yaslandı. “Ava giden avlanır. Hileyi yapan bizzat kendisi değilse, kasa hile yapılmasından hoşlanmaz.”

Shep, Xeno’ya çıkıştı. “Burası kumarhane değil.”

“Ah, öyle mi? Peki, burada ne işler çeviriyorsun, Shep? Uyuşturucu? Kadın? Küçük yaşta kızlar? Oğlanlar? Hayır, oğlan değildir, öyle olsaydı mutlaka benim kulağıma gelirdi.”

“Sen aklını mı kaçırdın?” dedi Zel.

“Sanırım artık gitme zamanın geldi” dedi Shep.

Xeno hiç istifini bozmadı. Adam, camın üstünde sürünerek bir aşağı bir yukarı giden bir örümcek misali parmaklarını burbon bardağında gezdirirken Perdita uzun parmakların örümcek bacağına andırdığını düşündü.

“Sen satın almadan önce burası bir mafya yeri idi. Ben o zamanlarda şehirle daha çok içli dışlıydım. O dönemde buralarda yaşıyordum. Bildiğim bir şey var.”

Shep, öfkesini kontrol altında tutmak için büyük bir çaba harcıyordu. “Evet, mafya yeri idi. Paralarını verip çıkarttım onları buradan.”

“Hiç kimse mafyaya parasını verip çıkartamaz.”

“Orası doğru” dedi Autolycus.

“Sen çeneni bir kapatsana” dedi Clo. “Perdita, bizi biraz yalnız bırakmak ister misin?”

“Hayır.”

“Bizi biraz yalnız bırak diyorum.”

“Babasının işleri nasıl yürüttüğünü duymasını istemiyor musun? Kâse kâse balık çorbasından ve cumaları Golden Oldies gecelerinden kazandığın parayla kızına o boynundaki gibi bir gerdanlık satın alman mümkün değil.”

“Annemin gerdanlığıydı bu” dedi Perdita.

“Annesi ölmüş” dedi Zel. “Sen duyarsız, sarhoş, kendinden başkasını düşünmeyen ahmak bir adamsın.”

Clo ayağa kalktı. Boyu babasıyla aynı, cüssesi onun iki katıydı. “Vakit doldu, Beano ya da adın her neyse. Şansın varmış. Eğer burası bir mafya mekânı olsaydı sabaha kalmadan kafana bir kurşun saplanmış olurdu.”

“Aynı Tony Gonzales gibi” dedi Xeno.

Sessizlik.

“Tony... Gonzales...” dedi Autolycus. “Peh-peh. Çok uzun zaman olmuş.”

“Tony Gonzales de kim?”

“Sen doğmadan önceydi” dedi Autolycus.

“*Kız doğmadan önceydi*” diye tekrarladı Shep. Konuşması ağırlaşmıştı.

“Hurdayı ben satın aldım. Tarihi eser olarak, anlarsınız ya.”

“Hangi hurdayı?” dedi Clo.

“O adamı her kim vurduysa – hem onları hiç yakalayamadılar, değil mi?”

“Hiç yakalanmadılar” dedi Xeno.

“Meksikalının kiralık BMW’sini alıp kaçmışlar ve onunla Bear Bridge’in altındayken bir arabaya arkadan çarpmışlardı. O geceki sel Tanrı tarafından gönderilmişti sanki.”

“*Tanrı tarafından gönderilmişti sanki*” diye tekrar etti Shep. Konuşması ağır ve otomatikti.

“Gidip enkazı toplamam için aradılar beni. O günlerde çoğunlukla enkaz kaldırma işleri yapıyordum. Faturaları ödemek için. Meksikalıyı vurdukları tabanca var ya – ben oraya gittiğimde hâlâ arabada duruyordu. Polis hiçbir şekilde izah edilemeyen tek bir kurşunun nereye gittiğini bir türlü çözemedi. Bir namluda altı kurşun vardır; ikisi Meksikalıda, üçü silahın içindeydi.”

“Ateş etmiş ve hedefi tutturamamışlardı herhalde” dedi Clo.

“Ya, olabilir tabii. Bir tanık vardı; o sırada hastaneden çıkan bir hizmetli, lastiği patlamış bir araba ve yağmur altında tekerleği değiştiren birkaç adam gördüğünü söylemişti. Hani, tıpkı o sıırıslıkam kara filmlerdeki gibi. Gel gör ki, onlar da hiç bulunamadı. Tanrım, evet, şimdi şimdi aklıma geliyor yeniden. Haftalarca sürekli haberlerde çıkmıştı.”

Xeno şişede kalan içkiyi bardağına boşalttı.

“Tony Gonzales’in aradığı kişi bendim.”

Sessizlik.

“Yani, o adamın SANA getirdiği para ve...” Clo lafa girmiş ama sözü yarım kalmıştı. Shep ayaktaydı. İki yana hafif hafif sallanıyordu. Yüzü seğirmeye başlamıştı. Söylenemeyecek bir şeyi söylemeye, olduğu yerde kalan masadan uzaklaşmaya çalışmış gibi bir hali vardı ya da belki de, olduğu yerde kalan bedeniydi. Hem hareket ediyor ve konuşuyordu, hem de hareket etmiyor ve konuşmuyordu.

“Baba?”

Düşen bir dünya misali yere yığıldı Shep.

“Baba? Baba!”

Clo babasının yüzüne hafifçe vurdu. İnsanlar toplanmaya başladı. “Ambulans çağırın! AMBULANS ÇAĞIRIN!”

Ve gece, o tarz günlerin ve gecelerin –zamanı zor kullanarak durduran o günlerin ve gecelerin– başına geldiği şekildeilmek ilmek çözöldü. Tıpkı evine giden bir otomobilin yolunu keserek sürücü ile yolcuları silahla tarayan ve enkazı yağmur altında bırakan o günler ve geceler gibi.

Kendi günlerinin ve gecelerinin içinden geçiyordun ve sonra çağrı geliverdi. Akşam yemeğini ya da gidip yatmayı aklından geçiriyordun. Ölümü yahut kayıpları düşündüğün yoktu. Oysa şimdi, her yeri sel basmıştır ve hava kararmıştır; sen ise, vakit çok geç olmadan oraya varmaya çalışırsın, fakat artık çok geçtir, çünkü yeterince zamanın olduğu zamanlar geride kalmıştır. Sabaha dek ne kadar zamanın kaldığını bilemezsin. Hastanedeki saatin akrep ile yelkovanı, ölene kadar aynı pencerenin camında dolaşan bir böcek misali sürünerek ilerliyordur.

Parmağındaki kauçuk tüp kalp monitörüne bağlıdır. Yüzünün üzerindeki maske ona bir şişeden oksijen desteği ver-

mektedir. Gözleri kapalıdır. Hâlâ kendisi gibi görünür ama gözleri kapalıdır. Derken, bir MRI taraması yaptırmak için yatağı tekerleklerinden ittire ittire linol yer döşemesiyle kaplı koridordan geçirmek ve bodrum kata indirmek için oraya gelirler. Bütün bunlar o insanların gözünde gecelik işlerinin bir parçasıdır ve onlar evlerine gidip uyuyacaklardır, fakat sen bunu yapamayacaksındır.

Yatağın öbür tarafına silinebilir keçeli kalemle ne yazmış olabilirlerdi? Görevli doktorun adı ve hastaneye geliş saati ve “Oral Yoldan Beslenemez” ibaresi yazılıydı. Çok uzaklardaki bir adayı çağırıyordu bunlar.

Nereye gittin böyle?

Kız üzerine eğilip onu öptü. Dudakları dudaklarına değdi. Adamın dudakları kuru, tuzlu ve tepkisizdi. Bu bir peri masalı değildi. Sevgi adamı uyandıracak değildi.

Sert vinille kaplı iki sandalye ittirilerek oturma yerlerinden birleştirilmiş. Dettol kokan incecik mavi bir battaniye. Yüksek, beyaz yatağın ve metal güvenlik parmaklıklarının yanı başındaki uyku. Adamın hayatının bağlı olduğu monitörün titrek ışıklarının altındaki uyku. Oda denilen kapsülün az ilerisinde, hemşire odasının parlak ışıkları ve hastane gecelerinin yoğun neon ışıkları uzanıyordu. Fakat burada adamın yüzünü aydınlatan düşük voltajlı bir lamba ve monitörün yeşil, kırmızı ve mavi ışıkları vardı ve senin aksine, hepsi de evlerine dönen yüzlerce otomobilin ön ve arka farları pencereden içeri sızıyordu. Hâlâ zamanın bir parçasıydı onlar. Senin olmadığın şekilde.

Uzadıkça uzayan gece nöbetleri.

Seni seviyorum ve elimden hiçbir şey gelmiyor.

Perdita hastaneden eve geldiğinde Clo kapalı televizyon ekranının önünde boş boş oturuyordu. Daha bir sürü test ya-

pılması gerekiyordu. Kıza eve gitmesini ve biraz dinlenmesini salık vermişlerdi.

Perdita, güneşin temiz ve çıplak zemine elmaslar çizdiği küçük odasına gitti. Her şey aynıymış gibi görünüyordu, oysa hiçbir şey aynı değildi. Nesnelerin yarattığı bir yanılsamaydı bu.

Önce kesik kesik, ardından derin bir uyku çekti. Uyandığında akşam olmuştu. Duş yaptı ve üstünü değiştirdi. Bir blucin ile sweatshirt giyindi ve aşağı indi.

Clo önceki gecenin dağınıklığını toplamakla meşguldü. Kızı görünce gülümsedi. “Yemek ister misin? Dünden kalan koca bir karides yığını vardı, ben de deniz ürünlü türlü yaptım.”

Masada sessizce oturdular. Kız kardeşi yemeğini yerken Clo ona göz ucuyla bakıp durdu. Perdita bütün bir gün ağzına tek lokma koymamıştı ve karnı açtı. Yemeğini bitirdiğinde gözlerini hiç ayırmadan Clo’ya bakmaya başladı. Clo başka tarafa baktı.

“Clo? Bilmediğim şeyler var, değil mi?”

“Babama sor.”

“Babama soramam ki. Dün gece her ne olduysa, babam felç geçirdi ve şimdi hastanede yatıyor. Neler oldu?”

“Benim bunu yapmam yakışık almaz.”

“Bana anlat işte.”

“On sekizine geldiğinde babam hepsini anlatacaktı.”

“Bilmek zorundayım!”

Clo ağırlık kaldıran bir adam gibi kalçalarına yüklenerek yavaş yavaş yerinden kalktı. “Bana bir dakika ver, olur mu?”

Clo odadan çıkarken Perdita tabakları toplamaya başladı. Yere düşürdüğü bir kâse kırıldı. Kırık parçaları toplamak için yere eğildi ve masadaki bardağı devirdi.

Clo kare biçimindeki büyük bir evrak çantasıyla ve kartondan bir klasörle geri döndü.

“Bırak bulaşıkları ben halledeyim. Daha ucuza çıkar.”

Clo, kız kardeşine yardımcı olma çabasının bir parçası olarak dişlerini göstere göstere güldü, ama Perdita gözlerini ona değil, kutuya dikmişti. Yanaklarını şişirerek ağız dolusu iç geçirdi ve çantayı masanın üstüne koydu.

Perdita korku hissetti. Paslanmış yaylı kilitlerin korkusunu. Mat ve nicedir kullanılmayan derinin korkusunu hissetti.

Clo işe klasörden başladı. Klasörde gazete kupürleri, internetten indirilmiş materyaller, karanlığı ve seli gösteren grenli fotoğraflar vardı.

“Bunların hepsini o dönemde ve olayın birkaç ay sonrasında toparlamıştım. Tutuklanmayı bekliyordum.”

Perdita kupürleri evirip çevirdi. Köprüler, polis araçları, hava durumları, son dakika haberleri, mahvolmuş hayatlar.

“Sen ya da babam – bir cinayet?..”

“HAYIR! Katil gibi bir halim var mı benim? Hayır. Gonzales denen o adama yardım etmeye çalıştık. Arabada gidiyorduk. Eve varmaya çalışıyorduk. Araba kaçırma olayına tanık olduk. Adama yardım etmeye gittik. Fakat çok geç kalmıştık. Düşüğünde kafasını vurmıştu. Vurulduğundan haberimiz bile yoktu. Vurulduğunu bilmiyordum. Ama ölmüştü.

Babam polisleri beklemedi. Bilirsin, polislere güveni yoktur. Bizim üstümüze yıkabileceklerini düşündü. Tanrı aşkına, siyahi olduğumuz için.”

Perdita kupürleri evirip çevirmeye devam etti.

“Polislerin aradığı adamlar siz miydiniz?”

Clo başını salladı, elleri masayı sımsıkı kavramıştı. “Yüceler yücesi, korkmuştum. Tanımlanamayan araçtaki kimliği tanımlanamamış adamlar bizdik.”

Cinayetten takriben bir hafta sonra televizyon haberlerinde Tony Gonzales’le birlikte Londra’dan yola çıkmış bir bebeğin izi sürülmeye başlandı. Yarım milyon dolar ve sadece bebek M. olarak bilinen bir kız çocuğu sırra kadem basmıştı.

Polisin, çocuğun ebeveynlerinden aldığı bilgiler ışığında Bebek M.'nin ailenin, henüz bulunduğu yer tespit edilememiş yakın bir dostuna teslim edileceği sonucuna varmıştır.

Hastanede görevli bir hemşire olan Anna Conchitas, Bay Gonzales'in bebeği pazar sabahının ilk saatlerinde Santa Maria Hastanesi'ne getirdiğini, bebeğin sağlık durumunun iyi olduğunu ve normal dışı bir durum yaşanmadığını teyit etmiştir. Bayan Conchitas, Bay Gonzales'i ve Bebek M.'yi gören son kişidir. Polis, arabanın arka koltuğunda bebek sütü karışımının ve bebek bezlerinin bulunduğunu doğrulamıştır. Bay Gonzales'in bavulunu otelde bırakmış olması oraya dönmek niyetinin bir göstergesi olarak yorumlanmıştır.

“Evet, rapor buydu. Bunu babama hiç göstermedim. Gerçekte ne kadarını bildiğinden emin değilim. Haberleri seyretmezdi. Hiçbir konuda tek laf etmek istemezdi. Bir kere seni bırakmamayı kafasına koymuştu ya, başka bilmek istediği kalmamıştı. Birkaç ay dairemizde seni gözlerden uzak şekilde sakladı. Sonra banliyöde kiraya çıktık. Millet, bebeğin bana ait olduğunu düşündü –işsiz güçsüz ve çocuklu bir siyahi daha katılmıştı aralarına– ve Shep de kiliseyi aksatmayıp görevini layıkıyla yerine getiren büyükbaba oluyordu. Perdeler kapalıyken birbirlerinin canına okuyan ve siyahi ailelere tepeden bakan dindar beyazlar – öyle şeyler işte. Sonra burayı satın aldı.”

“O parayla mı?” diye sordu Perdita.

“Evet, hem çantadaki parayla hem de dairenin satışından elde edilen parayla. Güzel bir dairemiz vardı. Annemin bir sigorta poliçesi vardı; öldüğünde sigortadan para almıştık. Böylece borçlar temizlendi.”

“Xeno, mafya derken neyi kast etti?”

“O kadar çok içmişti ve içi öyle pislikle doluydu ki. Biz mafya filan değiliz! Burada mafya tipler gördün mü sen hiç? Hayır!”

“Ben arabada mıydım?”

“Hayır, arabada değildin. Gonzales denilen adam, başının

belaya girdiğini anlamış olmalıydı. Seni bir yerde saklamıştı – biz seni almak için geri döndüğünü tahmin ettik.”

“Ben neredeydim?”

Clo’nun üzerine bir tedirginlik geldi. “Lastiği onarmak ve yoldan çekilmek için arabayı hastanenin oraya çekmiştik. Ben o işi hallederken ve yağmurdan parmaklarımı bile göremeyecek durumdayken, babam seni gördü.”

“NEREDE?”

“Hastanenin bebekler için düşünülmüş bir bebek kutusu vardı...”

“Guangzhou’da HollyPollyMolly’ninki gibi mi?”

“Aynen öyle. Sen iyi misin?”

Perdita oturmuştu. “Anlatmaya devam et” dedi, çünkü Clo bir duracak olursa tekrar başlayacak cesareti toplayamayacağından ve kendisinin de onu dinleyecek cesareti bulamayacağından korkuyordu.

“Bebek kutusu oraya konulalı birkaç yıl olmuştu. Sonra dürüst çoğunluk⁴⁴ –artık her kimse bunlar– kutuyu kaldırttı. Kafana takma hiç. Babam en başından beri çılgınca karışada yer alan her şeyin, yani bebeğin, –bu sen oluyordun– işadaminin ve araba kaçırma olayının bağlantılı olduğunu biliyordu bilmesine, fakat bunun nasıl olduğunu açıklamıyordu.

“İçine doğmuştu sanki. Ben onun delirdiğini düşünmüştüm. Delirmediği anlaşıldı. Fakat sanırım iki hafta sonra hikâyenin daha çok sayıda parçası ortaya çıkmaya başladı.

“Şu Xeno denen adamı buldular. Paris’teymiş adam. Geçen akşam onu tanımadım – zaten sadece fotoğrafını görmüştüm ve onun da üzerinden çok zaman geçmişti. O da buralarda bir yerde olacaktı. Muhtemelen Yunanca, Brezilya ya da Arjantin dilindeki uzun ve yabancı isimlerden birini –Polixenes

44. Okullara din dersi konulması, dine ve ahlaka aykırı kitap ve yayınları yasaklama, kürtaj yasağı gibi tutucu uygulamaları toplumda yaygınlaştırmak için kurulmuş Protestan örgütü. (ç.n.)

mi, Polixeno mu ne- taşıyordu. Koyu renk saçları ve sakalı vardı... Fotoğrafi bulmak ister misin?"

Perdita başını iki yana salladı. "Şimdi değil."

"İşte o zaman hiç vakit kaybetmeden NBPĐ'ye⁴⁵ gidip seni ve parayı iade etmemiz gerekirdi. Para da kutunun içinde senin yanındaydı – şuracıktaki evrak çantasındaydı işte."

Clo, kocaman başparmaklarıyla yaylı kilidi çıt ettirdi. Çantanın kapağı menteşelerinden açıldı.

"Haydi, içine bak."

Kutunun içinde bin dolarlık banknotlar vardı.

"Bak sen şuna! Herhalde babam sen bunları göresin diye öyle bırakmıştır. Bunlar gibi banknotlar vardı hep. Evet. Filmlerdeki gibi istiflenmiş. Bir de mücevherler. Aynı perimasallarındaki gibi."

"Neden polise gitmediniz? Para yüzünden mi gitmediniz?"

"Hayır! Senin yüzünden gitmedik! Ben hayatımda babamın sana âşık olduğu kadar başka birine âşık olmuş bir kimse görmedim. Babam demişti ki, yani mantığı şöyleydi: Mademki bu insanlar seni vermişlerdi, biz niye geri verecektik? Senin bir öksüzler yurduna gönderileceğini düşündü. Seni ona Tanrı'nın gönderdiğine inandı. Hem öyle olmadığını kim söyleyebilir?"

Perdita banknotları, sanki kendisine yazılmış mektuplar-
mış gibi tutup tutup kaldırdı.

"İşte o zaman başımıza bir iş açılacağını düşünüp korkmaya başladık. Biz de seni yasal olarak nüfusumuza aldık. Paraya ihtiyacı olan bir kadın bulduk; kendini senin annen olarak yazdırmayı kabul etti, Shep'in de baba olarak görünmesine ses çıkarmadı. Hiçbir şeyden haberi yoktu. Umurunda değildi. Bu işi para için yapmıştı. Doğum tarihini değiştirdik. Pasaportunu, nüfus cüzdanını, sosyal güvenliğini ve bütün ıvır zıvırı o şekilde alabildik."

“Peki kaç yaşındayım ben?”

“Olduğun yaştan takriben üç ay daha büyüksün.”

Perdita kanepeye oturdu. Clo yanına gelip onunla birlikte oturdu ve kolunu kızın omzuna attı. “Sen hâlâ benim küçük kız kardeşimsin.”

“Öyle miyim?”

“Çok fena, ama öyle – hep benim kız kardeşim olarak kalacaksın. Dinle beni. Zeki bir adam değilim ben, sen de biliyorsun bunu.” Clo dirseğiyle kızı hafifçe dürttü. “Hadi ama, dürüst davranabilirsin, bugün dürüst olma günü. Tamam, kafamda birkaç tahta eksik işte.”

Perdita hem kahkahayla gülüyor hem de ağlıyordu. Clo kızı kendine doğru çekip geniş omuzlarına ve göğsüne sımsıkı bastırdı. Sabun ve kolonya kokuyordu.

“Fakat ayan beyan ortada olanları görebilecek durumdayım. Her yer mutsuz ailelerle dolu. Baba evi terk eder ya da anne ilaç alıyordur veya eşini aldatıyordur. Çocuklar herkesten nefret eder ve karınlarını doyurabilecek hale gelir gelmez evi terk ederler. Biz senin ailen olduk, çünkü bunu yapmayı istedik. Babamı bulabilmiş olsalardı mutlaka tutuklardı. İşte seni o derece istedik.”

Perdita yüzünü Clo’nun tişörtüne sildi.

“Beni arabayla aşağıdaki garaja götürür müsün?”

“Autolycus’un yerine mi? Niçin?”

“Zel’i görmem lazım.”

Clo’nun tedirgin olmuş gibi bir hali vardı, ama ceketini anahtarlarını almaya gitti. Arabada radyo açıkken ve ikisi de önlerine ve yola bakarken (çünkü kimi zaman birtakım şeyleri söylemek iki insan da yola bakarken daha kolaydır) Clo dedi ki: “Sen ve babam... Sana söylediklerimde ciddiydim. İlk görüşte aşktı, onunla senin arandaki şey. Yani, sen onu tamir ettin.”

“Tamir mi ettim?”

“Annem öldükten sonra kalbi kırılmıştı. Sen onun kalbini tamir ettin.”

Clo yan tarafa uzandı ve kızın elini tuttu. Kentin ışıkları hızlarını düşürmelerine ve onları şimdiki zamanın yaşandığı akşamla karşılaşmalarına yol açana kadar o şekilde, birbirleriyle hiç konuşmadan ve her biri kendi geçmişlerinin parçalarına yolculuk ederek gittiler.

Autolycus bir otomobili cilalıyordu. Doğruca Clo’nun yanına geldi ve elini sıktı. Bir yandan da öbür elini Perdita’nın omzuna koydu. Adam tek kelime etmedi. Zaten buna ihtiyaç da yoktu.

Zel, dimdik havaya kaldırılmış siyah bir T Model Ford’un alt gövdesinden bir kaykay yardımıyla çıkıverdi.

Kollarını iki yana açtı ve yere bakarak konuşmaya başladı. “Üzgünüm.”

“Xeno’yu görmem lazım” dedi Perdita.

Zamandan haberler

Ev karanlıktı ve yolun gerisindeydi.

Zamanında tuğla duvarları tırmanacak şekilde tasarlanmış ve epeydir demir balkonları baştan başa sarmış mor salkımlar, ay ışığında net görülebiliyordu. Pencereleden bazıları karanlıktı. Ön kapının üzerindeki boya kabarmış ve sıcak, nemli havaya yenik düşmüştü. Kapıya çıkan yayvan ve kocaman basamaklar nicedir süpürülmemişti.

Öykülerdeki evler gibi bir yerdi burası.

Zel, evin girişinde güvenliği sağlayan ağır kapıların kilidini açtı. Arabayla çakıltaşlarının üzerinde yol almaya başladılar.

Burada yaşayan biri var mı?

O burada oturuyor.

Zel, Perdita'yı binanın çevresinden dolaştırdı. Tuğlalar nemliydi. Bahçeyi yabani otlar bürümüşü. Bize karşı çalışan doğa. İnsan olmak için harcanan daimi emek. İnsan olmanın getirdiği daimi endişe. Zel elinden tutarak Perdita'yı üzerinde çalıların bittiği, bir zamanlar mutfak olan yere giden kaygan ve alçak basamaklardan aşağı indirdi. Artık burası eski eşya deposu olarak kullanılıyordu. Zel demir bir ızgaranın arasından soktuğu elini yukarıya götürüp *Mavisakal*⁴⁶ öyküsünün başındaki gibi kocaman bir anahtar çıkarıverdi.

46. Evlendiği kadınları öldüren zengin bir adamı ve son karısının bunu açığa çıkarmasını işleyen bir halk hikâyesi. Adam konaktan ayrılırken karısına bir anahtar vererek esrarlı bir odanın kapısını asla açmamasını tembih eder. (yay.n.)

Zel kapıyı iterek açtı. Küçük adımlarla kaçışan bir şeylerin sesini duydular.

“Farelerden korkar mısınız?” Farelerden korkmazdı kız.

“Işık burada.” Bir elektrik düğmesi tık tık etti. Hiçbir şey olmadı.

Zel, Perdita’nın elini tuttu. Duraksayarak ve ağır adımlarla kızı geniş bir salona açılan dar hizmetçi merdiveninden yukarı çıkardı. Oğlan, incecik ve dağınık bir ışık yayan telefonunu başının üstünde tutuyordu. Perdita gölgeler ve derin girintilere kondurulmuş kapılar gördü. Geniş ve heybetli bir merdiven gördü. Bu ev geçmişte görkemli zamanlar yaşamıştı.

Zel, bir çift kakma işlemeli gül ağacından kapıyı açarken “Kütüphaneyi deneyelim” dedi.

İçerinin havası bayat ve tozluymdu. Panjurlar kapalıydı. Taştan şömine rafında iki büyük kilise mumu vardı. Zel bunları yaktı. Böylesi daha iyiydi. Hiç değilse etrafı görebiliyorlardı.

Perdita titremeye başlamıştı. Evin soğuğu, içinde yaşayan insanlar gittiğinde gelip yerleşen cinsten bir soğuktu.

“Bir ateş yakacağım.”

Zel yere çömeldi. Sanki bir zamanlar, geçmiş günlerin birinde biri ateş yakmak istemişçesine gerek duyulabilecek her şey ellerinin altındaydı. Sanki bu kişi, yarılmış küçük tahta parçalarını ve kuru kütükleri kendi zevki için oraya koymuş gibi.

Kocaman odanın iki duvarı yerden tavana kadar kitaplarla kaplıydı. Eski kitaplar, pahalı kitaplar, doğa tarihi, bilim, mimari kitapları, biyografiler vardı. Tozlu şöminenin önünde zamanın etkisiyle aşınmış deri kaplı iki geniş koltuk duruyordu. “Kitap seviyormuş” dedi Perdita.

“Öyle. Sever. Bir kitabı bitirdiğinde onu bir kenara koyabilirsin ve o da seni tekrar görme talebinde bulunmaz.”

Perdita panjurları indirilmiş ve önüne demir parmaklık konmuş tam boy pencerenin yanına gitti. Panjuru açabilmek

ve kararmamış gökyüzünden içeri biraz ışık girmesini sağlamak için metal payandayı sallandırarak muhafazasından çıkardı ve biraz aşağı indirdi. Yılın bu vaktinde gökyüzünde gece boyunca ışık olurdu.

Panjurlar menteşe kısımlarından güzelce yağlanmış ve katlanıp evin kolonyal günlerinden kalma orijinal gül ağacından kutularına konulmuşlardı. Perdita elini pürüzsüz ağacın üzerinde gezdirirken kim bilir kaç tane elin bunları açıp kapattığını merak etti. Başka bir gece kayıtsızlık mı, yoksa umarsızlık mı hissetmişlerdi ya da günün doğmuş olması onlara mutluluk mu vermişti?

Perdita eski evleri severdi. Kendine ait bir tarihi olmadığından, başkalarının tarihi onu çekerdi.

“Bu ev kaç yaşındadır?”

“Fransız evi. Dolayısıyla, epey yaşı vardır.”

Ateş tutuşmuş ve körpe alevler odayı apansız ışıkla ve sığağın ilk demleriyle doldurmuştu.

Perdita şömineye gitti ve yere, ateşin yanına çömeldi.

“Neden babanın burada olduğunu düşünüyorsun?”

“Burada çünkü.”

Zel geldi ve kızın yanında yere diz çöktü. “Bara gelmemiş olsaydım, bunların hiçbirini yaşanmayacaktı.”

“Eninde sonunda bir şey olacaktı.”

“Şimdi aynı babam gibi konuştun.”

“Zel, geçmişini hatırlamaya çalışsana – neler olmuştu?”

Zel başını iki yana salladı. “Tam olarak hatırlamıyorum. Babam hep yakınımızda yöremizdeydi; gelir giderdi, galiba ben sekiz yaşına gelene kadar böyleydi. Sonra neredeyse yüzünü görmez olduk. Bütün faturaları öderdi, ama kendisi ortalıkta yoktu. Sanki ölmüş gibiydi. Bir babam vardı ve bir de baktım, babam filan yok.”

“Tam da cinayet, para ve bebek olayının yaşandığı dönemde sizi dımdızlak ortada bıraktığı anlamına mı geliyor bu?”

Zel başını salladı. “Sanırım dediğin doğru. Annem bana hiçbir zaman tek bir şey söylemedi – hiçbir şey söylemedi. Sonra annem ve ben New York’a taşındık.”

“Cinayeti hatırlıyor musun? Hani, dün gece bahsettikleri şeyi? Mesela, Tony Gonzales’i?”

“Hayır. Çocuktum. Tek hatırladığım, başka bir yere taşındığımız. İlk başlarda tatillerde buraya dönerdim. Sanırım birkaç yıl böyle devam etti, ama sonra ev gitgide harap oldu. Evi çekip çeviren kimse yoktu, bakım filan da yapılmıyordu. Derken, bir gün havaalanına vardığımda –on bir yaşlarımda olmalıydım– babam beni karşılamaya gelmedi. Havaalanında bütün gün bekledim ama gelmedi. Nihayet, anneme telefon ettim ve annem oradakilerin beni New York’a giden son uçağa bindirmesini sağladı.”

“Sonra ne oldu?”

“Hiçbir şey. St. Louis’te üniversiteye başlayana kadar onu bir daha görmedim. Bana bir motosiklet satın almış ve oturma yerine ‘SAKIN KENDİNİ ÖLDÜRME. BABAN’ yazan bir notu seloteyle yapıştırmıştı.”

“İngiltere’ye giderken seni hiç yanında götürmüş müydü?”

“Evet. Çocukken – yani her şey kötüye gitmeden önce. Ve onlar da bizi ziyarete gelmişlerdi.”

“Kimler?”

“En iyi arkadaşı, Leo Amca. Karısı MiMi ve Milo. Onların oğluydu Milo, benimle aynı yaşıydı. Hep birlikte buraya, yani bu eve gelmişlerdi ve annemle ben de buraya gelmiştik. Ben de iki kere Londra’ya gitmiştim, ama pek bir şey hatırlamıyorum. Neden sordun ki?”

Perdita dedi ki: “Senin, ağabeyim olabileceğini düşünüyorum.”

Zel birden ayağa fırladı. Koşuyordu. Nefes almıyordu. Terliyordu. Göğsüne bir ağırlık saplanmış, birileri oraya bir tuğla

fırlatmış kadar olmuştu. Perdita onun yeni dünyasıydı, eski dünyasıyla ilgisi yoktu. Karanın görüldüğü anın kendisiydi. Zamanın bitimsizliği ve rastlantısallığıydı. Ve Zel onu öpmüştü. Ve öpmeye devam etmek arzusundaydı. Babasından nefret ediyordu.

Perdita arkasından gidip, kütüphanede yanan ateş ve mumların arkadan aydınlattığı büyük ve gölgeler içindeki büyük salona çıktı. Evin arkasından kulağına, Zel'in botlarının çakıltaşları üzerinde koşarken çıkardığı ses geldi. O anda hiçbir şey hissetmedi: Ne korku, ne hüznün, ne şaşkınlık ne de harekete geçme ihtiyacı. Duyumsadığı ya da gözlemlediği –çünkü içinde kendisinin bir avatar olduğu ve bunun da onun bedeni olmadığı yolunda acayip bir duygu vardı– bir kaçınılmazlık hissiydi. Olay buraya gelmişti. Olay buraya geliyordu. Bu, onun zamandaki koordinatıydı.

Ve sonra büyük salondaki ışıklar yandı. Devasa boyutlardaki, on adet aydınlatma sarkıtı bulunan dökümlü avize bir balonun başlangıcındaki gibi aydınlandı. Müzik sesi geldi. Yukarıdan.

“İster kahkahayla gül, ister çığlık at seçim yapma vakti geldiğinde. Hangi tarafından bakarsan bak kaybeden sensin...”

Perdita üç insanın yan yana yukarı çıkabileceği genişlikte yayvan maun basamakları olan merdivenin dibinde duruyordu. Merdiven ilk katta sağa ve sola ayrılarak her iki taraftaki geniş koridorlara açılıyordu.

Merdivenlerden çıkıp ilk sahanlığa geldi.

“Küçük bir sırdır bu, sadece Robinsonların meselesidir. Hepsinden önemlisi çocuklardan saklamanız şarttır...”

Bütün kapılar açıktı; yatak odaları sessizdi ve içlerinde hiç kimse uyumamıştı. Solda yeniden, bir zamanlar hizmetkârlara ayrılmış olan yere giden daha kısa ve dar baş-

ka bir merdiven daha çıkıyordu insanın karşısına.

Müziğin sesi artık iyiden iyiye yükselmişti. Merdivenlerin tepesindeki küçük kapı açıldı.

Perdita yukarı çıktı ve kapı aralığında dikildi.

Oda çok büyüktü; evin boyutlarını tümüyle içine alacak şekilde dışarı açılarak genişletilmiş bir çatı katıydı burası. Maviler ve pembelerle dekore edilmiş ve kilimler, lambalar, resimler ve divanlarla doldurulmuştu. Tepedeki geniş bir çatı penceresi yıldızları içeri alıyordu.

Huş ağacından, uzun, rengi atmış bir çalışma masasının üstünde bilgisayar ekipmanı yığılıydı. Bir ekran duvarlardan birini boydan boya kaplıyordu.

Burası Paris mi?

Düşmüş meleklerin saldırısına uğramış bir Paris.

Bilgisayarın başındaki Xeno arkasına döndü. Ayağa kalktı. Üzerinde son derece solmuş bir blucin ve yeni beyaz bir tişört vardı. Ayakları çıplaktı. Çalışma masasının üstünde bir şişe Woodford Reserve duruyordu. Şişeyi alıp Perdita'ya doğru kaldırdı ve kız, cevap olarak başını iki yana salladı. Xeno kendine içki koydu. "Baban nasıl oldu?"

"Durumu stabil."

Xeno başını salladı. Kız onu adeta büyülüyordu. Hiçbir şeyden korkusu yoktu ve aslında ondan çekinenin kendisi olduğunu fark etti.

"Buraya geldim, çünkü dün gece söylediklerin hakkında seninle konuşmak istiyorum."

Xeno içkisinden bir yudum aldı. "Sanırım, oyun oynayan biri değilsin? Kadınlar oynamazlar, yani genellikle. Bunun beyin bağlantılarıyla bir alakası yok, sebebi oyunların kadınlar düşünülerek tasarlanmamış olması. Tıpkı otomobiller-

de olduğu gibi – elbette, küçük ve gücü aptallığa varacak derecede düşük otomobilleri buna dahil etmiyorum. Nedendir, anlayamadım gitti.”

Xeno tekrar ekrana döndü ve oynatma düğmesine bastı. Kendi avatarı, havadan kar misali tüylerin yağdığı bomboş bir sokakta duruyordu.

“Orada ne yapıyorsun?”

“Şimdilik, tüy topluyorum. Bana yardım etmek ister misin? Hadi bakalım.”

Xeno iPad’ini alıp Perdita’nın fotoğrafını çekti. Bilgisayara yükledi. Konuşmaya devam ettiği sırada, kızın görüntüsü bir avatara dönüştü ve Perdita oyuna girdi.

“Oyun tasarlayıp kod yazarım. Mesela klasik oyunlar: Çarpışmalar, patlamalar, troller, pelerinler, hazineler. Ancak elimden geldiğince farklı şeyler de yapmaya uğraşırım. Oyunların yüzde doksanında başrolün çalıntı arabalarıyla dünyayı birbirine katan, saçları sıfıra vurulmuş dövmeli beyaz erkeklere verildiğini fark etmiş miydin? Bir askeri üsteki *hardcore* eşcinsel gece kulübünde yaşamakla aynı şey bu.

Bu oyun, ‘Zaman Boşluğu’, benim yarattığım bir oyun. Onu tasarlamaya uzun zaman önce başlamıştım – bütün bunlar olmadan önce.”

“Neler olmadan önce?”

“Dünyanın sonu gelmeden önce.”

Xeno tüm dikkatini ekrana vermiş durumdaydı. Perdita tek yapması gerekenin adamı konuşturmak, oynamasına olanak tanımak ve anlamaya çalışmak olduğunu biliyordu. Onun deli olduğu kanaatindeydi, ama deliliğine ayak uydurmaması durumunda hakikati bulması olanaksızdı.

“Fransızca bilir misin?” dedi Xeno.

“Hayır.”

Xeno sandalyesinde dönerek uzun bacaklarını gerdi ve ayak parmaklarını esnetti. Ayak parmakları da elindeki par-

maklar gibi uzundu. Kızın aklına yeniden örümcek imgesi geldi, ama bu seferki, evi boydan boya sarmış bir ağın içindeki örümcekti.

Xeno içkisinden bir yudum aldı.

“Gérard de Nerval adında bir Fransız şairi vardı. On dokuzuncu yüzyılda. Canına kıymadan az evvel, yeryüzüne inmiş bir meleğin kendisinin yaşadığı harap evlerin arkasındaki minicik bir avluya hapsediğine dair bir rüya gördü. Yüksek evlerin kare oluşturacak şekilde birbirine yaslandığı avlunun üzerindeki boşluk, en tepede incecik bir gökyüzü kesitinin yer aldığı bir huniyi andırmaktadır. Melek, çatının en sivri noktasına inmiş ve kayarak düşmüştür.

Erkek meleğin huninin içine hapsedilmesiyle kendini kurtarma şansı kalmamıştır, çünkü uçup gitmek için kullanacağı kanatları açılmaz.

Melek avluya hapsedildiğinde başı evlerin üst katlarıyla aynı hizaya gelmiş ve küçük bir çocuk yanına gelip onunla konuşmayı âdet edinmiştir. Kız, soğuğu alt etmek için kendine doğru çekilmiş dizleriyle pencere denizliğine oturur ve annesinin ona anlattığı öyküleri –kaybolanlara ve bulunanlara dair nice öyküyü– meleğe anlatır, melek de çocuğu sevmiş.

Bazen geceleyin pencereye bir mum getirir ve meleklerle birlikte oturmuş, çünkü onun yapayalnız olduğunu bilirmiş.

Aradan haftalar geçmiş ve melek yavaş yavaş ölmeye başlamış. Ölürken de büzülüp küçülüyormuş ve çocuk, kendi küçük bedeni meleğin yere düşmüş kocaman kafasıyla aynı hizaya gelsin diye evin içinde zikzaklar çizerek bir pencereden öbürüne koşuyormuş. Onun kir pas içindeki saçlarını okşuyormuş.

Nihayet, meleğin altı kanadındaki tüyler kemikten ve kırdaktan ayrılmaya başlamış. Melek, dağılıp parçalara ayrılmakta ve bir tüy yığını halini almaktaymış. Bir trampe-

ti andıran sesiyle çocuğa seslenmiş ve çocuk da arka kapıdan çöp ve pislik içindeki avluya çıkmış. Kar gibi birikinti oluşturan tüylerin içine gömülmüş. Melek son kuvvetiyle çocuğu havaya kaldırmış ve tam tepesindeki uzun pencere denizliği-ne bırakıvermiş.

‘Elmas tüyleri al’ demiş. ‘Köprücük kemiğimden çıkan kanatların üzerinde iki tane var.’

Çocuk, meleğin canını yakacağını bildiğinden bunu yapmak istememiş.

‘Al onları. Sakla onları. Bir tanesi Aşk Uçuşu’dur. Öbürü Zaman Uçuşu’dur.’

Çocuk elmas tüylere asılmış, fakat tüyler yerlerinden oynamamış.

‘Küçük bıçağını al ve kemikleştikleri yerden kes’ demiş melek. ‘Bak şimdi, boynumu döndüreceğim.’

Ve çocuk küçük bıçağını çıkarıp tüyleri kemikleştikleri yerden kesmiş. Ve tüyler karın içinde ıslıl ıslıl parlamış. Ve melek ölmüş.

Derken avlu bir anda şiddetli rüzgârla doluvermiş ve çocuk yüzünü kapatmak ve pencere pervazının içine çölmek zorunda kalmış. Yoksa rüzgâr çocuğu alıp götürecekmış. Ve her bir tüy fırıl fırıl dönüp soğuk masmavi havaya karışmış ve kuşlar gibi şehrin tepesinde uçmaya başlamış.

Gelgelelim, elmas tüyler uçup giden cins tüylerden değilmiş; bunlar tutulan bir söz kadar sapasağlamarmış.

Kuşlar şakır. Balıklar yüzer. Zaman geçer. Küçük kız büyüyüp kadın olur ve uzaklara gider.”

Xeno dedi ki: “Nerval, kapana kısılmış melekten ötesine geçmemişti, onun düşü buydu. Benim düşümse, çocuk ve sözlerdi. Ve ilk başlarda düşümün geri kalan kısmı güzeldi. Uçuşan tüylerin kendi başlarına meleklerle dönüştüğü bir kent hayal ettim – bir tüyden melek yaratmak güzel olacaktı. Fakat

sonra gördüm ki, bunlar lanetlenmiş melekler. Karanlık ölüm melekleri bunlar.

Melekler kenti ele geçirmeyi isterler. Bunu başarabilmek için kenti kendileri kadar ölüme meyilli bir yere dönüştürmeleri şarttır. Melekler erkekleri kadınlar aleyhine, kadınları çocuklar aleyhine kışkırtırlar. Merhamet yahut adalet ortadan kalkmıştır, her yere korku ve acıdan alınan haz egemendir. Bu, lanetlenmiş dünyadır. Her geçen gün şehir daha karanlık bir hal alır.”

“Sokaklarda bizden başka kimse yok” dedi Perdita.

“Birazdan sokağa çıkma yasağı başlayacak.”

“Neden tüy topluyoruz ki?”

“Taşlık zemine –yollara, sokaklara, bahçelere, köprülere– düşen tüyler büyüyemezler. Bu, iyi bir şeydir. Şehir soğuk olduğundan insanlar bunları yakacak niyetine ve yatak malzemesi olarak kullanırlar. Fakat en iyisi onları imha etmektir. Ateşle –buna elektrik de dahil– temas eden bir tüy patlayıp yanmaya başlar. Bunlar Gözcü Melekler’e dönüşürler. Kanatlarında gözler vardır.

Suyla temas eden herhangi bir tüy şişer. Bunlar da Dibe Çökmüş Melekler olur. Metrolarda ve kanalizasyon kanallarında, Paris metrosunun tünellerinde ve hava bacalarında yaşarlar.

Oyunda dokuz seviye var. 4’üncü seviyede zamanda istediğin gibi hareket edebilirsin. Oyunun herhangi bir noktasında, bir eylemi, bir olayı, bir vakayı dondurup muhafaza edebilir ve buna daha sonra geri dönebilirsin – çünkü, bir ihtimal, olanları geri alabilirsin.

Sanırım, benim de yapmak istediğim buydu; yaşanmış bir takım şeylerin yaşanmamasını sağlamak.”

“Bu tüy dolu çuvala ne yapmamı istiyorsun?” dedi Perdita.

“Bir arkadaşım onları tavuğa dönüştürüyor. Kentin gıdaya ihtiyacı var. Kent, Direnişçiler ve İşbirlikçiler arasında iki-

ye bölünmüş durumda. Burada meleklerin tarafında olmak farklı bir anlama geliyor.”

“1’inci seviye mi bu?”

“1’inci seviye Trajik Düzlem’dir. Faciaya gebe. Felaket getiren. Feci. Korkunç. Yıkıcı. Perişan. Bedbaht. Berbat. Yalan dolu. Talihsiz. Gerçi, bunlar da onu trajik ölçülere getirmez, değil mi? Hayat böyledir işte. Trajiktir, çünkü hayat, içinde zaferi, kısmeti, iyimserliği, cesareti, fedakârlığı, mücadeleyi, umudu ve iyiliği de barındırır. Ve bunların tamamı oyuna yerleştirilmiştir.”

Perdita ve Xeno yağan karların içinden yürüyüp bir kitapçı dükkânının önüne geldiler.

“Shakespeare and Company. Onlar Direnişçiler safındadır. Bu gece orada uyuyabilirsin. Ya da bende kalabilirsin. Dai-rem tam köşeyi döndüğün yerde. MiMi’nin altında.”

“MiMi?”

“Leo’nun karısıydı MiMi.”

“Yaşananları geri almak istediğini söylemiştin. Neydi onlar?”

“Hiç Süpermen filmi izlemiş miydin? Galiba, onları bilemeyecek kadar gençsin.”

Perdita’nın cevabını bekleyemedi. “Arkadaşım Leo, Süpermen’in buz hokeyi diski hızıyla dünyanın etrafında tam tur dolaşıp geri dönebilecek kuvveti sayesinde Lois Lane’in araba kazasında ölmediği *Süpermen* filmine bayılırdı.”

“Leo da kim?”

“Az önce sormuştun bunu.”

“Şimdi farklı bir soruya dönüştü.”

“İki kere beni öldürmesine ramak kaldı. Üçüncü kez hayatımı riske atamazdım.”

“O burada mı?”

“Oyunda mı demek istedin? Evet. Bu şekilde bağlantı halinde kalıyoruz. Şu anda kentte dolaşıyor. Varlığını hissed-

biliyorum. Büyük bir takipçi kitlesi var. Kalabalıkları sever.”

“Tüy topluyor mu?”

Xeno güldü. “Leo mu? Çöp toplama işi yapmak mı? Hayır. Zaten her halükârda bu işi yapamazdı. Kendisi Baş Melek olur.”

Soğuk, bomboş kentin orasında burasında durduk yerde çıkıvermiş alevler göze çarpıyor. Sokaklardaki erkekler ve kadınlar kendi elleriyle yakmadıkları ve söndüremeyecekleri ateşlerin başında ısınmaya çalışıyorlar. Melekler ateşin muhafızları çünkü.

“Bana olanları anlat” dedi Perdita.

“Ortada bir çocuk vardı” dedi Xeno. “Leo, çocuğun babasının ben olduğumdan emindi. Ne bana, ne karısına ne de DNA testine inanıyordu. DNA testlerinin doğruluk oranı yüzde doksan dokuzdur, fakat Leo kendini yüzde bir olarak adlandırmayı severdi.”

“Çocuğa ne yaptı?”

“Kızı bana yolladı, ama onu hiçbir zaman göremedim.”

Perdita dedi ki: “Babası sen miydin?”

“Hayır. Evet. Babası Leo idi. İkisine de âşıktım ben. Yani hem Leo’ya hem de karısı MiMi’ye. Ve hep bir kızım olsun istemiştim.”

“Zel de oğlun olmasını istediğini söyledi.”

“O benim oğlum. Evet, Zel benim oğlum. Ve doğrusunu söylemek gerekirse, ben onun babasıyım. Ve doğrusunu söylemek gerekirse, bebeğin babası Leo’ydu. Bunlar gerçek, ama hakikat mi? Ben Zel’e nasıl bir baba oldum? İşin aslı, MiMi’yle evlenen ben olmalıydım. Ben. Leo değil. MiMi’nin beni gerçekten sevdiğini sandığım ve benim de her şeyi değiştirecek kadar onu gerçekten sevdiğimi sandığım bir an yaşandı, ama Leo onu deliler gibi arzuluyordu. Leo her istediği-

ni elde eder, benim ise bir kadınla ciddi bir ilişkim hiç olmamıştı. Ve istediklerim konusunda tereddüde düştüm ve bunu yapamayacağıma kanaat getirdim ve bunun ne önemi var, diye düşündüm. Biz, yani üçümüz hep birlikte olacağız. Ben ikisini de seveceğim ve ikisiyle de birlikte olacağım, diye düşündüm. Bunu benden istemiş olsalardı, ikisinin de âşığı olabilirdim. MiMi'nin zaman zaman bunu gerçekten istediğini düşünürüm.

MiMi bana güvenirdi. Fiziksel anlamda benim yanımdayken rahat ederdi, herhalde Leo'yla yaşadığı erotik gerilim bizim aramızda olmadığından. Leo kendine güvenli ve kudretli biridir –aynı zamanda tam bir pisliktir– ama ne istediğini bilir ve gidip onu elde eder; bu da çekici bir özelliktir. Bana çekici gelir bu hali. Bir zamanlar onunla sevgiliydik biz, ergen oğlanlar olduğumuz dönemde. Bu olayın onun gözünde ne kadar hakiki olduğunu bilemem. Ama benim için hakikiydi.

MiMi ondan ayrılmıştı – ah, tam bir yıl sürdü bu. Ben hiçbir şeye karışmadım. Derken Leo, yanına giderek MiMi'yi ona dönmeye ikna etmemi istedi. Bunu kendisi yapamayacaktı. O sırada ciddi olduğunu, bütün o kasıntı hallerinin ve pozlarının onu yarı yolda bıraktığını biliyordum. Ben de onu ikna etmeye gittim ve sandığım kadarıyla –hayır, bildiğim kadarıyla– ve onca yıldan sonra hâlâ bildiğim kadarıyla, MiMi ve ben o hafta sonu birbirimize âşık olduk.

Ben kahrolası bir ödlektim.”

Xeno biraz daha içti. Odanın köşesindeki lavaboya gidip ağızındakileri tükürdü. Eliyle ağzını silerken Perdita'ya döndü ve birdenbire pek de medeni ya da kontrollü biri gibi görünmez oldu. Yorgun, gözleri kan çanağına dönmüş bir ayyaşı andırıyordu.

“Bebeği bana yolladı ve ben orada değildim.

Sen bunun ne demek olduğunu biliyor musun? ORADA DEĞİLDİM.”

Perdita sessiz sakın oturuyordu. Daha çok bir av hayvanını andırıyordu. Kendini kamufle etmiş bir av hayvanını.

Xeno dedi ki: “Artık yalan söylemeye gerek yok. Ne fark edecek ki? Çünkü geçmişte yaşananları geri alamayız.

En kötüsünü sakladım. Bilmek ister misin? İstermiş gibi bir halin var. Al sana hakikat:

Orada değildim denemez. Oradaydım. Buradaydım. Tony Gonzales bebekle geldiğinde bu evdeydim. Leo bana bir e-posta yazmıştı. Ona inanmamıştım. Ve sonra, bu olay yaşandığında Tony’nin uçağa bineceğini ve bebeği evine, MiMi’ye geri götüreceğini düşündüm. Paradan haberim yok. Leo bunu beni küçük düşürmek için yapmıştı. Hesabıma gönderebilirdi, ben de hemen onun hesabına geri yollardım, pislik herif. Fakat tutmuş nakit göndermiş. Koca bir ‘siktir git’ çantası yapmış.

Gel gör ki, birileri paradan haberdar olmuş. Bankadan bir tüyo almış olmalılar. Hırsızların standartlarına göre büyük bir para değil ama, bir otel odasından kaldırılabilircek kolay bir vurgun bana kalırsa. Böyle bir fırsatı tepseler yazık olurdu. Ve işler yolunda gitmedi.”

“MiMi ne yaptı?”

“MiMi mi? Gel buraya. Yukarı bak.”

Birlikte yürüyerek Saint-Julien-le-Pauvre’un köşesini döndüler. Yüksek ve sessiz binalar karanlıktı. Gerçekten karanlıklar mıydı?

En tepede, küçük bir pencerede küçük bir ışık göze çarpıyordu.

“MiMi’nin yaşadığı yer burası. Fakat artık şarkı söylemiyor.”

“Bu MiMi’yi, oyundaki MiMi’yi değil – gerçek hayattakini sordum ben.”

Xeno dedi ki: “Yaşananları geri almış olabilseydim, sonra

da yaptığım seçimleri. Ortada başka herhangi bir seçim yapabilecek ben diye biri kalmadığı için yaptığım aklıma geldi. Özgür irade seni kapana kısıtıran andan daha güçlü olmana bağlıdır.

Kader değil bu. Ben kadere inanmam. Sen inanır mısın?”

Kızın cevabını beklemedi.

“Alışkanlıklarımız ve korkularımız seçimlerimizi meydana getirir. Bizler kendi kendimizin algoritmalarıyız – *eğer bu hoşuna gittiyse, bundan da hoşlanabilirsin.*”

“Oyunda değil, Xeno. Gerçek hayatta. MiMi öldü mü?” dedi Perdita.

“Canlı olup olmadığını sorsan ya bana? Hayır, canlı olmaktan, bir hayat yaratan herhangi bir şekilde canlı değil... Sana biraz onun müziğini çalayım mı? İster misin?” dedi Xeno.

“Müzik kayıtları da mı var?”

“Bak işte, kendisi.”

“Hamileymiş.”

“Evet. Bu Leo’nun beni ikinci kez öldürmesine ramak kalan gece. Çocuğun dünyaya geldiği gece.”

“Londra’da mı yaşıyor Leo?”

“Evet. Kendisi ıslah olmuş bir karakter. Enikonu bir melek. Dünyanın dört bir yanındaki çocuk yardım derneklerine paralar yatırıyor. Dur, onu senin için Google’da aratayım. *Voilà!*⁴⁷ Ya da *eccola!* Annesi İtalyan, babası Alman. Leo Alman bir bankere benzer, tıpkı İtalyan bir mafya üyesinin yapabileceği şeyleri yapar: Kahrolası bavullardaki kahrolası paralar, arabayla insanın üzerine gelmeler filan... Bak işte burada: ‘SİCİLYA – ÇÜNKÜ SEVGİ PARAYA MAL OLUR.’ Ve altında destek verdikleri bütün projeler var: İnşa edilen okullar, kazılan kuyular, verilen burslar, ekipman sağlanan hastaneler. Etkileyici. Asıl Leo’nun kendisi etkileyicidir. Ve onun için tek bir şey –beni arada bir çektiği acının samimi

olduğuna inandıran bir şey– söyleyeceğim: Bir daha hiç evlenmedi.”

Xeno’nun yukarı doğru bir fiskeyle açılan devasa, duvar boyutlarındaki Leo fotoğrafının arka planında MiMi şarkısını söylüyordu: *“O adam düşünüyor mu? O adam aşka mı düşünüyor yoksa?”*

Xeno dedi ki: “Leo bir düşünüş bağımlısıdır – bütün hayatının elinden kayıp düşmesine izin verdi ve ben de bu beklenmedik sonun bir parçası oldum.”

“İçin pislikle ve kendi kendine acıma hissiyle dolu” dedi Zel.

Xeno duvar ekranından arkaya döndü. “Zel... Seni görmemiştin.”

“O konuda değişen bir şey yok” dedi Zel.

“Zel, konuşabilir miyiz?” dedi Xeno.

“Hayır, konuşamayız. Çünkü biz konuşmayız ve seninle konuşamadığımız için konuşmayız.”

“Felsefede size bunları mı öğretiyorlar?”

“Hep cevabı derhal yapıştırmak zorundasın, değil mi? Lafı gediğine koyacaksın yani?”

Xeno çalışma masasının kenarına yaslandı. “Zel, olanları değiştirebilseydim eğer...”

“Geçmişte kalmış bir şey değil bu” dedi Perdita. “Yaptıklarını değiştiremezsin. Yapıyor olduklarını değiştirebilirsin.”

“Buzdolabı mıknatısı gibi konuştun” dedi Xeno.

Zel dedi ki, “Yaşamı heba edilmiş bir kahraman olduğunu sanıyorsun, değil mi? Sadece bir ödleksin sen. Hayatı, hayattan yani ilişkilerden, çocuklardan, insanlardan kaçarak kontrol altında tutamazsın. Sen sevmeyi bilmiyorsun, hepsi bu. Bunu da asil ve trajik bir şeymiş gibi yutturmaya çalışıyorsun, fakat asil ya da trajik değil, acınacak haldesin.”

“Peki sen nesen?” dedi Xeno. “Birdenbire sevgi uzmanı mı kesildin başımıza?”

“Uzman olmasına gerek yok” dedi Perdita. “Sadece bir girişimde bulunması gerekiyor.” Zel’in yanına gitti ve oğlanın elini tuttu. Xeno başını sallarken dudaklarına aslında tebessüm olmayan bir tebessüm kondurdu.

“Tahammülü imkânsız ateşten gömleği dokuyan ellerin arkasındaki bilinmeyen isimdir aşk.”⁴⁸

Xeno tişörtünü çekip başının üstünden çıkardı. Omuzları yer yer yara izleriyle doluydu. Kemerinin tokasını açtı, sonra metal düğmeleri çözerek blucininden kurtuldu. Her ikisine de arkasını dönerek boxer’ını çıkardı.

Kalçalarında leğen kemiğini düzeltmek için yapılan ameliyatın soluk kırmızı çizgileri hâlâ duruyordu. Ama görmelerini istediği bu değil, bedenindeki dövmesiydi. Gövdesinin her iki tarafındaki sakroiliak eklemlerden⁴⁹ yukarı doğru yayılan ve beşinci toraks vertebraasında⁵⁰ birbiriyle buluşan bir çift kanat vardı bedeninde.

“Uçabileceğimi sanırdım” dedi Xeno, “meğer sadece düşebiliyormuşum.”

48. T.S. Eliot’ın “Little Gidding” adlı şiirinden. (yay.n.)

49. Kuyruksokumunu leğen kemiğiyle birleştiren, sağda ve solda birer tane olan eklem. (ç.n.)

50. Omurilik üzerinde, sırt bölgesindeki on iki omura verilen ad. (ç.n.)

Ara

Zel Perdita'yı arabayla evine götürdü.

Geniş sokakların, çiğ ışıkların ve kocaman arabaların içinden geçtiler. Hiç durmayan hayatların içinden geçtiler.

Hiç başlamayan hayatlar. Yürüyen işçiler, yere düşen sarhoşlar, yavaşlayan ve sonra da hızlanan taksiler. Çöplükteki bir köpek, penceredeki bir kadın, indirimli satış mağazasının kapı aralığındaki katlanmış bir ilan tahtasının üzerinde uyan siyahi bir adam.

HEPSİ GİDİYOR

Lobi civarında takılan hayat kadınlarına ev sahipliği yapan otel. Kadınlara kahve dağıtan gece bekçisi. Camları buharlanmış ve parlak ışıklarla aydınlatılmış 7/24 çalışan çamaşırhane. Çok geç bir saatte hâlâ ayakta olan, annesinin elinden tuttuğu bir erkek çocuk. Çocuk üç adımda bir düşecek gibi olur ve omzuna naylon bir seyahat çantası takmış olan kadın onu doğrultuyor. Çantanın fermuarı bozuktur. Kadın hiç durmadan oğlana bir şeyler anlatırken dosdoğru önüne bakıyor.

Kız arkadaşına olup bitenleri anlatan bir genç. Kız, telefonla konuşuyor.

Gece otobüsünü bekleyen bir rahibe. Otobüs gelir. Rahibe gider.

Ve senle ben her zaman içinde bulunduğumuz, her zaman içinde bulunacağımız bu arabada gidiyoruz, bu gece bu yolda; biz yok olup gitsek ve yol yok olup gitse ve şehir yok olup gitse dahi biz burada olacağız, çünkü her şey bir zamanlar olduğu şeyde sonsuza dek mührünü bırakmıştır.

Ev ve bar karanlığa gömülmüştü. Saat neredeyse sabahın üçüydü.

Zel motoru durdurdu ve otomobil kendi ağırlığıyla durana kadar yoldan aşağı tekerlerinin üzerinde gitmeye bıraktı. El frenini çekti.

Clo araç kapısının sesini duymasın diye Perdita pencereden dışarı çıktı.

“Zel?”

Merdivenler karanlıktı ve oğlan kızın elini tuttu, kız da onu odasına götürdü ve ışığı açmadı. Çabucak soyundular, çünkü utangaçtılar. Perdita yatağa girdi. Zel onun yanına uzandı, vücudunda dolaşan kan onun kullanımına tahsis edilmiş bir Niagara şelalesinden farksızdı. Kız ona sımsıkı sarıldı.

“Ağabeyim olmadığın için memnunum.”

Seninle birlikte uzandığımız, geceyle sıırsıklam olmuş yatakta aradığım, gündüz vakti ihtiyaç duyduğum cesarettir. Işık geldiğinde ona yönelebilmem için ihtiyaç duyduğum cesaret. Bundan daha kolay bir şey olamaz. Bundan daha zor bir şey olamaz. Ve sabah olduğunda birlikte giyinip gideceğiz.

Oyunda Xeno bir meleği mağlup etmiş ve kanatlarını almıştı. Kısa bir müddet uçabilmişti. Fazla uzun sürmemişti. Kanatlar, güneşten gözlerini alamayan İkarus misali –her zaman olduğu gibi– görevini yerine getiremez olduğunda düşmemeyi başarmak da oyunun bir parçasıydı.

Oysa şimdi Xeno tüyümsü karların ve karımsı tüylerin arasından yukarı çıkarak MiMi'nin penceresinden içeri bakmayı başarmıştı. Pike yaparak orada durmuş ve içeri bakmıştı.

MiMi her zamanki gibiydi. Bir tapınaktaki mezar şövalyesi gibi yatıyordu. Bembeyazdı ve taştan yapılmıştı. Notre Dame'a bakan çift pencereli oda hiçbir devinimin ya da değişimin yaşanmadığı minicik beyaz bir dünyaydı. Uyanmaya-cak bir Uyuyan Güzel'di o. Öpücük söz konusu değildi.

MiMi hep oradaydı, ama başka yerlerde de olabilirdi. Bir heykel gibi yürüyerek heykel bahçesinden geçebilirdi. Hem canlıydı hem canlı değildi. Hem uyurdu hem uyumazdı. Arada bir ırmak kenarına giderdi. İnsanlar bu kişinin MiMi olduğunu söylerlerdi.

Xeno bir güve misali pencereye kanatlarını çarpıp durdu.

Kendisi onun tek ziyaretçisi değildi. Leo geldi ve kendini kırılmaz cama attı. Kanatlarıyla binaya sert darbeler indirdi. Söz verdi. Yalvardı. Esti savurdu. Hüngür hüngür ağladı. Pencere denizliğinde, kendi yarattığı bir kar fırtınasında dizlerinin üstüne çökmüş vaziyette.

Değişen bir şey olmadı.

Üç

Yürüyen hayaletler

Pauline, Sicilya'nın tiyatro binasını yıkma ve araziye mimarların "amaçlı çağdaş yaşam" adını verdiği yirmişer katlı iki adet kule inşa etme planlarını görüşmek üzere, Londra'daki Chalk Farm'da bulunan Roundhouse'ta, şirketin yerel halkla buluşacağı bir toplantı ayarlamıştı.

Plana on yıllık fon garantisi verilmiş, belirli bir amaçla tasarlanmış 250 koltuklu bir tiyatro da dahildi. Ve Euston istasyonuna giden ana demiryolu hattına bakan ve amaçlı olarak fiyatı düşük tutulmuş evlerden oluşan bir blok vardı.

Amaçlı olarak fiyatı düşük tutulmuş evler amaçlı olarak alçak tutulmuş, sanatçı Roni Horn tarafından tasarlanmış bir su duvarının arkasında kalmak suretiyle imar planının prestijli kısmından saklanmışlardı. Su duvarının amacı lüks daireleri demiryolu gürültüsünden korumaktı.

Projeye karşı olanlar fiyatı düşük tutulmuş evlerde yaşamamanın sürekli çekilen bir sifonun arkasında yaşamaktan farksız olduğunu söylemişlerdi.

"İnsanlara bir şeyi bedava verirsen hemen şikâyeteye başlarlar" dedi Leo. "Ne zaman bunun için para verirler, o zaman kıymetini bilirler."

"Herkes suyu sevecek değil ya" dedi Pauline. "Hele ki bu, onları dışlamak için düşünülmüş tasarım ürünü su olursa."

"Yaşayan Orman'a ne dersin? Tamam, bu da TASARIM ÜRÜNÜ yaşayan bir orman (sürtük). Huş ağaçlarıyla çevril-

miş bir imar planı bu, eski Rusya kadar romantik.”

“Bu da senin alıcılarının kendilerini evlerinde hissetmesini sağlayacaktır” dedi Pauline.

“Hep negatifsin” dedi Leo. “Neden oley diyeceğin yerde of aman çekersin anlamam.”

“Sen de özel bir amaç için üretilmiş bir *shmuck*⁵¹ müsveddesisin” dedi Pauline. “Demiryolu hattındaki evler, şelaleyi gördüklerinden daha çok yaşayan orman görecektir değil ya. Onlara yeşil bir şey vermelisin.”

“Madem öyle, bir yıllık bezelye konservesi stoku fırlatalım olsun bitsin.”

“Leo! Burada bir pürüz çıkmasını istemiyorsan gerçekçi olmak zorundasın!”

“Hiçbir pürüz çıkmayacak! Herkesin rüşvetini verdim. Bundan kastım, bir şeyleri mesele yapan herkese istediğini verdim. Sanat için fon ayırdım, mahalle kreşinin parasını ödedim, Londra’daki düşük gelirli uzman işçilere arazi tahsis ettim...”

“O zaman konut derneğine de çocuklar için bir oyun ve eğlence alanı ver. Onların istediği bu.”

“Çocuklar sen dışarı çıksınlar diye zorlamazsan dışarı çıkmazlar ki. Hatta DIŞARI diye bir şeyin var olduğundan dahi bihaberdir onlar. Okulu, otomobili, yatak odasını, arkadaşlarının yatak odasını, başka otomobilleri, alışverişi, Facebook’u, Twitter’ı, eBay’i, internet pornosunu, kumsalı bilirler. Güneşin varlığını bilmeleriniyse o solgun minik suratlarını korumak için güneş kremi sürme mecburiyetine borçluyuz.”

“Gerçek dünyaya dair her şeyle bağlantın koptu mu yoksa?”

“Ne demek bu? Yoksulluk gerçek de, para gerçek değil mi yani?”

“O minvalde bir şey – doğrusu, senin açımdan fazla derin bir mesele bu.”

51. Yıdcede “hödük” anlamına gelir. (ç.n.)

Leo'nun memnun olmuş gibi bir hali vardı. "Bunu hayır işi konuşmalarımdan birinde kullanabilir miyim?"

Pauline gözlerini yukarı, şayet Yahudiler ölümden sonraki hayata inanıyor olsalardı kendisinin de gideceği yere doğru kaldırdı. "Fiyatı düşük tutulmuş evlerde yaşayan çocukların bir oyun ve eğlence alanına ihtiyacı var."

"Ne yani, marihuana içsinler ve kırık salıncakta donarak düzüşsünler diye mi?"

"Fiyatı Düşük Tutulmuş Yaşam'daki çocukların yüzde altmışı on yaşın altında."

"Ben de zaten onları kast etmişim! Oyun alanı fikri sadece bir çocukluk fantezisiidir."

"Eski Rusya huş ağaçları ve Zen suyu *uber*⁵² gerçeklik mi oluyor yani?"

"Ben sadece Ruslara ve Çinlilere satmıyorum ki!"

"Orası doğru. Daha en başından cebinde yaklaşık bir milyonu olan herkese satmayı hedeflemiştin zaten."

"Hangi ara bu kadar yoksul oldun sen?"

"Hangi ara paranın vicdanı ortadan kayboldu?"

Leo, onunla tanıştığı günden beri Pauline'i hep öldürmek istemişti, ama kadın hâlâ yaşıyor ve onu tekmelemeye devam ediyordu. Nasıl olmuştu da kendisi buna izin verebilmişti?

"Peki, bu fantezi oyun alanını nereye koyacağız? Buldum!" Leo ellerini çırpı ve klimadan gelen havayı yumrukladı. "Onu İsrail'e koyalım bari! Ne oldu da sen İsrail'e taşınmayı hiç aklından geçirmedi? Rüyanı yaşa, ablacım."

Leo bir kurşunkalem aldı ve cesetleri işaretleyen hüküm giymiş bir seri katil misali planlarının üzerine kızgın oklar çizmeye başladı.

"Yoga stüdyosunu ya da suşi barı ya da arazi aracını ya da kayak barakasını ya da konuk sütlerini ya da dışarıdaki ısıt-

52. İngilizcede "olağanüstü, aşırı" anlamında sıfatların başında kullanılan Almanca kökenli sözcük. (ç.n.)

malı yüzme havuzunu ya da yerleşkedeki kapıcı kulübesini bir yere taşıyacağım yok.”

“Bu bir kulübe değil, buzdolabı arkasında düşün bulunduğuş bir garaj.”

“Şahane bir avantaj: Yaşam alanı imkânı sunan bir iş.”

“Alan konusunda haklısın; oranın boyutları, çatı katındaki köpek kulübesinin çeyreği⁵³ kadar.”

“Vladimir Ositaviç’in dört köpeği var ve adam çatı katını daha proje aşamasında açıklanmayan bir meblağ karşılığında satın aldı.”

“Harrods’a giderken kızağını çeksinler diye Sibirya kurtlarını buraya getirmek zorunda mıydı yani?”

“Bir çizimin ne anlama geldiğini de mi bilmiyorsun? Yerleşke dolu. Ferah ve zarif. Ve DOLU.”

“O zaman otoparkın bir kısmını çıkarıver.”

“Dairelerin her birinin ihtiyacı tam iki araçlık. Biraz daha derine incek olursam neredeyse doğalgaz çıkaracak hale geleceğim.”

“Enerji haklarını satın almadın mı yani?”

“Ah, siktir et.”

“Beni dinleyecek misin?”

“Başka seçeneğim var mı sanki?”

“Dairelerden sekizini sıfır karbon olarak satışa çıkar. En küçüklerini. *Pied-à-terre* olsun sana *eco-terre*. Dünya için iyi bir şey yapıyormuşsun gibi bir dil kullan. Ve sana bir şey söyleyeyim mi? Dünya için iyi bir şey yapıyor OLACAKSIN. O eski atasözünü bilir misin?”

“Boş versene sen” dedi Leo.

“Ne kadar çok verirsen, o kadar çok alırsın.”

Pauline çalışma masasının üstündeki toprak kalemlikten kalın bir markör aldı ve duvara raptiyelenmiş kocaman pla-

53. İngilizcede anlamları arasında “alan” ve “dörtte bir, çeyrek” karşılıkları bulunan *quarter* ile bir kelime oyunu yapılmış. (ç.n.)

nın üzerine “OYUN” sözcüğünü yazıverdi.

Leo kalemi onun elinden kapmaya çalıştı. Pauline direndi. Leo iyice çekiştirdi ve kazandı.

“SİKTİR, SİKTİR, SİKTİR! Bak şimdi, GÖMLEĞİMİN her yeri KALEM çizdiği oldu! Bana hırgürle geçen kırk yıla dair tek bir şey söyle Pauline: Dünyaya daha NE KADAR iyilik etmem gerekiyor?”

“Bu, gerçek bir soru mu?” dedi Pauline.

Leo gözlerine bakamadı. O şeyin olmasından önce başka bir zaman vardı ve orası hiç göremeyeceği ve asla geri dönmeyeceği bir yeri andırıyordu, çünkü insan zamanda geri gidemezdi, değil mi? Bu, gerçek bir soru değildi.

“Bunun bir ara sona ermesi gerekir, Pauline.”

“Başlatan ben değilim. Sona erdiren de ben olamam.”

Leo, OYUN’un yanına ALANI yazdı.

* * *

Vakit akşamdı ve Leo yürüyerek evine gidiyordu. Ofisi, konuları nicedir yitirmiş olan Shepherd’s Market⁵⁴ üzerindeydi. Westminster’da bulunan ve Thames’ten fazla uzakta olmayan evine yürümek hoşuna giderdi.

Olanlar olduktan sonra MiMi’yle boşandıkları sırada Little Venice’teki evlerini satmış ve ofisi başka yere taşımıştı. Olduğu yerde kalmak kendi yumruğuyla yüzüne vurmak gibi bir şeydi.

Her gece ırmak boyunca yürürdü. Sebebini bilmeden. Yaptıklarımızı yapmamızın sebebi ne olabilirdi?

Ve o gece MiMi’yi düşünüyordu.

MiMi’yi düşünmezdi, çünkü onu düşünmesi olanaksızdı. Radyoaktifti o. Mühürlenmesi şarttı.

54. İngilizce “Çoban Pazarı” (ç.n.)

Hatırasını su geçirmez beton bir sandukada muhafaza etmek gerekirdi. Leo, yaptıklarını ya da yaptıklarının sonuçlarını inkâr etmezdi. Bunlar üzerine düşünmek kendisi üzerine düşünmek anlamına gelirdi. Kendi aptallığı. Kendi kıskançlığı. Kendi suçu üzerine. Kendisi üzerine nasıl düşünmesi gerektiğini bilirdi Leo.

Peki, ona ne demeliydi? Leo'yu korkutan MiMi'nin düşüncesi idi. Onun kafasının içinde bulunmasına izin veremezdi.

MiMi'nin münzevi hayatı yaşaması işleri kolaylaştırmıştı. Gazetelerden, televizyon programlarından, suçlamalardan, kınamalardan, şöhretlerin katıldığı tartışma programlarından, derinlemesine yüzeysellikten ve özel içerikten sonra her zaman olan olmuş, herkes unutmuştu.

Gözünde koyu renkli gözlükler ve pejmürde bir mantoyla arada bir görüldüğü olmuştu.

Sabahın köründe, kafede daha yerleri silme işi bitmemişken ve sandalyeler hâlâ masaların üzerindeyken kâğıt bir bardakta kahve alan o değil mi?

Sabah yediden önce ve yanında uzun gövdeli köpeğini do-laştıran kare şeklinde bir kadının haricinde ortalıkta kimseciklerin olmadığı saatlerde, Notre Dame'dan Seine'e giden merdivenlerden inen o mu yoksa? Kadın çoğu sabah onu fark eder: Saint-Martin Kanalı'nın ağzına kadar başı öne eğik yürüyen ve orada elleri ceplerinde bir heykel misali durup hafızası olmayan suyu seyrederek ve su gibi olmayı arzulayarak ayakta dikilen biri.

Bunu her gün yapar.

Onun MiMi olduğu söylenir.

Ve otomobiller zaman kadar düzenli bir ritimle yollara çıkar, güneş ya da yağmur dışında ötekisinin aynısı olan bir günde. Peki yola çıkarak mı, yoksa olduğumuz yerde kalarak mı aydınlanma mertebesine ulaşabiliriz? Hem aydınlanma, birlikte yaşadığımız sanrılardan başka nedir ki?

Bunlara kafa yorar.

Paris meleklerle doludur. Her gün başka bir oyma işi, başka bir heykel keşfeder ve bunların hayat bulmasının nasıl bir şey olabileceğini hayal eder. Peki, onları taşa hapseden kimdir? MiMi kendini taşa hapsolmuş gibi hisseder.

Michelangelo'nun, bir granit yahut mermer bloğunu eline aldığı anda oraya hapsolmuş figürü gördüğü ve görevinin onu özgürlüğüne kavuşturmak olduğu sözü aklına gelir.

Bakın ona; ter içinde ve tozla kaplı bir ayak parmağını, bir el parmağını, karın kasının gergin bir kemerini, bir trisepsin yukarı doğru çekilişini, köprücük kemiğinin pürüzsüz hattını keskiyle nasıl da özgürleştiriyor. Kapalı kalmış hayat, nasıl da görünür hale geliyor.

Peki ama cehennemden çıkma hangi heykeltıraş, yaşayan bir kadını alıp etini başka bir şeye dönüştürmüş ve onu oymak suretiyle kendi kendinin abidesine çevirmiş olabilirdi?

Sürekli değişen kente hiç durmadan göz kulak olan heykellerin, frezlerin ve rölyeflerin hepsi gibi kendi de zamanın içinde sıkışıp kalmıştı. Kendi de onlardan biriydi.

Şelalenin üzerinden akıp giden su misali sırra kadem basan şimdiki zaman. Zamanın hem çok ağır hem de çok hızlı seyreden akışı. Sahi, aradan ne kadar zaman geçmiş olabilirdi?

Kıpırtısız durma haline bir son vermek için yürür. Sanki yürüyerek zamanın içinden çıkabilecek, onu geride ve ait olduğu yerde bırakabilecekmiş gibi yürür. Fakat bunu yapamaz, çünkü o hep oradadır ve gözlerinin önünde durmaktadır; geçmiş, gözlerinin önünde durmaktadır ve kendisi her gün yürüyerek, öbür tarafında geleceğin kilit altında tutulduğu bir kapıymışçasına ona çarpmaktadır.

Durmaksızın yürür, fakat hareket eden hiçbir şey yoktur ve değişen hiçbir şey yoktur. Ve sabah yürüyüşünün sonunda, uzunca bir süre hareketsiz kaldığında hiç değilse bu yarıda bir miktar gerçeklik payı olduğunu hisseder.

Belki de yürüyen bir başkasıdır. Belki MiMi değildir. Hayatta kalp kırıklığından bol bir şey yoktur.

Leo eve geldi. Işıklar açıldı, çünkü zamanlayıcıyı programlamıştı. Neden zamanın kendisine de bir zamanlayıcı konamazdı sanki?

Canınız istediğinde düğmeye basıp zamanı açmak ya da canınız istemediğinde düğmeye basıp zamanı kapatmak diye bir şey olamaz mıydı sanki? Mesela geceleyin kapatabilirdiniz, uyurken zamanı boşa harcamanın ne lüzumu vardı? Kapat, Leo. Kapat işte.

Bir içki aldı. Votka. Buz.

Yukarı çıktı. Evinde onun giysilerini sakladığı bir oda vardı. Kendisi orayı satmadan önce MiMi eve bir daha hiç dönmemişti. Hiçbir şeyini alıp götürmemişti. Ölmüş biri gibi varını yoğunu ardında bırakarak sonsuzluğa çekip gitmişti. Leo da onun giysilerini saklamıştı. Ve bu eve taşındığında onun giyinme odası olarak düzenlediği bir oda ayırmıştı, MiMi burada giyinmiyor olsa da. Ya da soyunmuyor olsa da.

Onun vücudu. Sakın onun vücudunu düşüneyim deme.

Giysiler aynen onun bıraktığı şekilde duruyordu. Parmaklıklı raflar ağzına kadar onunla doluydu ama kendisi yoktu. Plastik elbise koruyucuları, takım elbise çantaları, palto askıları, çantalar. Bir tarafta elbiseler, öbür tarafta etekler ve tişörtler. Sedir ağacından raflarda süveterler ve tişörtler. Leo ait olmadığı bir odaya izinsiz giren bir adam gibi ayakta dikiliyordu.

Raftan bir süveter çekip aldı ve katlarını açtı. Yüzünü süveterine gömdü. Sırtı duvara verilmiş, dizleri yukarı çekilmiş vaziyette yere oturdu. Başını kollarına yaslamıştı.

Bahaneler tükenmişti. Sebepler tükenmişti. Bağışlanma ihtimali yoktu. Umut yoktu.

Onun aşkı olmasaydı ödüllendiremezdim onları

Perdita ve Zel birlikte Londra'ya gelmişlerdi.

Başkalarının balık istifi şeklinde dizilmiş hayatlarıyla dolu, gürültülü geceyi oğlanın omzuna başını koyup uyuyarak geçirmişti Perdita.

Son birkaç saattir, King's Cross Travelodge'daki odalarına giriş kayıtlarını yaptırmak üzere bekliyorlardı.

"Ne kadar paramız var?"

"Üç hafta geçirmeye yetecek kadar var."

Perdita kendisine ait olduğu varsayımından hareket ederek evrak çantasındaki 1000 doları almış, Zel de uçak biletlerinin parasını ödemişti.

Clo'ya uzun bir sesli mesaj bırakmıştı Perdita. Zel kaşla göz arasında ortadan kayboluvermişti.

En sonunda daracık bir takım giyinmiş yorgun bir kadın onlara odalarının anahtarını verdi. Büyük ya da güzel değildi oda, ama tamamıyla onlara aitti. Zel tişörtlerini bir çekmeceye yerleştirmeye başladı. Perdita duşa girdi. Zel orada durup kızı seyretti. Onun bedenindeki mucizeye âşıktı. Nasıl bu kadar güzel olabiliyordu? Bir havlu aldı ve kızı kendine çekerek sarıp sarmaladı. "Ne yapacağız?"

"Yarın ofisine gideceğim."

"Ben de seninle birlikte geleceğim."

"Olayın bu kısmını kendi başıma halletmem gerekiyor."

“Ama o beni tanıyor.”

“Senin sekiz yaşındaki halini tanıyor!”

Perdita yatak odasına girdi. Zel peşinden geldi.

“Kendi başına gitmeni istemiyorum.”

Kız onu başından atmak istercesine omuz silkti. Zel kızın bileklerinden tuttu. Çok sıkılmıştı.

“Bırak beni! Senin malın değilim ben.”

Zel kızın bileklerini bıraktı. “Üzgünüm.” Yatağa oturdu; bedenine canı sıkkın olduğu zamanlarda üzerine çöken mutlak durgunluk hali egemendi. Gizlenen bir hayvan gibiydi. “Sanırım hırsımı senden çıkardım.”

“Neyin hırsını?”

“Birden yepyeni bir aile bulup beni hepten unutabileceğini düşündüm.”

Perdita yatakta onun yanına oturdu. Elini tuttu. “Seni unutmayacağım.”

Sicilya Ltd. bir sanat galerisinin üstündeydi. Üzerlerine terzi elinden çıkmış takım elbiseler çekmiş olan iki genç adam siyah şık bir minibüsün içindeki malların çıkarılması için direktifler veriyordu. Perdita’ya gülümsediler, çünkü kız güzeldi. “İş mi arıyorsun? Gel bizim yanımızda çalış.”

Perdita başını iki yana salladı ve bina içi haberleşme sistemini tuşladı. Cevap yoktu. Genç adamlardan biri cebinden bir anahtar destesi çıkarıp kapıyı açtı. “Sakın ona söyleyeyim deme.”

“Kime?”

“Görürsün. Bu gece bir içki için çıkmaya ne dersin?”

Yakışıklı, kendinden emin ve yumuşak saçları olan bir adamdı. Perdita tebessüm etti ve başını iki yana salladı. Adam içini çekti. “Olur da fikrini değiştirirsen, benim adım Adam.”

Genç adam geride durarak Perdita’nın birinci kata çıkan yayvan ve güzel halılarla kaplanmış merdivenleri tırmanma-

sına izin verdi. Duvarlar baştan başa Tracey Emin baskıları ile kaplıydı.

Resepsiyon görevlisi kadın da az önce yukarı çıkmıştı. Perdita geniş, konforlu ve göze batmayan pahalı eşyalarla döşenmiş bekleme alanında peyda olduğu sırada görevli, kadınlar tuvaletinden çıkıyordu. Duvarlarda bu sefer baskılar değil, çizimler asılıydı. Üzerinde, RISK = DEĞER yazan büyük, ışıklı bir reklam panosu vardı.

“Seni kim içeri aldı?” dedi resepsiyon görevlisi.

“Ben bir staj hakkında bilgi almaya gelmiştim” dedi Perdita.

Resepsiyon görevlisi bir seksen boyunda ve makyajı kusursuz yapılmış bir kadındı. Bacakları uzun, pürüzsüz ve tehditkârdı. Perdita’nın üzerinde ise basit bir yazlık elbise, ayağında bantlı sandaletler vardı ve makyajsızdı. Boyu uzun değildi. Kadın hiç gülümsemeden ona baktı.

“CV’ni yolladın mı?”

“Evet.”

“Bayan Levy bugün burada olmayacak.”

“Bay Kaiser ne durumda?”

“Bay Kaiser’in bütün günü randevularla dolu.”

Perdita “Ben burada beklerim” dedikten sonra, ketenle kaplanmış kanepelerden birine öylesine net bir tavırla çöküverdi ki, resepsiyon görevlisi Perdita’yı görüş alanından çıkarmak için bilgisayar ekranını çevirmekten başka çare bulamadı.

Masasının üzerinde bir isimlik vardı. Lorraine LaTrobe.

“New Orleans’lı mısınız? Merak ettim, çünkü Louisiana’daki bir yerin adıdır LaTrobe. Ben de New Bohemia’dan geldim.”

Bayan LaTrobe sohbeti sona erdirdiğini belirtmek üzere sandalyesinde şöyle bir dönerek “Hayır değilim” cevabını verdi.

Perdita beklemeye koyuldu.

Yaklaşık bir saat sonra Leo geldi. Kızın beklediğinden daha kiloluydu. Ayrıca, hayalinde canlandırdığından daha az saçı vardı. Xeno'nun fotoğrafındaki adam bu değildi, ama aradığı bu adamdı işte.

Leo göz ucuyla kıza baktı. "Günaydın, Lorraine. Pauline daha gelmedi mi?"

"Günaydın, Bay Kaiser. Bayan Levy bugün gelmeyecek."

"Nedenmiş o? Sonunda düşüp öldü mü yani?"

"Ajandaya göre bugün ve yarın izinli görünüyor."

"Bana söylemiş miydin?"

Bayan LaTrobe bir kez daha, sanki ajanda zor zamanlarda başvurulacak güvenilir ve kutsal bir metinmiş havasıyla "Ajandada var" dedi.

"Ajandaya kendim bakmak isteseydim asistandan tasarruf ederdim" dedi Leo. "Asistanım nerede? Yoksa Virginia da mı izinli?"

"Evet, izinli."

Leo, Perdita'ya döndü. "Sen de kimsin?"

"Bayan Levy'yle görüşmek için bekliyor. Bayan Levy'nin bugün ofiste olmadığını söyledim ona."

Leo tekrar Perdita'ya baktı. "Konut derneğinden mi geldin? Roundhouse projesi için?"

Perdita başını iki yana salladı. Konuşmadı.

"Sanki seni tanıyormuşum gibi geldi" dedi Leo.

"Staj yapmak istiyor" dedi Bayan LaTrobe. Kadın bunu sanki torpil biçimindeki bir bağırsak fitilinden bahseder gibi bir tonla söylemişti.

Leo suratını ekşitti ve asansöre gitti. Kapılar sırtını dönmüş adamın arkasından kapandı, ama Perdita tek bir saniye boyunca adamın aynadan çatık kaşlarla hâlâ kendisine baktığını gördü.

"Bayan Levy ne zaman dönecek?" dedi Perdita.

Bayan LaTrobe dudaklarını oynatmadan ya da göz teması kurmadan “Ajandaya göre pazartesi” dedi.

Perdita kadının şahane bir vantrilok olabileceğini düşündü. Yine de kanepede oturmayı sürdürdü. Ve Bayan LaTrobe da sanki kız orada değilmiş gibi davranmayı sürdürdü.

Öğlen bire beş kala Leo öğle yemeği için yeniden ortaya çıktı.

“Özür dilerim...” dedi Perdita.

“Pauline’le görüşmen lazım” dedi Leo.

“Kendisine bunu söylemiştim” dedi Bayan LaTrobe.

Öğlen iki buçukta Leo ofise döndü. Perdita ayağa kalktı ve gür saçlarını arkaya attı. Leo gülümsediğini fark etmesine kalmadan kıza gülümseyiverdi. Kızın halindeki tavrındaki bir şey...

“Yarın tekrar gel” dedi. “Pauline burada olacaktır.”

Ayağa kalkıp Leo’ya birkaç santimetre yukarıdan bakan boyunu tam olarak gözler önüne seren bir konumda duran Bayan LaTrobe “Ajandaya göre burada olmayacak” dedi.

“Ah, kendime ait bir fikrim olduğu için kusura bakma” dedi Leo. Ardından “Seni Pauline mi işe aldı?” diye sordu.

“Evet” dedi Bayan LaTrobe. “Bizzat kendisi.”

“Sayı ve taktik üstünlük avantajıyla beni köşeye sıkıştırdınız” dedi Leo. Gözlerini Perdita’ya dikti. “Bugün randevun var mıydı?”

“Amerika’da gereğinden daha uzun süre kaldım” dedi Perdita, “öyle olmasaydı, daha önce buraya gelmiş olurum.”

“Akşam yedide aşağı inmiş olurum” dedi Leo. “Karar senin.”

Ve sonra yukarıdaki ofisine geri döndü.

“Fazla umutlanma” dedi Bayan LaTrobe.

“Niye ki?” dedi Perdita.

Resepsiyon görevlisi omuzlarını silktilti. Yeni bir gün. Yeni bir salak.

Burada ne işim var? diye düşündü Perdita. *Şu anda gidecek olursam her şey sona erer. Onu gördüm. Adam beni istemedi. Ben onu neden isteyeyim ki?*

Akşam altıda Bayan LaTrobe çıkacağını söyledi. Kendisi Miami'ye kalkan bir uçakmış edasıyla durumu bildirmişti. "Burada başında kimse olmadan kalamayacağına göre sanırım sen de gitmek zorundasın."

"Bir şey çalacağım yok" dedi Perdita.

"Kurallar böyle" dedi Bayan LaTrobe. Kuralların da ajanda kadar büyük bir kesinlik arz ettiği gün gibi ortada olduğundan Perdita kadının Bay Kaiser'i araması fikrini ortaya attı.

"Çalışmasını bölemem."

"Hiçbir yere gitmeyeceğimi söyleyin ona" dedi Perdita.

Resepsiyon görevlisi gözlerini devirdi, surat astı, etkileyici tırnaklarıyla masaya hafifçe vurdu ve Leo'yla konuştu. "Teşekkürler, Bay Kaiser. Evet, geç saatlere kadar çalışacağınızdan kendisiyle akşam yemeğinde buluşamayacağınızı mutlaka Bayan Tchaikovsky'ye bildireceğim."

Bayan LaTrobe kadınlar tuvaletinde kayboldu ve on dakika sonra üzerinde tek parça likralı portakal rengi bir bisiklet giysisiyle ortaya çıkıverdi. "Sen burada bekleyeceksin" dedi Perdita'ya.

Perdita konuşacak laf bulmanın sevinciyle "Eve bisikletle mi gidiyorsunuz?" dedi.

Bayan LaTrobe "Hayır. Fetiş kulübünde çalışıyorum" dedi ve masanın çekmecesinden portakal rengi kaskını alarak binadan ayrıldı.

Akşam yedi civarında Leo asansörle aşağı indi. Kravatını çıkarmıştı. Tıraşı gelmişti.

“Bekledin demek?”

Kız başını salladı.

“Adın nedir?”

“Miranda.”

“Miranda ne?”

“Shepherd.”

“Tamam, Miranda Shepherd. Madem öyle, gel bir şeyler içelim ve sen de bana kendinden bahset. Sabrın sonu selamettir ya da onun gibi saçmalıklara hayatta inanmadım. Sabrın seni götürdüğü yer kuyruğun en arkasından başka neresi olabilir? Ama sana gelecek olursak...”

İlk bir akşamdı. Gökyüzü pembeydi. Kırmızı otobüsler. Siyah taksiler. Şehrin orasında burasında yanan ışıklar. Akşamın ve günün en güzel saatinin yaşattığı duygu. Bedava gazete dağıtan bir adam. *STANDARD! STANDARD!* Pub’ların önündeki kaldırımlara doluşan genç adamlar. Yorgun suratlar, gömlek kolları, canlarını yakan topuklularla dolaşan kadınlar. Televizyonun önünde atıştırılacakları almak için kasanın önünde biriken kuyruk. Akın halinde metroya inen kalabalıklar.

“İrmağın kenarında bir bar var” dedi Leo. “İstakozun yanında votka içebiliriz. Bugün perşembe.”

“Ne fark eder?” dedi Perdita.

“Rutin severim. Yani bu ara öyle.”

Bar kalabalık ve gürültülüydü, fakat barmen Leo’ya elini kaldırıncı tek söz söylemeden dar bir terasa açılan uzun pencerenin tam dışında bir masa bulundu. Buzluktan çıktığı gibi bir buz kovaşına konmuş bir şişe Grey Goose ve teneke kutularda çeşit çeşit tonik ile taze kesilmiş limon ve misket limonu dilimleri getirildi.

“Burada beni tanırlar” dedi Leo.

“Kenarında misket limonlu maden suyu alabilir miyim?” dedi Perdita.

Perdita konuşuyordu, ama Leo kızı dinlemiyordu. Başını sallıyor ve onunla göz göze geliyordu, ama dinlemiyordu. Yirmi birinde ya da yirmi ikisinde olmalıydı. Ne vardı ki bunda? Gençlik nasıl da karşı konulamazdı. Yeri doldurulamazdı. Ve gençlik, gençlerin elinde heba olup giderdi.

Kızın sorusunu duyduğu için kendi kendisine şaşırان Leo “Sorumlu kapitalizm” dedi. “İşte bu, Sicilya.”

“Eşiniz ne iş yapar?” dedi Perdita.

“Ben boşandım” dedi Leo. “Senin durumun nedir?”

“Ben boşanmadım” dedi Perdita. “Çocuğunuz var mı?”

Leo aşağı baktı. “Hayır. Hayır, çocuğum yok.”

Az daha söyleyecekti... Söyleyeceğine bir ıstakoz daha yedi. Bunların ne kadar pahalı olduklarından haberi yoktu. Memlekette hiç pahalı değildi ıstakoz.

Perdita ondan daha çok yemişti. Birlikte çıktığı kadınlar ağızlarına hiçbir şey koymazlardı. Yemek sipariş ederler, ama yemezlerdi. Kızın doğal ve samimi bir hali vardı. Onu memnun etmeye çalışmıyordu. Leo kızıdan hoşlanmıştı. Perdita ona niçin yemek yemediğini sormuş ve *Yiyip içme fikrini kafamdan uzaklaştıran bir şeyle dolu benim yüreğim* dememişti Leo.

Leo bir ıstakozu paramparça etti.

“İrmağı sevdiğim için buraya geliyorum” dedi. “Thames’in Londra’dan eski olması hoşuma gidiyor – bir zamanlar buradan mamutların su içmiş olması.”

“Amma darmış” dedi Perdita. “Mississippi dünya kadar bir şeydir. Hiç görmüş müydünüz?”

“Evet” dedi Leo. “New Bohemia’da yaşayan bir arkadaşım vardı. Çok uzun zaman önce. İnsan yaşlanınca böyle olur, her şey çok uzun bir zaman öncesine aittir.”

“Fakat şimdiki zaman öyle değil” dedi Perdita. “Şu anın içindeyiz.”

“Gençsin. Senin bir şimdiki zamanın var, çünkü geçmişin yok. Gençliğimde bir yıl Paris’te kalmıştım. İşim oradaydı. Irmağa, yani Seine’e âşık olmuştum – daha doğrusu, birine âşık olmuştum. Suyu gizemli ve romantik bulmamın sebebi bu olabilir. Ben öyle erkek bir kızla tanışır tarzı bir şeyden bahsetmiyorum. Anlatmak istediğim daha büyük bir şey, galiba daha çok sevdıyla ilintili. Almanlar buna *verlangen* derler. Babam Almandı.”

“Fransız mıydı? Yani âşık olduğunuz kadın.”

“Evet. Ufak tefek, oğlan çocuğu gibi, ama kadınsı bir tipti. Aynı senin gibi.”

Perdita kıpkırmızı oldu. “Bu sadece bir iltifat. Kabul etmelisin.”

“Teşekkür ederim” dedi Perdita.

Suya baktılar. Işık huzmelerine. İskeleye yanaşan teknelere.

Leo içinin huzurla dolduğunu ve heyecanlandığını hissetti. Bana neler oluyor böyle? diye düşündü, ardından bunun saçmalık olduğu kanaatine vardı.

Dikkatini toplamaya çalıştı. “Miranda, büyük bir hayır konseri organize ediyoruz. Önümüzdeki hafta sonu yapılacak – sen de bu olayın bir parçası olmak istemez misin? Hem bizimle nasıl geçindiğini de görmüş olmaz mısın? Çoğunlukla müzik. Tek tük sahne performansı da olacak.”

“Memlekette bir kız grubunda şarkı söylüyorum” dedi Perdita. “İsmimiz de Ayrılıklar.”

“Şahane bir isim! Hangi türde şarkılar söylüyorsunuz?”

“Retro klasikler. Babam müthiş bir piyanisttir. Doğduğumdan beri şarkı söylüyorum.”

“Öyle mi?” Dile getirilemeyen sözcükler yüzünden Leo’nun gözleri kararmıştı.

“Evet. İyi misiniz? Bir şey...”

Leo, kızın lafını kesti. “Hiçbir şey değil. Ama bu hiçbir şeyler yok mu... bunlar...”

Bu hiçbir şeyler hiçbir şey değil. Fakat gökyüzü hiçbir şey, yeryüzü hiçbir şey, ben hiçbir şeyim, aşk hiçbir şey, kayıp hiçbir şey.

Akşam serinleyerek geceye doğru ilerliyordu. Leo’ya teşekkür etti Perdita.

“İstersen, bir yerlere gidebiliriz, sana Londra’yı gezdiririm.”

Perdita başını iki yana salladı. Leo onu taksiye bindirmeyi teklif etti. “Yürürüm” dedi kız, “yürümeyi severim. Telefonumdaki haritayı takip ederim. Uzak değil zaten.”

Ama uzak, diye düşündü Leo kızın yürüyerek uzaklaşmasını seyrederken. Onu iyi denilebilecek bir hayattan ayıran mesafe neredeyse ayın uzaklığına denkti.

Leo evinin önünde taksiden indi. Evin ışıkları açıldı. Kapıyı açtı ve ışıkları söndürdü. Görülecek bir şey yoktu. Oyun konsolu akvaryum gibi etrafa ışıklar saçıyordu.

Xeno yanına yeni bir oyuncu almıştı. Birlikte tüy topluyorlardı. Pek sevimli. Sanki sıkı çalışma ve umutla dünyayı kurtarmak mümkünmüş gibi. Leo altı kanadını da açtı ve alev alacak tüyler bulmak umuduyla kentin üzerinde alçaktan uçmaya başladı. Dibe Çökmüş Melekler’i suya batırmasına yarayacak tüyler arıyordu.

Sorbonne’un tepesine kadar uçtu. “*Sicut umbra dies nostri*” der, Güneş Saati Meleği: “*Günlerimiz bir gölge misali uçup gider.*”

Leo’nun tercihi onun kız kardeşidir. Kız onu hazır beklemektedir; sert, dik ve yuvarlak memeleri olup da beline ka-

dar çıplak duran. Yarı oğlan yarı kız. Açılmış bacaklarının arasında hiçbir zaman okumadığı bir kitap tutuyor. Leo'nun penisi sertleşiyor.

Kızın üstüne çıktığında bir çift kanat onu dik konumda tutuyor. Kanatların ikinci çifti kızın dipdiri altın rengindeki bedenini kendi bedenine yakın tutmasına yarıyor. Üçüncü çiftse, otomobilindeki hareket edebilen kanat biçimindeki uzantıyı andırıyor, yukarı dönük bir bayrak gibi arkasından dışarı fırlamış vaziyette duruyor. Siktir git dercesine. Trafiğe. Xeno'ya. Kendi kendine. Siktir git, Leo. Siktir git.

Leo işini bitirip geri çekilir.

Leo kanepede uyandı. Işığı açtı. Sabahın üçüydü. Gece yarısından sonraki, hayatın henüz açılmaya hazır olmayan bir dünya gibi kıvrıla kıvrıla kendi içine döndüğü saatler. Radyo kendiliğinden açıldı.

Bir kadın konuşuyordu: *"On bin yıldır, bin tanesi diz çöküp, çorak bir dağ başında ve hiç dinmeyen fırtınada karda kışta çıplak, aç biilaç iken tanrıları yerinden oynatıp da senin bulunduğun yere baktıramadı."*

Leo doğruldu. Uyku sersemiydi, terliydi, kaşınıyordu ve ağzı kurumuştı. Yukarı çıktı, düğmeleri açık pantolonu ayağına dolaştı, yere kapaklandı. Pantolonunu çıkardı ve üzerinde çorapları, donu, gömleği ve kravatıyla duşa girdi. Su aktıkça üzerindekiyi çıkarıp attı.

Giysilerini düşün zemininde sıırılsıklam bir yığın halinde bıraktı. Tıraş olup giyindi, kahve yaptı ve gırtlaklarını yakan tek bir yudumda kahveyi midesine indirdi.

Arabasına bindi. Radyo yoktu. Düşünceler yoktu. Var olan, sadece zamanın geriye gidişiydi.

O gün...

Leo, pasaport kontrolündeki kuyrukta bekliyordu. Belgeleri kontrol eden adam Leo'ya bir saniye kenara çekilmesini söyledi. Sonrasına dair bildiği tek şey, üç polis memurunun ona bebeğe ne yaptığını sormasıydı.

Derken olan oldu.

Leo polislerle ağız dalaşına girdi. Polisler Leo'yla ağız dalaşına girdi. Hepsi de iri yarı adamlardı. Hepsi de aynı boylardaydı. Ufak tefek Hintli pasaport kontrol memuru, kontrolden geçerken tamamı Leo'ya bön bön bakan insanların işlemlerini hallederken hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışıyordu.

Polislerin de kafası karışmıştı, çünkü Leo'nun yanında bebek yoktu. Leo karısının doğum sonrası depresyondan mustarip olduğunu söyledi. Kendisi karısına biraz olsun nefes aldırmak için oğullarını tatile götürüyordu. Polisler Milo'nun pasaportuna baktılar – Bu adam senin baban mı? Evet.

İri yarı adamlar tekrar ağız dalaşına başladı. Hiç kimse Milo'yla ilgilenmedi.

Havaalanında yaşayan bir adam varmış.

Milo kararlı adımlarla hiç ses çıkarmadan geri geri, öfkeli bir daire oluşturacak biçimde sırtlarını ona dönmüş olan adamlardan uzaklaşmaya başladı. Hiç kimse gittiğinin farkına varmayacaktı.

Milo köşeyi döndü ve güvenlik şeritlerine doğru gitmeye başladı. Dördüncü şeritte bir aile vardı. Koşarak onların yanına gitti. Onu gören biri, sadece uçağa yetişmeye çalıştığını sanabilirdi. Sırt çantasını metal taşıma bandına koydu. Metal detektöründen geçti. Etrafına bakındı. Havaalanındaydı. Belki, Tony'yi bulabilirdi.

* * *

Milo, bir ailenin peşine takılmış ve güvenlikten geçmişti. Tony'yi görememişti. Etrafta bir sürü insan vardı. Hoparlör-

lerden isminin anons edildiğini duydu. Danışmaya gitmesi gerekiyordu.

Milo bir müddet danışmanın yerini bulamadı, ama bulunduğunda babası orada değildi. Danışmada iki polis memuru duruyordu. Öbür yoldan geri döndü.

Çok geçmeden Milo, insanın kulağına heyecan verici gelen ama gerçekte öyle olmayan havaalanı trenine bindi. Sonra kendini B Kapısı'nda ve C Kapısı'nda buldu ve sonra tekrar B Kapısı'na geldi. Derken, uçağa binmeyi bekleyenlerin oluşturduğu kuyruğa girdi ve hem küçük bir çocuk olduğundan hem de oraya aitmiş gibi bir görüntü çizdiğinden ancak uçağa biniş sırasını geçtikten ve merdivenleri yarladıktan sonra kadın onun diğerleriyle birlikte gitmediğini ve çocuğun pasaportuyla uçuş kartının elinde olmadığını fark etti. Milo'nun arkasından seslendi. Çocuk koştu. Kadın, polisti. Milo koşarak uçağa girmek yerine ikinci merdivenden aşağı koştu ve ardına kadar açık geniş kapılardan geçip yassı bir el arabasında bagajların taşındığı yere geldi. HEY! HEY! Ama Milo koşarak binanın köşesini döndü ve bir tamir kamyonunun yoluna çıktı.

Süpermen, zamanı geri sar.

Leo arabasını Highgate Mezarlığı'nın büyük kapılarına yakın bir yere park etti. Sabahları bir cenaze töreni olduğunda, içeride birileri olurdu. Leo rutini gayet iyi bilirdi. Orada birileri varsa şayet Leo'nun girmesine izin verirlerdi.

Leo, matemdeki melekler tarafından korunan patikalardan aşağı yürüdü. Milo, batı duvarının yakınlarında gömülüydü. Leo bu parseli Milo doğmadan önce bir hayır kuruluşunun müzayedesinde satın almıştı. Burayı alabilmek için bir servet teklif etmişti. Mezarlık ağzına kadar dolalı uzun zaman olmuştu, dünyaca da ünlüydü. Tam Leo'ya göre bir meydan okumaydı bu. Ödediği parayla bir stüdyo daire sa-

tın alabilirdi. Şimdi ise Milo bu parselin içinde yatıyordu. Artık kemikleri yatıyordur, diye düşündü Leo. Geçmiş dışında Milo'ya dair bilinebilecek hiçbir şey kalmamıştı.

Leo, güneş olanca parlaklığı ve berraklığıyla belirene kadar uzunca bir süre ayakta dikildi. Geçmiş, asla geçemeyeceği bir ırmak gibi her daim önündeydi.

Gidip su kabını doldurdu ve çalı sıralarının içinde büyümüş iki yabancı gülü kopardı. Dikenli sapları suya koyarken "MiMi ve Milo" dedi. Doğruldu ve gitmek üzere arkasına döndü. Bahçıvan ona yakın bir yerde elinde çapasıyla sessizce çalışıyordu. Kareli gömleğinin kollarını dirseğinin üzerine kadar sıvamıştı. "Merhaba Tony!" diye seslendi Leo.

Bahçıvan ona döndü. "Benim adım Pete."

Leo tek elini havaya kaldırdı. Elbette o Tony değildi. Tony ölmüştü.

Perdita ve Zel, Travelodge'daki yatağın üzerine uzanmış, sesi kısık televizyona bakıyorlardı.

"Peki, nasıl biriymiş?" dedi Zel.

"Tek düşünebildiğim, bu adamın beni bir başkasına vermiş olduğu."

"Yani benim babama! O bebek olduğunu söyleyecek misin ona?"

"Bilmem ki. Söylersem, Leo benim hayatıma girmiş olacak. Üstelik bayağı kontrolcü bir tip."

"Bu konuyu enine boyuna araştırmıştım" dedi Zel. "Çoğu zaman, sonuç vermiyor."

"Neymiş sonuç vermeyen?"

"Evlatlıkların aileleriyle buluşması. Herkes asla sahip olamayacağı bir şey ister. Hayatta olanları geri almak imkânsızdır."

"Hayatı geri almak istemiyorum ki. O zaman Shep veya Clo ya da HollyPollyMolly olmazdı hayatımda."

“Ama ben olurdum hayatında” dedi Zel. “Sence bu ne kadar esrarengiz?”

Perdita yuvarlanarak onun üstüne çıktı. “Bunun kader olduğunu mu söylüyorsun?”

“Bilmem. Ben felsefe okurken de bunu sürekli tartışırdık. Hayat, belirli bir mesafeden bakıldığında desenleri andıran bir rastlantılar silsilesi midir? Hani, bir uçak penceresinden baktığında tarlaları, ırmakları ve evleri görürsün ve hepsi de senin gözüne güzel ve sağlam görünür, oysa yere indiğinde bunları gerçekte oldukları –gelişigüzel ve hatta çirkin– hallerinde görürsün.”

“Babam her şeyin olacağına vardığını söyler.”

“Onunla konuşmuş muydun?”

“Bana çok kızacak. Buraya geldiğimizi ona söylemem gerekirdi.”

“Söyleyemezdin ki.”

“Hayır. Söyleyemezdim. Sence bizim sonumuz da Leo ve Xeno gibi mi olacak?”

“Katıksız pislikler olarak mı yani?”

“Hüzünlü insanlar olarak.”

“Her zaman böyle değillerdi.”

“Daha kötü ya. Onları bekleyen bir hayat vardı ve yaptıkları onu mahvetmek oldu. Hem kendi hayatlarını hem de başkalarının hayatını mahvettiler.”

“Biz daha iyisini yapacağız” dedi Zel. “Memlekete gideceğiz, hayatımızı kuracağız, cesur ve dürüst nasıl olunur, kendi çocuklarımıza öğreteceğiz.”

“Daha yeni tanıştık!”

“Çok mu hızlı gidiyorum?”

Kız onu öpüverdi. “Evet. Aşırı derecede hızlı.”

“Kızların kendini gerçekten ilişkiye verebilen erkekler istediğini sanırdım.”

Perdita bir yastıkla oğlana vurdu. Bir gevşeme halinin

üzerine dalga dalga geldiğini hissetti. Bütün bir gün nasıl gerilmiş olduğunun farkına varmıştı.

“Zel... Benimle birlikte geldiğin için teşekkür ederim. Şu aralar sana çok yük oluyorum. Bunu biliyorum...”

Zel ona sarıldı. “Buradayız. Birlikte kotarıyoruz bu işi. Hadi yapalım. Anneni de aramak ister misin?”

“Bilmem. Sandığımdan daha zormuş bu.”

“Nasıl yani?”

“Can sıkıcı. Herhangi bir duygu hissetmeyeceğimi düşündüm. Yani, Leo’yu tanımıyorum. Onunla daha bugün tanıştım.”

Zel kızı kendine iyice yaklaştırdı. “Fakat annenle tanıştın. Onun içinde yaşıyorsun.”

Bu doğrudu ve Perdita bunun farkındaydı. İşin en zor kısmı da buydu. İnsanın normalde hiçbir bağlantısının olmadığı biriyle nasıl bir bağlantısı olabilirdi?

“Leo’ya benziyor musun bari?” diye sordu Zel.

“Zannetmem. Yaşlı ve kel, biraz da şişman! Ağzımız aynı olabilir. Ben anneme benziyorum – daha doğrusu, onun bir zamanlar olduğu haline. Ama şu anda neye benzediğini bilmiyoruz. Yakın döneme ait bir fotoğrafı yok elimizde, sadece annem olması muhtemel, koyu renk gözlük ve bir şapka takmış biri söz konusu.”

“Büyük olasılıkla odur. Yalnızca tanınmış insanlar koyu renk gözlük ve şapkanın kalabalığın arasına karışmalarını sağlayabileceği düşüncesindedirler.”

“Artık ünlü biri değil ki.”

“Eskiden ünlü olması sana tuhaf geliyor mu?”

“Baştan sona tuhaf zaten. O sadece bütün tuhaflikların içindeki tek bir tuhaflık.”

Zel televizyonu kapattı. “Sence uyuyabilecek misin?”

“Hayır.”

“O zaman dışarı çıkalım.”

“Gece yarısı oldu!”

“Ne olmuş? Burası Londra. Hadi gel.”

Dışarı çıkarlar. Daha çocuktur. Bir gece otobüsü yakarlar. Sonra yürüyerek Soho’ya uzanırlar. İtalyan dondurması. Oğlan kolunu kızın omzuna atmış. Kızın kolu oğlanın beline dolanmış. Chinatown ve Covent Garden’ı geride bırakıp yürüye yürüye Aldwych’e geçerler. Waterloo Köprüsü’ne inerek orta yerde durur, batıya ve doğuya bakarlar. Ve işte zamanı saat olarak söyleyen Big Ben karşılarında ve zamanı sıvı olarak akıtan Thames aşağılarındadır ve işgal ettikleri küçücük alanda kendi zamanları gerçektir. Ne geçmiş ne de gelecek olan, şimdiki zamandır bu.

Zel bir fotoğraf çekmez yahut video kaydetmez, çünkü hatırlamak ister; asıl niyeti yanlış hatırlamamaktır, çünkü yaşanan an kameranın yakalayamadığı unsurlardan meydana gelir.

Ve ırmak geceyi alıp götürür ve onlar da yataklarına dönüp uyurlar ve kent, daldığı düşlerden başka bir güne evrilir.

Sabah erkenden Perdita’nın telefonu çalar. Arayan Leo’dur.

“Selam, Miranda. Ben Leo. Bir saat içinde benimle Roundhouse’ta buluşsana.”

“Nerede?” dedi Perdita. Adam neden bahsediyordu böyle?

Leo sabırsız olmak ister fakat olamaz, çünkü kızını görmek ister. Sesini yumuşatır. “Kuzey hattı. Siyah olan. Chalk Farm’da in. Yani Camden Town ve sonra yürüyeceksin. Tamam mı? 11 gibi.”

Bu sefer Zel onunla birlikte gitti. Chalk Farm’a gelince metrodan çıktılar. Ellerinde BİNAMIZI KURTARIN yazılı bez afişleri sallayan bir sürü insan vardı.

Perdita ve Zel kalabalığın arasında ilerlemeye çalıştı. Me-

gafonla dolaşan bir adam vardı. Atlı polisler. Perdita, elinde bir pankart olan genç bir kadına neler olup bittiğini sordu.

“Kahrolası zenginler, kahrolası yeri tümünden satın alıyor.”

Derken Perdita, telefonuna öfkeyle bağırarak Leo’yu gördü. Zel’e “Bak işte orada” dedi.

“Bu o mu? Leo mu?”

“Tanımadın mı?”

“Saçsız tanıyamadım. Hem, eskiden şişman değildi.”

“Beni gördü. Gitmen lazım – sana mesaj atarım.”

Perdita koşarak yolun karşı tarafına geçti. Leo kızı seyrederken, *Ne tatlı*, diye düşündü; üstelik böyle olduğundan haberi bile yok. O ara, seks yaparken elektronik sigara içen bir Rus iç çamaşırı mankeniyle birlikteydi.

Leo gülümsedi. “Geldiğin iyi oldu, Miranda. Madem bizde staj yapacaksın sonraki projemizi görmem gerekir diye düşündüm. Esaslı bina, değil mi?”

Tam o sırada kalabalık bir ağızdan slogan atmaya başladı: “DIŞARI, DIŞARI, DIŞARI! DIŞARI, DIŞARI, DIŞARI!”

“İçeri girsek iyi olur” dedi Leo. “Güvenlik bunu halleder.”

Leo elini Perdita’nın beline koydu ve genç kızı acele acele bir sürü kapıdan geçirdi.

“Günaydın, Bay Kaiser” dedi güvenlik görevlisi. Leo rahatlamıştı. Artık kendi dünyasındaydı.

“Sana etrafı gezdireyim, Miranda. Burası tramvay rotasyon hangarı olarak inşa edilmiş. Tramvaylar geri hareket edemeyeceğinden burada, yani tiyatronun kapladığı bu geniş alanda, bir daire çizerek yön değiştirirlermiş. Çok etkileyici, değil mi?”

Perdita çıplak tuğla duvarlardaki çerçevelenmiş posterlere bakıyordu. Sirk, tiyatro, müzik grupları – derken gördü: MiMi’nin Roundhouse konseri. Perdita, Leo’yu dinlemez oldu. Adam bunun farkına varmadı.

“Aşağıda, yani tam altımızda makineler dururmuş: Levha-

ları döndüren dişli çarklar, zincirler ve motorlar. Burası uzun bir süre gösteri merkezi olarak kullanılmış, artık yeni bir hayata geçmesinin zamanı geldi. Gel yukarıdaki asma kata çıkalım.”

Elini kızın omzuna koydu ve merdivenlerden çıkarken ona eşlik etti. Perdita’nın kulağına dışarıdan polis sirenlerinin sesi geldi.

“Neden yıkmak istiyorsunuz o zaman?”

“Konumu şahane ve artık devletin bu gibi yerlere akıtılacak parası yok. Teşviklerle hepsini sonsuza dek ayakta tutamazsın. Yapılabilseydi elbette güzel olurdu. Aradaki boşluğun özel sektörün parasıyla kapatılması gerekiyor. Küçük bir tiyatro alanı ve birkaç sosyal konut inşa ediyorum, çünkü toplumsal meselelere duyarlı bir insan olduğumu düşünmek hoşuma gider. Göbekte bir çift inanılmaz apartman kulesi olacak – Londra’daki yaşam alanlarının en güzel örnekleri arasında yer alacak.”

“O zaman insanlar neyi protesto ediyorlar?”

“İnsanlar değişimi sevmez, Miranda. İnsan tabiatı öyledir. Üstelik günümüzde paranın adı kötüye çıkmış. Dışarıdaki o insanlardan hiçbiri vergi ödemez –daha doğrusu, fazla vergi ödemez– ama ülkeyi gerçekte ayakta tutan benim gibi tiplerden nefret ederler. Benim burada yaptığım mekânı kurtarmak, ama bu kadarını göremiyorlar işte. Senin ekonomi lisans diploman vardı değil mi – Harvard mı demiştin?”

“Hayır” dedi Perdita.

“Bana sanki Harvard dedin gibi gelmişti. Sen kendin de para kazanırken insanın başkaları tarafından yanlış anlaşılmasının nasıl kolay olduğunu göreceksin. Benim tek yapmak istediğim herkese yardım etmek, onlarsa bana tiran muamelesi yapıyor.”

Leo ve Perdita asma kata gelmişlerdi. Leo korkuluğa yaslandı ve aşağı baktı. “Sahneyi gördün mü? Son bir konser ve-

receğiz. Bu da anlaşmanın bir parçası: Çocukları Koruma Derneği yararına yapılacak bir müzik festivaliyle sona erecek, parasını tümünden bizim karşıladığımız bir veda haftası. Ondan sonra yıkım göllesi gelecek.”

“Neden burayı yerle bir ediyorsunuz?”

“Viktorya dönemi tarzındaki tuğlaların tamamını kullanıyoruz.”

“Neden burayı yerle bir ediyorsunuz?”

“Planlama iznimiz var.”

“Neden burayı yerle bir ediyorsunuz?”

“Komiklik mi yapıyorsun? Amerikalılar komiklik yapar mı? Sen New Bohemia’da mı doğmuştun?”

“MiMi burada şarkı söylemişti, değil mi?”

Leo gözlerini asmakat korkuluğunun ilerisindeki sabit bir noktaya dikti. “O günlerde benim karımdı kendisi” dedi.

Leo arkasını döndü ve merdivenlere doğru gitti. “Sadece binayı görmeni istemiştin.”

Merdivenlerin dibinde takım elbiseli ve elinde telsizle dolaşan bir güvenlik görevlisi Leo’nun yanına geldi. “Ronnie adında bir adam sizi bekliyor.”

Leo camdan sokaktaki göstericilere baktı. Saçları kısacık kesilmiş bir şahıs elinde PİSLİKLERE KARŞI SANATÇILAR yazan bir pankartla en önde duruyordu.

“Bu Roni Horn ve kendisi bir kadın olur.” Leo elini uzatarak ve gülümseyerek alelacele kapıdan çıktı. “Roni! Roni! Şeref verdiniz!”

Roni Horn’un bir şeref vesilesi olacakmış gibi bir hali yoktu. Tehlikeli görünüyordu. “Su duvarımı halkın yararı için satın almıştınız. Siz tutmuş onu yoksulları mağdur edecek bir yere koymuşsunuz. Bir su duvarının bitişiğinde uyumayı kim ister?” dedi kadın.

“Planlarda düzeltme yapabiliriz” dedi Leo. “Dert etme! Bu bizim için bir onur. Seninle beraber bir fotoğraf çektirebilir miyiz? Jerry! Jerry!” Leo akıllı telefonunu güvenlikte çalışan adama salladı ve Roni’nin yanına geldi. Kolunu kadının omzuna atmak için bir hamle yaptı. Roni onu iterek uzaklaştırdı.

“Ben buraya protesto için geldim!”

Kalabalık tezahürat yaptı ve sloganlar başladı: DIŞARI, DIŞARI, DIŞARI, DIŞARI, DIŞARI. Leo’nun ruh hali birden patlak veren fırtına misali dönüverdi. “O su duvarını senden satın almadım mı? Ortada bir yanlış anlaşılma mı var? Paran mı ödenmedi?”

“Param ödendi. Ama satın alınan ben değilim” dedi Roni.

“Diyelim, senden bir resim satın aldım ve sen de onu astığın yeri beğenmedin. Aman ne fena. Diyelim, senden bir su duvarı satın aldım ve onu koyduğum yeri beğenmedin. Aman ne fena! Sanatçılar kendi değerlerini bağırıp çağırarak savunma gücünü nereden buluyor biliyor musun? Çünkü benim gibi insanlar sayesinde faturalarınız ödeniyor.”

Perdita, Leo’nun arkasında duruyordu. “Onunla bu şekilde konuşma!”

Leo, Perdita’yı azarladı. “Kim olduğunu sanıyorsun sen?”

Leo’ya baktı Perdita. Kız tek bir laf etmedi. Leo’ya baktı ve adam sanki ondan bir tokat yemişçesine suratını kaçırdı. Leo düşündü... Sanki aklına gelmişti... Aslında o sırada aklından geçen MiMi’ydi. Birileri ona bir tuğla fırlattı. Bir tuğla mıydı o? Geçmiş, bir tuğla olup suratına çarptı.

Konuşmaya çalıştı, ama yüzü acıyordu. Derken polis, binanın önünde oturan bir grup protestocunun altındaki muşambayı çekince kayan kalabalıkta bir dalgalanma oldu.

Perdita, Zel’in basının arasından geçebilmek için mücadele ettiğini gördü. Oğlan, bir güvenlik görevlisiyle tartışıyordu. Görevli onu itti. Zel de adamı itti. “Zel!” diye bağırdı Perdita. “ZEL!”

Leo ağır çekim hareketlerle arkasına döndü. *Ne demişti kız? Zamana neler oluyordu böyle? Zamanın tuğla tuğla yıkılmakta olduğu hissine kapıldı. Etrafına duvar örülmüş olan bu yer paramparça oluyordu.*

Zel'i gördü Leo. Zel mi? Hayır, o olamaz bu gördüğüm. Bu sabah mezarlıkta gördüğüm de Tony değildi. Elinin tersiyle suratını sildi. Tuğlanın çarptığı yerden kan gelmişti. Herkes bağııyordu. Kendisi hiçbir şey duyamıyordu.

Perdita, *Leo'nun hayalet görmüş gibi bir hali var*, diye düşündü ve insanların bununla neyi kast ettiğini anlamaya çalıştı, çünkü hayalet gören hiç kimse yoktu, ama yine de onları görmüşüz gibi bir halimiz olurdu...

Zel öne atıldı. Güvenlik görevlisi onunla Leo'nun arasına girdi. Leo başını iki yana salladı. Güvenlik görevlisi geri adım attı.

"Zel?.. Sen Xeno'nun Zel'i misin?"

"Evet" dedi Zel.

"Burada ne işin var?"

"Benimle geldi" dedi Perdita.

"Birbirinizi tanıyor musunuz siz?"

"O benim kız arkadaşım."

"Susar mısınız?" dedi Perdita.

"Miranda senin kız arkadaşın mı?"

"Hayır... P.."

"SUS DEDİM!" diye bağırdı Perdita. Leo'nun şaşırılmış gibi bir hali vardı. Ne de olsa, bağıırıp çağırarak onun işiydi.

"Xeno burada mı?"

Burada senin şehrinde

Shep'in iyileşme süreci yolunda gitmişti.

Hastalık fiziksel yahut zihinsel hiçbir hasar bırakmamıştı. Perdita uçağa bindiği sırada durumdan haberdardı, ama yine de yapacaklarını Shep'e anlatmak istememişti. Öğleden sonra babasıyla görüşmüş ve Zel'le buluşmak üzere doğruca havaalanına yollanmıştı. Dallas'a yapılacak kısa süreli bir uçak seferinin ardından Londra'ya giden gece uçağına bineceklerdi.

Clo kızın gönderdiği sesli mesajı almış, ancak o da Shep'e bir şey söylememişti. Ne söyleyebilirdi? Ertesi gün Shep, Perdita'nın niçin onu görmeye gelmediğini öğrenmek istedi.

Clo sesini çıkarmadı.

Shep yatağında oturup oğluna baktı. "Ona bebek kutusundan bahsettin, değil mi?"

Clo sesini çıkarmadı. Shep başını salladı ve bir müddet hiç konuşmadı. Sonra lafa girdi: "Madem başladı, iyisi mi biz de bitirmeye çalışalım. Şimdi beni dinle."

O öğleden sonra, Clo arabayla Autolycus'un yerine gitti ve kendilerine gereken adresi aldı. "Bir şey mi kaçırıyorum?" dedi Autolycus. "Çünkü hiçbir şeyi kaçırmaktan hoşlanmam ben."

"Babama sor" dedi Clo.

Clo arabayla oradan uzaklaşırken Autolycus, *Öyle bir sorarım ki, feleğini şaşıırırsın*, diye düşündü.

Clo az sonra terk edilmiş evin önündeydi. Eve giriş telefonunu çaldırdı. Cevap gelmedi. Böyle olunca, Chevy'sini ağır giriş kapılarına yasladı, aracın tepesine çıktı ve araç yoluna atladı. Kapıyı yumrukladı ve bağırdı, sonra biraz daha yumrukladı. Ardından, yumruğunu ceketinin içine alıp Perdita'nın panjurunun ve sürgüsünü açık bıraktığı kocaman, görkemli camı paramparça etti. İçeri girdi.

Clo bomboş şömineye ve küf kokan koltuklara bakarak "Uğursuz korku gecesi" dedi. Antreye çıktı. Yukarıdan kulağına müzik sesi geldi. Rickie Lee Jones. İyi tercih. Basamakları ikişer ikişer çıkarak merdivenlerden yukarı koştu.

Clo tavan arasına çıkan kapıyı açtı. Xeno tüylerle kaplı devasa bir ekrana bakıyordu.

"Beano, toparlan bakalım. Shep seninle konuşmak istiyor."

Roundhouse'un önündeki Leo ise Lorraine LaTrobe'u işitmeye çalışıyordu. Kadın, Sicilya'nın bulunduğu binada ayakta durmuş, kollarını kavuşturmuş, üzerinde Chanel takımıyla telefonun hoparlörüne konuşuyordu.

"Üç erkek. İkisi siyahi. Biri eşcinsel."

"Pauline'i çağır."

"Yolda, buraya geliyor."

Leo protestocu kalabalığını yarararak yola kadar ilerledi. İnsanlar onu itip kaktılar, laf attılar, üzerine tükürdüler ve bir pankartla vurdular. Leo hiç fark etmedi bunları. Elini uzattı ve bir taksi çevirdi. Taksinin içinde Perdita ve Zel'le birlikte giderlerken "Neler olduğunu bana anlatır mısın?" dedi Zel'e.

Gece uçağına binmişlerdi. Biletleri Xeno satın almıştı. Uçakta giderken ışıklar söndürüldüğünde, Xeno uzamın mı yoksa zamanın mı içinden uçtuğunu tam olarak ayırt edemedi. Zamanı geri almak olanaksızdı, fakat kaybolan zamanı kurtarmak mümkün olabilirdi. Değil mi?

Leo ofise çıkan geniş basamakları koşa koşa tırmandı. Nefes nefese kalmıştı. Bayan LaTrobe ayakta duruyordu. Annesinin karnından ayakta çıkmış gibi bir hali vardı.

“Elimden geleni yaptım” dedi kadın.

Perdita resepsiyona girdi. Babasına koştı. “Baba!”

“Bu adam senin baban mı yoksa?” dedi Leo. “Xeno? Xeno?”

İki adam birbirlerine dik dik baktı ve Leo yumruk yapmış ellerini haddinden fazla sıkıdığından tırnaklarının avuçlarını kestiğini fark etti. Öfkeden yapmamıştı bunu. Şu anda konuşabilecek durumda değildi.

“Leo” dedi Xeno.

İkisi de heykelden farksızdı. Birisi de çıkıp diğerine doğru hamle yapamıyordu. Geçmişin gücü çok fazlaydı.

Aşağı kattan bir kapının çarpılma sesi geldi. Pauline çılgına dönmüş ve hazırlıksız yakalanmış halde ofiste göründü. Xeno’yu görünce hemen yanına gidip adama sarıldı. Xeno da ona sıkı sıkı sarıldı. “Seni bir daha hiç göremeyeceğim sanmıştım, Xeno. Hiç!”

Leo trans halinden çıktı. “Odama gidebilir miyiz?”

İçeri girdiklerinde, Clo ve Shep ayakta dikildiler. Shep’in elinde ucuz bir bavul vardı. Fermuarı açtı ve evrak çantasını çıkardı. Leo bu çantayı hayatında görmemişti, dolayısıyla olup bitenler hakkında hiçbir fikri yoktu. Perdita lafa girdi. “Baba...”

Shep elini havaya kaldırdı. “Hikâye böyle başlamıştı ve yeneden başlayacağı yer de burası.”

Shep evrak çantasını açıp nota kâğıdını çıkardı. Pauline sanki biri tarafından itilmiş gibi beyaz kanepeye çökuverdi. Ayağa kalkmaya yeltendi, fakat bir kuvvet bunu imkânsız kıldı. Shep rengi solmuş kadife keseyi çıkardı ve pırlantalarını koca avucuna döktü.

“Bunlar senin, Perdita. Biliyorsun zaten.”

“Perdita mı dedin?” diye sordu Leo. “Onun adı Miranda.”

“Ben Perdita” dedi kız.

Ve böylece hikâye her bir taşına, ışıltısına varıncaya kadar ortalığa saçıldı ve tıpkı zamanın bir elmasın içerisinde muhafaza edildiği biçimde, ışığın her bir taşta muhafaza edildiği biçimde muhafaza edildi. Ve taşlar konuşurdu ve sessiz kalanlar, bir hikâye anlatmak üzere ağızlarını açar ve hikâye günün birinde taşı kırmak üzere taşla nakşolurdu. Ne olmuşsa olmuştu.

Ama.

Geçmiş, fırlatıldığında infilak eden bir el bombasıydı.

“Kimin kızı bu?” dedi Leo. “Bu Perdita? Bu Miranda?”

“Bizim” dedi Shep. “Hayata senin kızın olarak başladı ve benim kızım oldu.”

Leo gerdanlığı almak için elini uzattı. Shep gerdanlığı verdi.

“Tanıdım onu” dedi Xeno. “Neden daha önce tanıyamadım ki?”

Leo parmaklarını gerdanlığın üzerinde dolaştırdı. “Tanıştığımızda bunu MiMi’ye ben almıştım.”

Shep dedi ki, “Gönderdiğin adam, yani Tony Gonzales, emin ellerde olsun diye bebeği Santa Maria Hastanesi’nin bebek kutusuna bıraktı. Yanındaki para yüzünden onu takip etmişlerdi, fakat ben bunu o zaman bilmiyordum. Biz –Clo ile ben– adamı kurtarmaya çalıştık. Sonra da Perdita’yı buldum.”

“Peki neden çocuğu polise götürmedin?”

“Onu bir yetimhaneye koysunlar diye mi götürecektim? Yabancılar evlat edinsin diye mi götürecektim? Kendi çocuğunu terk edebilen birinin babalığa uygun olmadığı kanaatine vardım.”

“Perdita’nın öz çocuğum olduğuna inanmamıştım” dedi Leo. “Xeno’nun çocuğu olduğunu sanmıştım.”

“Çocuğun benden olmadığını biliyordum” dedi Shep, “ama onu sevdim.”

“Doğruya doğru!” dedi Clo.

“Parayı ne yaptın?” dedi Leo.

“Leo!” Pauline’in özel durumlara has bir ses tonu vardı ve şimdi onu kullanmıştı. Shep doğrulunca boyu daha uzun göründü.

“Cevap vermekten mutluluk duyarım, hanımefendi. Bu yüzden buraya gelmiş bulunuyorum. Leo, sen dünyayı mevcut haline getiren insanlardan birisin. Bense, dünyayı mevcut halinde yaşayan adamlardan biriyim. Senin için ben, genellikle güvenlik ya da getir-götür işleri yaparken gördüğün siyahi bir adamım. Ve para ile gücün hayatındaki en önemli unsurlar olduğu düşünülürse, senin tahminin bu ikisinin onlara sahip olmayan insanların gözündeki en önemli şeyler olduğudur. Birtakım insanlar için geçerli olabilir bu, çünkü sizin gibi adamların dünyayı kurma tarzına göre, benim gibilerin dünyasını değiştirebilecek yegâne şey bir piyango bilettir. Sıkı çalışma ve umudun artık bu değişimi gerçekleştirmesi olanaksızdır. Amerikan rüyası sona ermiştir.”

“Hayatımızı seviyorum ben” dedi Perdita. “Senin bize kurduğun hayatı.”

“Perdita” dedi Shep. “Koyun Postu –bizim memleketteki işletmemizden bahsediyorum, Leo– iyi müzik dinleyebileceğiniz ve iyi yemek yiyebileceğiniz bir bardır. Perdita, mekânın tapusu yüzde elli senin ve yüzde ellisi ise Clo’nun üzerine. Çünkü yarısı oğlanın annesine ait parayla, yani o öldüğünde hayat sigortasından gelen parayla satın alındı. Benim olan hiçbir şey yok.”

“Sanırım, bu konuda sen ve ben birbirimizden ayrılıyoruz Leo, çünkü sahip olmak benim gözümde o kadar önemli bir yer teşkil etmiyor. Bana sanki dünyadaki türlü bedbahtlıktan biriymiş gibi geliyor.”

Leo, normalde kalacağından daha uzun bir müddet sessiz kaldı. Sonra lafa girdi: “Hem kızımı çalmış hem de paramı

harcamışsın, şimdi de tutmuş kendi ofisimde bana hayatı nasıl yaşamam gerektiği konusunda ders mi veriyorsun?”

“Evet, aynen öyle” dedi Shep.

Uzun süren bir duraksama. Yere iğne atılsa duyulacak bir sessizlik. Tutulmuş nefesler. Edilen dualar. Kapatılmış gözler. Birbirine bakamamalar.

Pauline, Leo’yu herkesten daha iyi tanırdı, ama o da bundan sonra ne olacağını kestiremiyordu. Anı paramparça mı edecekti, yoksa zamana açılmasına izin mi verecekti?

Perdita gidip Shep’in yanında durdu ve adamın elini tuttu. Leo kıza baktı. Sahip olamadığı bütün o yıllara baktı. Kendi iradesiyle reddettiklerine baktı. Ve eline geçen fırsatı gördü.

Leo, Shep’e doğru adım atarak ona elini uzattı.

“Teşekkür ederim” dedi Leo. “Seninle çok uzun zaman önce tanışabilmiş olmayı isterdim.”

Shep de onun elini sıktı.

Pauline ayağa kalkmaya çalıştı, ama geriye düşüverdi. “Bacaklarımı kim aldı böyle?”

Gerilim dağılınca Clo, bir içkiye ihtiyacı varmış gibi duran Xeno’yla el çakma hareketi yaptı.

Shep aniden bitap düşmüştü. “Oturabilir miyim? Acaba sizin yanınıza oturabilir miyim?..”

“Ben Pauline” dedi Pauline.

“Hastaneden çıkalı fazla olmadı. Hafif bir felç. Ve hep birlikte bütün geceyi uçakta geçirdik.”

Ve Shep kocaman bedeniyle Pauline’in ufacık bedeninin yanına çöküverdi. Kadın da onun elini tuttu.

“Oteliniz nerede?” dedi Leo.

“Daha hangi şehre geldiğimizi bilmiyoruz” dedi Clo.

“Size Claridge’s’te yer ayırtacağım, hepinize. Asistanım nereye gitti?” Leo ciyak ciyak bağırmaya başladı: “VIRGINIA!”

Pauline dedi ki: “Leo! Onlar Claridge’s’te kalmak istemezler. Onlar bizim ailemiz. Benim evimde kalabilirler.”

“Kim olsa, senin Yahudi olduğunu şıp diye anlar” dedi Leo.

* * *

Xeno, Leo ve Pauline aynı taksiye bindiler. Shep, Clo, Perdita ve Zel ise başka bir taksiyle arkalarından yola koyuldular. Perdita babasının yanına oturdu. Tek yaptığı, adamın elini tutmaktı.

Öndeki takside Leo, “MiMi’nin nerede olduğunu biliyor musun?” diye sordu Pauline’e.

“Bunu daha önce hiç sormadın bana.”

“Cevabı bilmenden korkuyordum.”

Pauline dedi ki: “On sekiz yıldır zaman durmuştu ve şimdi bir anda her şeyin olmasını istiyorsun.”

“MiMi’nin Perdita’dan haberdar olmasını istiyorum.”

Taksiler büyük tuğla evin önüne yanaştı.

“Güzel bir evmiş” dedi Shep.

“Bu muhit tam bir çöplüktü” dedi Pauline. “Kamlardan çıkan Yahudiler savaştan sonra buraya gelmişlerdi. Büyükanemle büyükbabamın burada arkadaşları vardı. Sokakta yürürken keman, akordeon, armonika ve mandolin sesleri gelirdi insanın kulağına. Etraf müzikten ve kiralık odadan geçilmezdi. Ben satın aldığım da burası da bir pansiyon olarak kullanılıyordu. On yıl zemin katta yaşayan bir kiracıım oldu. Kadının bahçede bir eşiği vardı. İçeri buyurun, içeri buyurun.”

Hep birlikte, masasındaki çiçeklerle insanı adeta içeri çağıran ferah antreye girdiler.

“Leo! Xeno! Mutfağa gidip çay yapın! Zel! Clo! Çantaları içeri getirir misiniz? Altı yatak odam var ve bildiğim kadarıyla sadece bir tanesi kullanılıyor. Hep bir aile kuracağımı düşünmüştüm, fakat hani o, sen önce inşa et, onlar nasılsa gelecektir, deyişini bilir misiniz? Gelmediler işte.”

Shep cumbanın içindeki kuyruklu piyanoya doğru gitti.

“Çok güzel bir enstrüman bu. Çalıyor musun?”

“Genç kızlığımdan beri” dedi Pauline.

Shep nota kâğıtlarını çevirmeye başladı. “Çok iyi çalıyor olmalısın. Mozart. Beethoven. Ben alaylıyım. Bunları çalamam.”

“Ben de notasız çalamam” dedi Pauline.

“Çalarsın elbet” dedi Shep. “Dur sana göstereyim. Müsaa-de var mı?”

Shep piyanonun başına geçti. “Summertime”ı çalmaya başladı. Kendinden emin koca elleri güçlü ve güzeldi. “Bu piyanonun ses kalitesi bir harika.”

“Ona saydığım parayı düşünürsen” dedi Pauline, “şimdiye Carnegie Hall’da olması lazımdı.”

Perdita oraya gelip babasının yanında durdu ve şarkı söylemeye başladı. “Sus küçük bebek sus, ağlama sakın... Bu sabahlardan birinde...”

Pauline oturdu. Sesi tıpkı MiMi’nin sesi gibi berraktı, ancak daha derinden gelen ve daha dünyevi bir tınısı vardı.

Leo ve Xeno mutfaktan çıktılar. Clo antreden çıkıp oraya geldi. İçtenlik akan yüzünde büyük bir gurur ifadesiyle “İşte benim kız kardeşim” deyiverdi.

Shep, piyanoda çalınan melodiye senkop⁵⁵ yapmaya başladı; alttan gelerek, ilk satırının içinde ve dışında davudi sesi ni kullandı.

ŞARKI SÖYLEYEREK UYANIRSIN.

BABAN ZENGİNDİR.

ANNEN GÜZELDİR.

O akşamın ilerleyen saatlerinde herkes mutfaktaki büyük masanın etrafında kendi hikâyelerini anlatarak yemek yerken Pauline sessizce mutfaktan çıktı ve Paris’e giden ilk sabah treninde yer ayırttı.

55. Müzikte aynı değerdeki iki notanın arasına bunların iki katı değere sahip bir notanın girilmesi durumuna verilen ad. (ç.n.)

Xeno onun dışarı çıktığını fark etmişti. Ayağa kalktı, tereddüt etti, sonra da gidip kendine biraz daha tavuklu börek aldı. Zel de kendi tabağını doldurmakla meşguldü.

“Zel” dedi Xeno, “Sence konuşabilir miyiz?”

Zel onun yüzüne bakmadan “Ne hakkında?” dedi.

“Hayatımı yüzüme gözüme bulaştırdığım gerçeği hakkında. Benim oğlum olduğun ve seninle gurur duyduğum hakkında.”

Zel babasının yüzüne bakmadı. Masaya geri döndü.

Xeno kendine bir kadeh şarap aldı. Sonra lavaboya gidip şarabı döktü ve buzdolabının kapısından kendine su aldı.

Pauline sabahın dört buçuğunda derin uykudaki evinde uyanıktı. Biraz sonra kapıdan çıkıp bomboş sokağa adım attı ve taksinin, hiç kimse görmesin diye en dikkat çekmeyecek şekilde beklediği köşeye gitti.

Oysa Xeno onun gideceğini biliyordu. Odasındaydı ve kapının usulca kapatılmasıyla, çıplak ayaklarıyla hiç ses çıkarmadan sokağa bakan pencereye gitmesi bir oldu.

Bilgisayarını açtı. Oyunda, soğuk sokaklardan MiMi’nin her daim karanlık penceresine bakıyordu. O gece kanatları yoktu.

MiMi’nin penceresinde ışık vardı.

Eğer bu bir büyüyse...

Cité'ye giden dört numaralı metro hattını kullandı Pauline.

Notre Dame'ın merdivenlerinden indi ve takriben bir saat boyunca, turist teknelerine çalışan bilet gişesiyle Saint-Martin Kanalı'nın girişi arasında gidip geldi.

Parke taşlarıyla kaplı iskele oldukça hareketliydi. Kadınlar ve erkekler öğle yemeği yiyorlardı. Katedralin tarihinden sıkılmış ve Eyfel Kulesi'ne giden bir *vedette*⁵⁶ yakalamak için bekleyen bir grup okul çocuğu vardı. Akşam yemekli ve danslı tekneler kapalı ve uykudaydı. Park bekçileri ırmak kenarındaki çalılıklarda bulunan fiskiyeleri ayarlıyordu.

Bu o mu yoksa? Söylediklerine bakılırsa ta kendisi.

Pauline, geniş mantonun içine girmiş ve kıpırtısızca suyu seyreden ufacık bedene doğru yürüdü. Çantasından A4 boyunda basit bir dosya çıkardı. Dosyanın içinde küt uçlu bir kurşunkalemle üzerine "PERDITA" yazılmış ve elle doldurulmuş bir nota kâğıdı vardı.

Dünya, neşe yahut umutsuzluktan ya da tek bir kadının talihinden ya da tek bir adamın kaybından bağımsız olarak yoluna devam eder. Bizler başkalarının hayatını bilemeyiz. Yönetebildiğimiz ayrıntıların ötesinde kendi hayatlarımızı da bilemeyiz. Bizi sonsuza dek değiştiren olaylar, bunların

başımıza geleceğinden haberimiz olmadığında başımıza gelir. Diğerlerinin tıpkısı gibi görünen an, kalplerin kırıldığı ya da onarıldığı andır. Zaman tam bir kesintisizlik içinde akar ve elbette, masa saatlerinin dışında taşkınlık yaptığı muhakkaktır. Bir ömrü değiştirmek için pek az zamana ihtiyaç vardır ama değişimi anlamak bir ömür sürer.

Onu müzik uyandırısın

HollyPollyMolly de Roundhouse'a gelmişti.

Leo, etrafındaki her şeyi olabildiğince büyük, gürültülü ve renkli hale getirerek duygularıyla baş ediyordu. Böylece kontrol hâlâ ondaymış gibi davranması mümkün olabiliyordu.

“Senin şu Ayrılıklar adındaki kız grubun mu? Onları bir uçağa bindiriverelim o zaman!”

Perdita, Skype üzerinden Holly'yle konuştu ve durumu anlatmaya çalıştı. Shep de kızların babasına telefon etti.

Kızların bilet parasını Leo ödüyordu, fakat babaları Nuh deyip peygamber demiyordu: Kızların bir refakatçiyle gitmesi şarttı.

“Kimi bulacağız?” dedi Clo. “Kendi arkadaşlarımdan hiçbirine güvenmem.”

“Arayabileceğim biri var” dedi Shep. “Hastanedeyken ziyaretime gelmişti.”

“Bir odayı paylaşmaları gerekecek, Leo” dedi Pauline. “Evim tamamıyla doldu.”

“Pauline! Burası bir dünya başkenti. Bir sürü otel var. Heathrow'a inen her davetsiz misafir senin evinde kalacak diye bir şey yok.”

“Evim yeterince güzel değil mi yani?”

Pauline yeni giysiler satın almış ve kilo vermişti. Çokça gülümsemeye de başlamıştı. “Mutlusun, değil mi?” diye sormuştu Leo. “Giysilerini Marks and Spencer'dan satın almaya son verdiğine göre mutlu olmalısın.”

“Mutlu mu?” Pauline omzunu silkti. “Mutluluk fazlasıyla Yahudi olmayan insanlara has bir duygu, fakat sanırım... Ben... Neyse, bu durumda *kvell*⁵⁷ olmalı.”

“Acaba günün birinde senin ne konuştuğunu anlayabilecek miyim?”

Sonra Leo dedi ki: “MiMi’den ne haber?”

“Eski bir Sefarad atasözü vardır...”

“O da der ki...”

“Zamana zaman tanı.”

HollyPollyMolly, Perdita ve Shep’le birlikte söylenecek şarkıların üzerinden geçerken sahnenin altında duran birinin onları alkışladığını duydular. Işıklar görmelerini zorlaştırıyordu, fakat çok geçmeden tanıdık bir sima Shep’e el sallamaya başladı.

El sallayan kişi Autolycus’tu. “Hey, Perdita! Duyduğuma göre babanı bulmuşsun!”

“Onu hiç kaybetmedim ki. Oracıkta duruyor işte.”

“Bu kız iyi bir evlat – keşke benim çocuklarım da onun gibi olsaydı.”

“Çocuğun olduğunu bilmiyordum.”

“Her seferde tek bir hikâye, yoksa *Binbir Gece Masalları*’na döneriz.”

Tam o sırada HollyPollyMolly yeniden şarkı söylemeye başladı, Pauline ise elinde içi sandviçlerle dolu büyük bir alışveriş çantasıyla sahneye doğru geldi.

“Nasıl da açım!” dedi Autolycus. “Teşekkürler, hanımefendi, teşekkürler.”

Jambonlu ve peynirli baget ekmeğinden bir ısırık aldı.

“Bu adam da kim?” dedi Pauline. “Yoksa benim evimde mi kalıyor?”

Zel ve Perdita sıcak gecenin içinde el ele yürüyorlardı. “Bu hikâyeyi birilerine anlatmış olsaydık, hayatta inanmazlardı” dedi Perdita. “Daha bir ay önce normal insanlardık.”

“Asıl dikkat etmen gereken tipler onlardır” dedi Zel. “Ben-
ce hepsi bizim yüzümüzden oldu.”

“Ne demek istedin?”

“Daha önce de söylediğim –her iki hayatta da, yani hem mahvettikleri o hayatta hem de nerede olduğumuzu bilmediklerinden mahvedemedikleri bu hayatta– bizim zaten birlikte olacağımız gerçeğini anlatmak istedim.”

“Hollywood versiyonu bu.”

“Yazgıyı Hollywood icat etmedi ki.”

“Ne yani, hayatımın geri kalanını seninle geçireceğim ka-
derimde mi yazıyor?”

“Hayır, orada hür irade devreye giriyor. Benimle evlenmek
gibi bir mecburiyetin yok.”

“Sen şimdi bana evlenme mi teklif ettin?”

Yaşanan mutlu bir sonmuş gibi Zel kızı kollarına alıp sal-
ladı.

Pauline ve Shep, Pauline’in bahçesinde oturuyorlardı. Pa-
uline bütün hikâyeyi Shep’e anlatmıştı. Tony Gonzales’le ilgi-
li kısma geldiğinde Shep iki elini de başına götürdü. “Adamın
söylediği buydu! Son sözü:

‘Pauline.’

Sonraları bunun bebeğin adı olması gerektiğini düşün-
düm, fakat nota kâğıdı yüzünden ona Perdita adını verme-
yi kararlaştırdık. Minik, kimsesiz yavrucağ anlamına geli-
yor, değil mi?”

Pauline başını salladı. “Tony benim adımı mı söyledi?”

“Yemin ederim, Pauline. Hep doğru olanı yapmış olduğ-
uma inandım ben. Şimdi... Artık bir şey bildiğim yok.”

“Tony’yi kurtarman imkânsızdı.”

“Kurtarmayı denedim, Pauline, inan bana. Biz kahraman değiliz –yani Clo ve ben– fakat yolun öbür tarafına geçmedik, oraya gittik.”

Pauline, Shep’in eline hafifçe vurdu. “Kendini suçlamak-
tan vazgeç. Güzel ellerin var, bunu biliyor muydun? Tony’nin
de elleri güzeldi – iş gören eller.”

Shep ona gülümsedi ve kadının elini tersine çevirdi. “Se-
nin de veren ellerin, geniş avuçların var. Ama Pauline, eğer
Perdita’yı polise götürmüş olsaydım çocuk annesine kavuş-
muş olacaktı.”

“Peki, sence bu nasıl bir çocukluk olacaktı? Boşanmayı ve
sonrasında yaşanan her şeyin dehşetini düşün bir. Milo’yu
düşün. Hem Perdita, zamanın yarısında Leo’nun, öbür yarı-
sındaysa MiMi’nin yanında olacaktı. Bütün o kayıpların, ha-
taların ve birbiriyle konuşamayan o ikisinin yarattığı mut-
suzluk da cabası. Perdita seninle mutlu.”

“Hiç annesi olmadı.”

“MiMi ona annelik edebilir miydi, bilmiyorum. MiMi feci
bir sinirsel çöküntü yaşadı. Sadece Perdita değildi ki, bir de
Milo vardı.”

“MiMi’yle iletişiminiz devam etti mi?”

Pauline başını salladı. “Leo’ya hiç anlatmadım. Ama o da
bana hiç sormadı.”

“Leo’yu nasıl bağışlayabildin?”

“Bağışlanmayı istemiyor kendisi. Oysa insan bağışlama-
dan nasıl yaşar?”

Shep dedi ki: “Sanırım ben de karımın beni bağışlamasını
beklemiştim, ama hayatta olmadığından bu pek kolay değil-
di. Karım öldüğü için ben de ölmüştüm – yüreğim ölmüştü.”

“Karım öldüğünde nasıl sevmem gerektiğini hatırlaya-
maz oldum. Sanki giderken kullanma kılavuzunu da yanın-
da götürmüştü. Derken, bir mucize gibi, yeni bir başlangıç gi-
bi Perdita ortaya çıktı. Aslen bir mucizeydi bu. Gece, yağmur,

yeryüzüne inen bir gezegeni andıran ay ve kız oracıktaaydı işte: Ay tarafından giydirilmiş gibi beyazlara sarılıp sarmalanmıştı. Onu geri götürmek istedim, ama yapamadım, çünkü o benim sevgi kılavuzumdu.”

Pauline öbür elini Shep’in elinin üstüne koydu. Shep de diğer eliyle onun elini kavradı. Pauline dedi ki: “Hepinizi evimde ağırlamak iyi geldi bana. İçimden bir ses sizlerle sonsuza dek ilişkide olacağımı söylüyor. Hep burada yaşamıştım, ama şimdi evime gelmiş gibi hissediyorum.”

Shep dedi ki: “Hiç Louisiana’ya gelmiş miydin?”

Tam o sırada, arka kapı açıldı ve Autolycus bahçeye çıktı. El salladı. “Ben de şimdi kendi fakirhaneme gideyim diye çıkmıştım. Evin de pek güzelmiş, Pauline. Poker oynar mısınız?”

Shep ile Pauline içeri girdiler. Shep piyanonun başına oturdu ve doğaçlama çalmaya başladı. Pauline gelip yanına oturdu. “Bunu keşke ben de yapabilseydim.”

“Bak şimdi... Ben sol elle çalacağım, sen de benim akorlarla uyumlu ezgiler gireceksin.”

Dediği şekilde çalmaya koyuldular. Pauline arada bir duraksıyordu. Gülmeye başladı. “O koca koca akorları nasıl yapıyorsun?”

“Pentekostal⁵⁸ piyano sayesinde. Herhalde Yahudi Pentekostal akımı diye bir şey yoktur?”

“Belki de ben henüz onlarla tanışmamışımdır.”

“Bunlar Büyük Dönüş’e⁵⁹ dair akorlar.”

“O halde, bu da benim sorunum – biz hâlâ ilk ziyaretini gerçekleştirecek olan Mesih’i bekliyoruz.”

Pauline’in elleri her yana gitmeye başladı: Hem sürat-

58. Protestanlık içerisinde yer alan, Tanrı’nın inayetine erişme yollarını öne çıkararak *İnci’*e yönelme esaslarına dayalı bir yaklaşımı benimseyen akım. (ç.n.)

59. Hristiyanlıkta İsa Peygamber’in dünyaya göklerden inerek ikinci kez geleceği yönündeki inanca verilen ad. (ç.n.)

li hem de marifetliydi ve Shep akorlarda yolunu bulmasına yardım ederken kendisi de bir ezgi çıkarabiliyordu.

“Oldu işte! Artık olayı çözdün! Sana Koyun Postu’nda bir konuk müzisyen kadrosu ayarlayacağım. Harçlığını çıkarırsın. Şimdi sol eli dene – tonaliteyi bozma ve şu insanı yüreğinden vuran akorları gir yeter. Ben arkada olacağım.”

Shep ayağa kalkıp Pauline’in arkasına geçti; uzun kollarını kadının her iki yanında tutarak, ellerini yönlendirerek ve melodiye hafif bir caz katarak onun üzerine eğildi. Eğilerek ona biraz daha yaklaştı. Pauline bedenini arkaya doğru vererek ona yaslandı. Shep kollarını onun bedenine doladı.

Konser günü gelip çatmıştı.

Perdita sinirliydi, çünkü kızlar önceki gün prova yapamamışlardı. Dekorların taşınması ve teknik işlemler yüzünden bina kapalıydı. Perdita ve Zel, gecenin geç vaktinde Pauline'in evine dönerken Roundhouse'un yanından geçmişlerdi. Bütün ışıklar açıldı ve orkestra müzik çalıyordu.

"Bu tuhaf" dedi Perdita. "Bana sanki bir provaymış gibi geldi."

Öndeki büyük kapılardan ve sahne kapısından içeri girmeye çalıştılar, ama mekânın bütün kapıları içeriden kilitliydi.

Eve döndüklerinde, tam o sırada dışarı çıkmaya hazırlanan Pauline'e durumdan bahsettiler. "Teknik bir sorundur, o kadar" dedi kadın. "Ben de şimdi oraya gidiyordum."

"Gece yarısı oldu" dedi Perdita.

"Ben çoktan balkabağı oldum" dedi Pauline. "Beni merak etmeyin."

Konser günü gelip çatmıştı.

"Sana birkaç kötü haberim var, Leo" dedi Pauline.

"Umurunda değil" dedi Leo. "Ne kadar para kaybettik?"

"Umurunda değil mi?"

"Alt tarafı iş. Sen ne bulduğunuza bak. Perdita'yı bulduk işte."

“Dışişleri Bakanlığı, Roundhouse’ın planlama izninin iadesini talep etmiş.”

“Planlama izni almıştık ama.”

“En büyük finansörümüz, rüşvet, yolsuzluk ve adaletin işleyişini bozmak adına komplo kurmakla suçlanıyor.”

Leo’nun rahatlamış gibi bir hali vardı. “İyi. Adama beş yıl ve bir avukat ordusu gerekir, ondan sonra yakayı kurtarır. Sorun nedir?”

“İtiraf etmiş.”

“Ositaviç itiraf mı etmiş?”

“Anlaşma yapmış. Sanırım birkaç cinayet de söz konusuymuş.”

“Cinayet mi? Niye söylemedin? Şimdi daha zorlaştı. Bu bizim için ne demek oluyor?”

“İşi uzatmak istersek bununla savaşıyoruz. Kısa yoldan halledelim dersek, sen burayı yıkmazsın.”

“Benim Roundhouse’u yıkma düşüncem şeyden beri...”

“MiMi burada şarkı söylediğinden beri.”

“Tamam, kişisel bir mesele işte.”

“Leo, hayat kişisel bir meseledir. Fazla yakınına gelene kadar onunla aranda hep bir mesafe bıraktın ve sonra da öldürdün.”

“Pauline?”

Leo yere çöktü ve sırtını duvara verdi. Artık genç olmayan bir adam. Hiç büyümemiş bir oğlan. Hüngür hüngür ağlıyordu. Pauline onun önünde yere diz çöktü.

“Canıma kıymayı o kadar çok aklımdan geçirdim ki. Ödlek olduğum için yapamıyor değilim, ama ölmek benim için daha kolay olurdu. Hayatım nedir ki? Para kazanıyorum ve anılarım var. Bu bir hayat değil. Kendimi öldürmüyorum, çünkü yaşamak benim kendime biçtiğim müebbet hapis cezasıdır. Senin merhametine muhtaç değilim, Pauline. Sadece billesin istedim.”

“Ben zaten biliyorum” dedi Pauline. “O yüzden hâlâ buradayım.”

Konser gecesi gelip çatmıştı.

Pauline saçlarını yaptırmıştı. Golders Green’deki Elaine’e gitmişti. “Kocaman bir saç istiyorum, Elaine. Özel bir gün.”

Elaine, Pauline’i öyle korkuturdu ki, kadın hiç kimselerin görmediği o hayaletlerden birini görmüş kadar olurdu.

“Yeterince uzun – azıcık sprey, azıcık tutuş. Yukarı kabartmamı ister misin?”

“Kabart bakalım, Elaine.”

Autolycus, Camden Town’dan satın alınmış takım elbisesinin içinde iki dirhem bir çekirdekti. “Kesimi üzerine tam oturmuş, Toly” dedi Pauline.

“Hayatımda bir tek annem bana Toly diye hitap etmiştir” dedi Autolycus. “Batıya yolun düşerse bir gün, sana güzel bir araba ayarlarım. Bir ihtimal, tavuklu çorba da yapıyor olabilir misin?”

“Senin düşüncen nedir?” dedi Pauline. “Toly, ben sadece sormak istiyorum. Zel... İyi bir çocuk mudur? Yahudi olmadığını biliyorum, ama iyi bir çocuk mu?”

“Aman ha, bunu söylediğimi duymasın” dedi Autolycus, “yoksa otoritem sarsılır. Ondan iyisi yoktur. O çocuk bir numara. Eh tabii, insanın öğretmeni iyi olursa...”

Xeno Pauline’in evinin önünde duruyordu.

Zel, üzerinde siyah bir takım elbise ve beyaz bir gömlekle evden çıktı. Xeno’nun üstünde siyah bir blucinle siyah bir tişört, ayakta ise pembe süet ayakkabılar vardı.

“Pek eşcinsel bir halin var” dedi Zel.

“Sen daha doğmadan stil işleri bizden sorulurdu” dedi Xeno. “Takım elbisen güzelmiş.”

Zel tereddüt etti, sonra gülümsedi. Xeno tereddüt etti, sonra gülümsedi. “Seni daha yakından tanımak isterdim.”

Zel tereddüt etti. “Herhalde böyle gideceğiz. Geliyor musun?”

Clo hayatında kendisiyle aynı boyda bir kadına hiç rastlamamıştı.

Lorraine LaTrobe “İlk kez ne zaman Hemingway okudun?” diye sordu.

Clo hiç Hemingway okumadığını söyleyemedi. Autolycus ona verdikten çok sonra bile kitabın ceket cebinden hiç çıkmadığını söyleyemedi. Ceket ve kitap birlikte Londra’ya gelmişlerdi ve Clo ceketini Leo’nun ofisinde bırakmıştı ve Lorraine LaTrobe ceketini kaldırıırken yere düşen kitabı alıvermişti.

Kadın çok seksiydi.

“Favori Hemingway kitabım *Güneş de Doğar*” dedi Lorraine LaTrobe, “ama *Paris Bir Şenliktir*’i de severim. Adamın hatıratı. Paris’te geçirdiği dönem, Shakespeare and Company filan.”

“Evet, doğru” dedi Clo. “Hani o kitabevi.”

Lorraine LaTrobe o güçlü elini Clo’nun o güçlü kalçasına götürdü.

HollyPollyMolly kuliste yeni giysilerini giymekle meşguldüler.

Perdita hâlâ duştaydı. Sinirliydi, dikkati dağılmıştı. Bu hiç onun tarzı değildi.

Shep kapıyı çaldı. Perdita üstünde sabahlıkla, saçlarını havluya sarmış olarak kapıyı açtı. “Selam baba.”

Shep içeri girdi. “Sen iyi misin? Ne oldu?”

Olan, her şeydi fakat Perdita bunu söyleyemezdi. Hepsini çok fazla gelmişti ama bunu anlatamazdı. Bu kadarı ona yetmişti, istedikleri neredeyse gerçekleşmiş olmasına rağmen kendisinin aslında bunu neden istemediğini anlayamıyordu.

Elmadan sonraki Havva gibi hissediyordu kendini.

“Günlerden cuma bugün. Normalde barda olup insanlara midye servisi yapmamız ve bir şarkı seçmelerini istememiz gerekirdi.”

“Çok yakında evimize gidebiliriz.”

Ama gidemeyiz, diye düşündü kız, çünkü ev bizim bıraktığımız yer değil artık. Zamanı geriye sarmam mümkün olabilirseydi, bunu yapardım.

Shep onun düşüncelerini okumuştı.

“Eskiden bulunduğumuz yere ya da olduğumuz kişiye dönmemiz imkânsızdır, orası doğru. Ama yine de evimize gidebiliriz.”

Shep kızı kucakladı.

Kapı çalındı. Gelenler, Clo ve Lorraine LaTrobe idi. “Sana şans dilemeye geldik, kardeşim” dedi Clo. Lorraine LaTrobe vücuduna yapışan tek parça likralı bir elbise giyinmişti ve ayağında sivri ökçeli ayakkabılar vardı. Saçları başının tepesinde toplanmış ve fren lambasını andıran bir kırmızıya boyanmıştı.

“Şahane görünüyorsun” dedi Perdita. “Bisikletle mi geldin?”

“Bisikletim yok ki. Bisiklet vegan işidir.”

Kadın kolunu Clo’ya sarıverdi. Clo utanmıştı. “Merhaba, baba.”

Pauline saçları bir havluya sarılı vaziyette koridorda göründü. “Vakit geldil! Merhaba, Lorraine.”

“Merhaba, Bayan Levy” dedi Lorraine. “Biz ön sırada olacağız.”

Clo’yu elinden tutup götürdü.

“Ne kadın ama” dedi Shep.

“O bir trans” dedi Pauline.

“Trans ne?” dedi Shep.

“Sen onu boş ver baba” dedi Perdita.

“Peki, hazır mısın?” dedi Shep. “Vakit geldi.”

Konser gecesi gelip çatmıştı.

Kocaman salon ağzına kadar doluydu. Kırmızı fenerler ve kırmızı ışıklar seyircileri aydınlatıyordu. Yerden yukarıda konumlanmış sahne, üzerindeki büyük kuyruklu piyano ve davul seti ile nefesli çalgılara ayrılmış geniş alanıyla gümüş beyazdı. İlk çıkışını yapmış birkaç yerel grup, iki performans şairi, bir stand-up komedyeni ve bir ateş yiyen adam da vardı.

Ayrılıklar şarkı setini tamamladı. Seyirci kızlara bayılmıştı. “Onları satabilirmişim pekâlâ” dedi Leo. Pauline *of aman* yapan suratıyla baktı ona. “Eski atasözünü bilmez misin sen: Çocuklarınızı kaynatıp kaşık yapmayın diyen?”

“Yidce zırvalamaya bir son verip bana neler olduğunu anlatabilir misin?” dedi Leo. “Neden sahneyi yeniden düzenliyorlar? Çalmak için çıkan bu adamlar da kim?”

Ses sistemi, Prince’e giriş yaptı. “Purple Rain.”

Hiç seni üzmem niyetinde olmadım.

Hiç sana acı vermek niyetinde olmadım.

Piyano ve nefesliler olanca kuvvetiyle bastırıyordu.

“Daha geniş bir alana ihtiyacı var” dedi Pauline. “Şimdi çıkıyor... Bu onun grubu.”

“Kimin grubu?”

Tiyatro ve sahne birden karardı. Düşlerdeki bir gece misali zifiri karanlık oldu. Derken, bir pencerede görülen ışık misali, yukarılarda bir yerde bir ışık peyda oldu. Ve bir de, ekip-

mandan düşen o tüyler – yoksa kar mıydı? Ve karın ve tüylerin arasına karışmış vaziyette pırlantalar da var mıydı, bir fırsat gibi ışıldayan?

Sonra sahnedeki takip ışığı herkesin hatırlayabileceği kadar uzun bir müddet, bomboş kalan boş bir alanı aydınlatıverdi ve hatıra, zamanın bir yanından öbür yanına fırlatılmış bir ipten başka nedir ki?

Bir kadın ışığın içinde bir heykel misali duruyor. Üzerine siyah sade bir elbise giyinmiş ve dudaklarına kıpkırmızı bir ruj sürmüştü. Gür saçları kısacık kesilmiş.

Vücudunun hiçbir yeri hareket etmiyor. Ardından hareketleniyor.

“Bu şarkı kızıma yazılmıştır. Adı ‘Perdita’.”

Leo ayağa kalkıp sıraların arasındaki yola doğru gitti. Xenon, tiyatronun başka bir yerinden çıkıp gelerek arkadaşının yanında durdu.

Nihayetinde, bulunmuş oldu kaybolan.

Böylece onları tiyatro salonunda müzikle baş başa bırakırız. Ben neler olacağını bekleyerek en arka sırada oturdum ve şimdi bir yaz gecesinde, yağmur yüzümde izler bırakırken dışarıda ve sokaktayım.

Bu yeni versiyonu kaleme aldım, çünkü bu tiyatro oyunu otuz yılı aşkın bir süredir benim için özel bir metin. Bundan kastım, eserin onsuz yapamadığım yazılı sözün ve yazılı dünyanın parçası olduğudur; onsuz derken, bunu yoksunluk anlamında değil, bir şeyin dışında yaşamaya karşılık gelen kadim anlamda kullanıyorum.

Bu oyun, sokakta bulunmuş bir çocuk hakkındadır. Ve benim hakkındadır. Bağışlama ve olası geleceklerden kurulu bir dünya ve bağışlama ile geleceğin nasıl da her iki yönden

birbirine bağılı olduğu hakkındadır. Zamanı tersine çevirmek mümkündür.

Shakespeare'in son dönem tiyatro oyunları bağışlama üzerine kuruludur.

Peki bu durumda bağışlanan nedir?

Kış Masalı oyunu *Othello*'yu yeniden ziyaret eder. Kendini değiştirmektense tüm dünyayı katledebilecek yapıda bir adam. Ama bu sefer kadın kahraman, erkek kahramanın sanrılarına hizmet ederek hayatını kaybetmek mecburiyetinde kalmaz. *Othello*'nun asıl sevemediği ya da güvenemediği varlık –Desdemona değil– kendisidir, fakat Shakespeare bu konuya tekrar döndüğünde yanında ikinci bir şans getirir.

Hermione ölmez. Leontes ile Polixenes de ölmez. Gelecek güvenceye alınmıştır, çünkü Florizel ve Perdita babalarının davranışlarını sergilemeyecektir. Öyle değil mi?

Bağışlama. Kısmen bağımsız bir parça olarak değerlendirilebilecek “Sonsuza kadar mutlu yaşadılar” klişesini bir kenara bırakacak olursak, hikâyenin bir değil üç olası sonu vardır.

Üç olası son şunlardır:

Intikam. Trajedi. Bağışlama.

Shakespeare'in intikama ve trajediye dair bilmediği hiçbir şey yoktu.

Yazı hayatının sonlarına doğru bağışlama ilgi alanına girdi –ya da daha doğrusu bağışlama bir kez daha ilgi alanına girdi– zira onu *Yeter ki Sonu İyi Gelsin*'deki bencil ve şımarık Bertram'ın müstehcenliğe varan narsisizmine karşılık Helena karakterinde ve *Kısasa Kısas*'ın şehvet dolu vahşetine karşılık Isabella'da görürüz. Onu vücuttan kesilecek yarım kilo et gibi öldürücü bir borca karşılık Portia'nın –merhamet şairinin– kendisinde görürüz. Mesele Shylock'un bir Yahudi olması değil, yeterince Yahudi olamamasıdır. *Eski Ahit* geçmişe sünger çekilmesi temeline oturtulmuştur: Borcun bağış-

lanması esastır. Geçmiş, geleceği ipotek altına almamalıdır.

Buradaki fevkaladelik, Cordelia ve Hermione'nin payına düşenin bağışlama olmasıdır. *Kral Lear*'da, Cordelia aşkın hizmetinde ve Shakespeare'in bir diğer düşman erkek kardeşler çifti Edmund ve Elgar'la savaşıırken hayatını kaybeder. Bu aracı ne kadar sık şekilde kullandığını bir düşünelim: Leontes ile Polixenes de düşman kardeşlerden başka ne olabilir? Cordelia da, Leydi Macbeth kadar ölümcül birer yılan olan ve tıpkı onun gibi erkekliğe özgü güç oyunlarının esiri olmuş kız kardeşleri Goneril ve Regan'ın arasında kalmıştır. Lear, bir baba olarak, tıpkı Leontes'in Perdita'yı yırtıcı kuşlara ve kargalara, kurtlara ve aylara terk etmesindeki gibi, en küçük çocuğunu kendi çılgınlığından koruma yoluna gitmez. Shakespeare aile hayatına hayranlık beslemez; bir Montague ya da bir Capulet tarafından yetiştirilmek ister miydiniz? Hamlet'in ebeveynleri gibi ebeveynleriniz olsun ister miydiniz?

Shakespeare'in son tiyatro oyunu *Fırtına*'da ise Miranda onu dünyaya getirmiş olmanın hakkını veren bir babaya sahiptir. Gelgelelim adada sadece ikisi vardır ve Ferdinand ortaya çıktığında, Prospero'nun olağan kıskançlık hezeyanlarına kapılarak gerçekleşmesine izin vermeyeceği bir geleceğin karşısında duran bir babaya dönüşmesine ramak kalır. Prospero öfkesine yenik düşmez ve Shakespeare, tıpkı bizler gibi yürüyerek oyundan uzaklaşırken olayların bir dahaki sefere olması gerektiği şekilde cereyan etmesi işini çocuklara bırakır.

Tıpkı Ezra Pound'un "Yenisini yapın" deyişindeki gibi.

Kış Masalı geçmişin geleceğe bağımlılığının geleceğin geçmişe bağımlılığıyla aynı orana karşılık geldiği bir tiyatro oyunudur. *Kış Masalı*'ndaki geçmiş, tarih değil trajedidir. Ve trajedi, bilincin olmadığı hallerde meydana gelmez. Birinci Perde'deki kıskançlığı ve şiddeti bu denli acı verici kılan, kaybın ölçeği, anlamı ve anlamsızlığıdır.

Dans eden çobanların olduğu ve basit pastoral hayatın yaşandığı İkinci Perde, Sicilya'nın karanlık ve gölgeli salonlarına bariz bir tezat teşkil eder. Çoban ile oğlu Soyтары'nın savunduğu değerler, şehirli zihinlerin kendilerini temize çıkaran safsatalarıyla kıyaslandığında dürüst erdemler olur.

Birinci Perde'de sempatimizi kazanmış olan Polixenes, İkinci Perde'de oğlu Florizel ile Perdita arasındaki aşkı, Leontes'in hayalini kurduğu herhangi bir şeyi aratmayacak derecede ve cinsel anlamda sadistliği çağrıştıran ölüm tehditleriyle yok etmeye çalışarak Leontes ayarında geleneksel ve akıl dışı bir insan olduğunu ortaya koyar.

Perdita, oğluna göre fazlasıyla sıradan bir kızdır. Burada kadın cinsine dair, Leontes'in Hermione'yi yanlış anlamasında ya da Lear'ın Cordelia'yı yanlış anlamasında görüldüğü ölçüde ölümcül sonuçlar barındıran bir yanlış anlama söz konusudur.

Üçüncü Perde'de her şeyin düzelmesi bir el çabukluğu marifetiyle gerçekleşmiş izlenimini uyandırır, fakat işin aslı öyle değildir. Leontes'in nedamet getirmesi hakikidir. On altı yıl boyunca kendisinden nefret etmiştir. Hermione'nin meta-neti, Leontes'in Birinci Perde'de düşünmeden uyguladığı şiddetin de, Polixenes'in İkinci Perde'deki zalimce öfkесinin de zıddıdır.

Hermione, yanlış bir durumu düzeltmek adına yapılması en güç olan şeyi yapar: Hiçbir şey yapmamak.

Hiçbir şey, oyunun anahtar kelimesidir. Leontes'in sözde zinaya dair deli saçması konuşması aslında cevabı içerisinde barındırır, ama adam bunu işitebilecek durumda değildir:

Fısıldaşmak bir şey değil mi?

Yanak yanağa, burun buruna gelmek?

İçin için öpüşmek?

Kahkahayı göğüs geçirerek bitirmek?..

Bu namustan ayrılmanın kesin belirtisidir!..
 Bacak bacak üstüne atmak?
 Köşe bucak saklanmak?
 Zamanın geçmesini istememek?
 Dakikaların saat, gece yarısının öğle olmasını arzulamak?
 Kötülük işlediklerini görmesinler diye,
 Perde inmesini dilemek başkalarının gözlerine?
 Bu da mı bir şey değil?
 Öyleyse, dünyada bütün bu olup bitenler de hiçbir şey değil;
 Üstümüzdeki gök de önemsiz, bir şey değil,
 Bohemya kralı bir şey değil, karım bir şey değil;
 Bunların hepsi birer hiç, elbette bunlar da hiçbir şey değilse.⁶⁰

Leontes'in bıraktıklarından sonra, gelecek kuşaklar bu durumu tamir edene kadar yapılabilecek hiçbir şey kalmamıştır ve Perdita'nın ikinci kez ölümden dönmesiyle, onların da ilk aşamada yapması gereken, geçmişe dair çürümeye yüz tutmuş arzulardan kaçıp kurtulmaktır.

Bu “eski bir masal” yahut bir peri masalıdır. Fakat peri masallarında tehdit genellikle dış kaynaklıdır; bu sırası gelir bir ejderha, sırası gelir bir ordu ya da kötü bir büyücü oluverir. Shakespeare, Freud'dan önce davranarak tehdidi asıl olması gereken yere –başka bir deyişle, içeriye– koyar.

Kış Masalı ilk kez 1611'de sahneye konmuştur. Gelişmekte olan psikanaliz bilimi, geçmişin geleceği nasıl ipotek altına aldığını ya da geçmişin nasıl telafi edilebileceğini anlamaya başlayana kadar aradan üç yüzyılın daha geçmesi gerekti. Geçmiş saldırmak için pusuda bekleyebilir ya da kılık değiştirmiş bir dilenci şeklinde ortaya çıkabilir. Shakespeare de gizlenen kimlikleri, diğerinin kılığına girmiş başka bir şeyi ya da türü –kız kılığına girmiş erkek kılığındaki kız– oldum

60. William Shakespeare, *Kış Masalı*, çev. Özdemir Nutku, İstanbul, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 2016, s. 16-17.

olası sevmiştir. Bu, çoban kılığına girmiş bir tanrıça kılığındaki bir prenses ya da aniden canlanan bir heykel de olabilir. Şeylerin göründükleri gibi olmadıkları gerçeği, *Kış Masalı*'ndaki dehşetin ve ihtişamın çıkış noktasıdır.

Ve bütün sınırları koyan zaman, sınırlardan bağımsız bir özgürlük alanında sahip olabileceğimiz tek fırsatı sunar bizlere. Nihayetinde, kapana kısılmış olmadığımızı anlarız. Zamanın telafisi mümkündür. Bulunmuş olur kaybolan...

Bırakalım da son sözü kız söylesin.

Perdita

Çok yakında bu, bizim birlikte geçireceğimiz hayat olacak ve dünyadaki diğer herkes gibi yaşayacağız. İşe gitmemiz, çocuk yapmamız, ev kurmamız, akşam yemeği yapmamız ve sevişmemiz gerekecek. Son zamanlarda dünyadaki iyiliğin seviyesinde bir düşüş söz konusu olduğundan, hayatlarımız hiçbir şeye benzemeyebilir de. Düşler kuracağız, ama bunlar gerçekleşecek mi?

Belki, mucizenin yaşadığı yerin ta kendisi olduğumuzu unutacağız. Artık kullanılamaz olmuş, yabani otların бүrüdüğü harap ve bakımsız bir hac mekânına dönüşeceğiz. Belki, birlikteliğimiz devam etmeyecek. Belki, hayat her halükârda çok zordur. Belki, aşk sadece filmlerde olan bir şeydir.

Belki, birbirimizi öyle çok kıracağız ki, olan oldu demeyip inkâr edeceğiz. Asla orada bulunmadığımızı ya da o insanların var olmadığını kanıtlamak için kendimize şahitler arayacağız.

Belki, gecelerden birinde, hava kötüyken ve sen de benim bileklerimi çok fazla sıkarken, bir fener alıp yağmurda yürüyüşe çıkacağım; ceketimin yakasını rüzgâra karşı kaldıracağım ve yıldızlar o karanlıkta çıkmamış olacaklar ve bir kuş ürkerek çalılardan havalanacak ve pillerin verdiği ışıktaki su

birikintilerinin parıltısı görülecek ve uzaklardan bir yerden anayolun sesi kulağıma gelecek, burada ise sadece gecenin, adımlarımın ve nefes alıp verişlerimin sesi duyulacak.

Belki o zaman, her ne kadar tarih tekerrür etse ve bizler hep düşüyor olsak ve ben, tarihin zamana yaptığı, geride hiçbir iz bırakmayan kısa gezintinin taşıyıcısı durumunda ol- sam da, bilinmeye değer, yabancı ve ihtimal dışı ve her türlü ezberi bozan bir şey öğrendiğimi anımsayacağım.

Alabora olmuş bir teknede kalan bir parça hava misali.

Aşk. Onun büyüklüğü. Ölçeği. Akıl almaz. Uçsuz bucaksız. Senin bana olan aşkın. Benim sana olan aşkım. Birbirimize olan aşkımız. Gerçek. Evet. Karanlıkta yolumu bir fener yar- dımıyla buluyor olabilirim, ama bildiğim şeyin tanığı ve ka- nıtıyım; yani bu aşkın.

Dünyada geçirdiğim zamanın atomları ve zerrelere.

Teşekkür

Ve teşekkürler: Temsilcim ve dostum Caroline Michel'e. Chatto ekibine, özellikle Juliet Brooke ile Becky Hardie'ye. Vintage'dan Rachel Cugnoni ile Àine Mulkeen'e. Manchester Üniversitesi'ndeki meslektaşlarıma, özellikle de John McAuliffe'e. Metin kontrolünün ve çıkardığım çığınca düzeltmelerin üstesinden gelen Laura Evans'a ve bir problemi çözen Val McDermid'e. Ve benimle evlenen Susie Orbach'a teşekkür ederim.

Ve sonuncusu, fakat en önemlisi: William Shakespeare'e. Her neredeyse.

Shakespeare Yeniden

O, sadece çağına değil,
bütün çağlara aitti.

— Ben Jonson

Serinin diğer kitapları

Fırtına, yeniden yazan Margaret Atwood, *Cadı Tohumu*

Hırçın Kız, yeniden yazan Anne Tyler, *Sirke Kız*

Venedik Taciri, yeniden yazan Howard Jacobson, *Benim Adım Shylock*

Kral Lear, yeniden yazan Edward St. Aubyn

Othello, yeniden yazan Tracy Chevalier

Macbeth, yeniden yazan Jo Nesbo

Hamlet, yeniden yazan Gillian Flynn

**Hikâyelerin
hep bir geçmişi
yok mudur
zaten? Şimdiki
zamanda
yaşadığınızı
sanırsınız,
ama geçmiş
tıpkı bir gölge
gibi tam
arkanızda
durur.**

Günlerden bir gün Londra'da bir kız çocuğu dünyaya geldi ve kayıplara karıştı. İşin içinde birbirini çok seven ama ölesiye kışkıran kahramanlar vardı. Kaderleri geçmişe gidip geleceğe dönecekleri bir yolculukta keşişecek; zamandaki bir boşluk, hiç yaşanmayacak olanı yoktan var edecekti.

Usta yazar Jeanette Winterson, kralların dünyasında geçen *Kış Masalı*'nı günümüze taşıyarak yeniden yorumluyor. *Zaman Boşluğu*, William Shakespeare'in ölümünün 400. yılı dolayısıyla başlatılan "Shakespeare Yeniden" serisinin ilk romanı.

Çeviren: Yeşim Seber

tavsiye edilen
satış fiyatı

₺ 26

Sertifika no: 11940

ISBN 978-605-09-4322-1

DK
DOĞAN
KITAP